

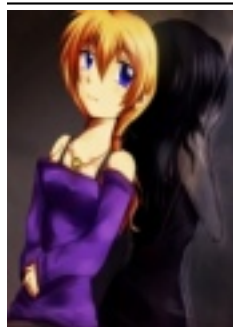
Nếu Được Làm Lại Một Lần Nữa, Tôi Vẫn Quyết Định Hẹn Anh

Contents

Nếu Được Làm Lại Một Lần Nữa, Tôi Vẫn Quyết Định Hẹn Anh	2
1. Chương Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chương Gặp Mặt Gia Đình	3
3. Chương Về Nhà Mới	5
4. Chương Gặp Lại Bạn Thanh Mai Trúc Mã	6
5. Chương Mùi Vị Đặc Biệt	7
6. Chương Tôi Ước Cỏ Biển Khỏi Cuộc Đời Tôi	8
7. Chương Cuộc Gặp Mặt Bí Mật - Cuộc Điện Thoại Và Nỗi Nhớ	10
8. Chương 4 Mắt Nhìn Nhau	11
9. Chương Vị Khách Đặc Biệt	12
10. Chương Điều Tra	13
11. Chương Ba Phải Vào Tù	13
12. Chương Đám Cháy Kinh Hoàng	15
13. Chương Đau Khổ Tột Cùng	17
14. Chương Gặp Lại Nhau	19
15. Chương Luật Sư Kim	23
16. Chương Sự Thật	24
17. Chương 1 Buổi Sáng Chàng Lành	25
18. Chương Gặp Nhau Tại Nhà Hàng	27
19. Chương Cướp Dâu	29
20. Chương Nhập Viện - Mất Trí Nhớ	31
21. Chương Ghen	33
22. Chương Rắc Rối Đáng Yêu	34
23. Chương 2 Con Hồ Li Tinh Xuất Hiện	35
24. Chương Bị Bỏ	38
25. Chương Giáng Họa	40
26. Chương Nhớ Lại	42
27. Chương Anh Yêu Em P1	45
28. Chương Anh Yêu Em Phần Cuối	48
29. Chương 2 Năm Sau	49
30. Chương Mất Hứng	52
31. Chương Thăm	54
32. Chương Cuộc Nói Chuyện	56
33. Chương Tai Nạn	57
34. Chương Hiểu Nhầm	59
35. Chương Hạnh Phúc Phút Chốc	60
36. Chương Bị Thương	62
37. Chương Em Xin Lỗi anh Vì Tất Cả	64
38. Chương Đau Khổ	65
39. Chương Thời Gian Vui Vẻ - Hạnh Phúc Của Chúng Ta....cảm Ơn Anh	68
40. Chương Nhớ Anh	71
41. Chương Hiểu Lầm Được Hoá Giải - Bên Nhau	73

42. Chương Hạnh Phúc Cuối Cùng	75
43. Chương Nói Chuyện	76
44. Chương Hôn Mê	78
45. Chương Mùa Đông Năm Đó Anh Mất Em Mãi Mãi	80
46. Chương 10 Năm Sau	81
47. Chương Ngoại Truyện 1	85
48. Chương Ngoại Truyện 2	88
49. Chương Ngoại Truyện 3	89

Nếu Được Làm Lại Một Lần Nữa, Tôi Vẫn Quyết Định Hận Anh

Giới thiệu

Nó là một cô tiểu thư đài cát đc cưng chiều, đùn bọc trong vòng tay của ba mẹ, với bản tính gái hiền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-duoc-lam-lai-mot-lan-nua-toi-van-quyet-dinh-han-anh>

1. Chương Giới Thiệu Nhân Vật

Nó : Hàn Lệ Tuyết Băng, tiểu thư Họ Hàn nổi tiếng đứng thứ 1 trên thế giới, đc sự đùn bọc của cha mẹ lên rất chân thật, hiền lành, ngây thơ, cô có vẻ đẹp ko ai sánh bằng, mắt xanh nước biển sâu thẳm như lòng đại dương, mái tóc hồng phớt tự nhiên hiếm thấy, làn da trắng ko tì vết, đôi môi anh đào cùng má núm đồng tiền xin xắn khi cười lại để lộ chiếc răng khểnh.

Cao : 1m75

Nặng : 60 kg

IQ : 330/300

Body : cực chuẩn 100/60/90 (số đo 3 vòng)

Hắn : Nhật Bảo Hoàng Dương, là Thiếu gia nhà họ NHật nổi tiếng đứng thứ 2 trên thế giới, khi còn bé thì mẹ đã mất, ba thì suốt ngày qua lại với gái khiến cho cậu cảm thù ba mình, là một người sát gái, đã từng qua lại rất nhiều nhưng chưa tới 1 ngày đã vứt bỏ, cậu là một con người hiểm độc, lãnh khốc, lạnh lùng, co ngạo, cậu có vẻ đẹp 1 người trên vạn người, đôi mắt hổ phách sáng long lanh trong bóng tối, mái tóc hạt dẻ đẹp tuyệt mỹ, làn da trắng nhưng ko bằng nó, má núm đồng tiền mỗi khi cười là sát gái vô đối, khi lần đầu tiên gặp nó chỉ muốn trêu chọc nhưng , có thể coi là yêu từ cái nhìn đầu tiên nhưng cậu cũng ghét nó bởi vì nó là vợ tương lai do ba cậu sắp đặt

Cao : 1m85

Nặng : 70kg

IQ : 310/300

Body : Đẹp ko chê vào đâu

Vương Khải Phong : là thiếu gia nhà Họ Vương nổi tiếng thứ 3 thế giới, là thanh mai trúc mã khi còn nhỏ của nó, anh là họ hàng xa của nó, yêu nó, nguyện chết vì nó, có vẻ ngoài 102, đẹp tự nhiên, màu mắt đỏ nhìn vào đầu uy lực, mái tóc màu hạt dẻ đẹp tuyệt, làn da răn trắng đẹp, khi biết tin nó sắp cưới thì buồn bã đau khổ, về sau khi biết đc hần sắp..... (t/g : cái này vào truyện sẽ đc tiết lộ)

Cao : 1m85

Nặng : 70kg

IQ : 300/3000

Body : Chuẩn ko cần chỉnh

Nguyễn Kiều Tâm Đoan : là con của một thương gia nổi tiếng trong nước, có ý đồ kết bạn với nó để lợi dụng sau khi gặp hần thì yêu da diết, đẹp nhờ phấn son, tính tình chanh chua hay ghen tị với nó, mưu mô , xảo quyệt, có thể nói là những tính xấu đều tập chung ở ả này

Cao : 1m 60

Nặng ; 65 kg

IQ: 200/300

Body : 80/60/70 (số đo 3 vòng)

Và còn một số nhân vật khác nữa từ từ vào chuyện sẽ giới thiệu.....

2. Chương Gặp Mặt Gia Đình

Sáng chủ nhật hôm đó

- Bằng này, mẹ bảo, chúng ta đã quyết định đính hôn cho con với thiếu gia nhà họ Nhật - Mẹ nó ôn tồn nói
- Dạ vâng - trong lòng nó biết đây là 1 cuộc hôn nhân thương mai nhưng nó vẫn chấp nhận để ba mẹ vui
- Lát nữa chúng ta sẽ gặp mặt gia đình bên họ con chuẩn bị đi - Ba nó nói
- Vâng vậy con lên chuẩn bị - nó cười tươi chạy lên lầu
- Ông nó này, liệu con bé có chấp nhận ko - mẹ nó hỏi ba nó
- Hazz con chúng ta đc chiều chuộng ở nhà, vì thế nên quá hiền lành, nhưng mà biết làm sao đc tôi nghĩ sau khi kết hôn tính tình nó sẽ thay đổi, ko biết sẽ có biến cố gì nữa - ba nó lo lắng nói

Tại nhà hần

- Chuẩn bị đi, ta đã sắp xếp cho con đính hôn với tiểu thư Họ Hàn, liệu mà cư xử - ba hần nghiêm giọng
- Hừ tùy ông - hần khinh bỉ nhìn ba

Tại điểm hẹn

Nó mặc một cái váy màu vàng chanh, hở toàn bộ vai khoe lên vòng 1 khiêu gợi của nó, váy dài che đi cả chân , nó để xõa tóc nhìn đẹp vô cùng như 1 cô công chúa bước ra từ chuyện cổ tích

Hắn mặc vest đen, tóc bôi keo đẹp công thêm dáng chuẩn làm cho các cô gái trong khách sạn phải ngoái nhìn

- Chào ông Hàn - ba nó đưa tay ra bắt
- Chào ông - ba nó đáp lại
- Chào em - ần cười nhìn nó thật sự hắn rất rất phải công nhận rằng nó đẹp
- a chào anh - nó cũng ngây ngất hắn nhưng mà ko mê zai như mấy ai kia
- Hai đứa cứ làm quen nha chúng ta đi bàn chuyện hôn sự - mẹ nó nói để cho hắn và nó có ko gian riêng
- Em tên gì - hắn hỏi
- Hàn Lệ Tuyết Băng còn anh - nó nhìn hắn hỏi
- Anh là Nhật Bảo Hoàng Dương - hắn cười nhìn nó
- Anh bao tuổi - nó nói
- 18 còn em - hắn hỏi
- Em 18 - nó nói
- Vậy là bằng tuổi - hắn và nó đồng thanh
- Em có giọng giống trẻ con thật - hắn khen nó vì trong nó ngây thơ vô đối
- Dạ mọi người thường bảo thế - nó cười đáp lại
- Em có thích cuộc hôn nhân này ko - hắn nhìn nó hỏi
- Dạ em cũng ko ý kiến vì ba mẹ em đã quyết định thì em sẽ phải nghe theo - nó nói thẳng thắn
- Còn anh - nó hỏi
- Anh ư, ko thích, anh thích tìm 1 nửa của đời mình hơn là bị ép hôn - hắn nhìn nó nói
- Vậy ư, thế thì chúc anh may mắn nhé, vậy chúng ta là bạn - nó nói ngây thơ
- Sao em lại nói vậy, chúng ta sắp cưới - hắn hỏi tiếp trong lòng thấy nó thú vị
- Thì anh bảo anh muốn tìm nửa kia của đời mình thì em cũng chúc anh may mắn, em ước mình cũng như anh có mục đích riêng có ước mơ để thực hiện - nó nói
- Vậy em có ước mơ ko - hắn hỏi
- Có chứ ạ, ước mơ của em là có thể làm cho những người em yêu thương hạnh phúc - nó nói
- Vậy ư - hắn hơi ngạc nhiên vì ước mơ của nó chẳng cao sang gì, chỉ là một điều nhỏ nhoi mà ai cũng có thể thực hiện
- vâng - nó cười tươi nói
- A các con đây rồi - ba hắn nói
- Chúng ta đã quyết định 2 tháng nữa sẽ tiến hành hôn lễ - ba nó nói
- Trong lúc đó các con sẽ sống cùng nhau - mẹ nó nói tiếp
- Các con sẽ ở nhà riêng do chúng ta chuẩn bị - ba hắn nói
- Vâng - hắn và nó đồng thanh
- Vậy các con có thể về ở chung luôn hôm nay - ba nó nói
- Chúng ta đã chuyển đồ của các con sang đó rồi - mẹ nó nói tiếp
- Vậy chúc các con hạnh phúc - ba hắn nói

- Vâng cảm ơn ba mẹ - nó và hấn đồng thanh

3. Chương Về Nhà Mới

Về tới nhà

Đồ đạc trong các phòng đc sắp xếp một cách cẩn thận và có phần cao quý

- Thừa cô chủ cậu chủ bữa tối đã chuẩn bị xong - bà quản gia nói

- Vâng cảm ơn bác - nó cười hiền với bà quản gia

- Tôi ko ăn tối cô cứ ăn đi - hấn nhìn nó đầy khinh bỉ

Hấn đi vào phòng, thay quần áo rồi phóng xe đi luôn

- À bác ơi, bác đừng gọi con là cô chủ cứ gọi là Băng Băng đc rồi ạ - nó cười

- Ể thế ko đc đâu ạ - bà quản gia khi nghe vậy có cảm tình với nó nhưng mà bà chưa muốn chết

- KO sao đâu bác đừng lo ba mẹ cháu để cháu lo - nó nói

- Thế nhưng....

- Nếu bác ko gọi thế thì cháu ko ăn đâu - nó chen vào nói

- Vâng thưa cô Băng BĂNG - bà quản gia cười

- Hi hi - nó cười tươi

Tại chỗ hấn

- Anh à sao dạo này anh ít đến đây vậy - ả 1 nói với hấn

- Bận tí việc thôi - hấn dang tay ôm mẩy ả vào lòng

- Anh à hôm nay là em nhé - 1 ả khác nhõng nhẽo chui vào lòng hấn giọng chanh chua vô cùng

- Ủ anh chiều hết - hấn cười rồi hôn ả

10h đêm

- Anh cẩn thận anh uống nhiều quá rồi - ả đỡ hấn

- Ô cô là ai - nó khi xuống lấy nước thì bắt gặp cảnh này

- Hừ tôi hỏi cô mới đúng - ả kia quát nó

- Cô cút ngay khuột mắt tôi - hấn chỉ tay vào nó nói

- Em đã làm gì để anh ghét em đến thế thì nói với em, em sẽ sửa mà - nó nước mắt lưng tròng nói

- Còn chưa nghe thấy gì sao CÚT ngay - hấn quát

“CHÁT”

Ả vừa rồi tát nó

- Biết điều rồi xéo khỏi đây cô là cái thá gì - ả nói rồi đỡ hấn lên phòng

- HỨC..hức.... mình ko đc khóc phải gắng lên - nó đứng dậy đi lên phòng

Vì phòng nó kề sát phòng hấn cho nên nhưng âm thanh ở phòng hấn đều một mình nó nghe thấy hết, tim nó đau lắm, trái tim cứ siết chặt vào nhau.....Màn đêm đẹp nhưng lại mang cho nó nỗi buồn vô tận, KO ngủ được nó lấy cây violin mà nó yêu thích nhất xuống vườn hoa đánh

Khi Tiếng của cây violin vang lên, nó như 1 thiên thần vậy, còn một người nữa đang đứng ở cửa sổ ngắm nó, đó chính là hấn,

- Nếu em ko phải là người do ông ta sắp đặt thì có lẽ anh sẽ yêu em - đó là lời nói của hấn

4. Chương Gặp Lại Bạn Thanh Mai Trúc Mã

Sáng hôm sau

- Anh à ăn cái này đi - ả tối qua ngang nhiên ân ái với hấn trước mặt nó

- Ủ - hấn cười đôi lúc liếc nhìn thấy độ của nó

Reng...Reng...Reng

- Alo - nó trả lời

-.....

- Em bik rồi anh khỏi lo - nó cười tươi vì người đó là Phong bạn thanh mai trúc mã của nó

- Ai - hấn lạnh lùng

- À người quen - nó cười trừ nói

- Quan hệ - hấn hỏi

- Bạn bè - nó nói

- Thôi tôi no rồi tôi đi đây - nó nói xong thì đứng dậy để cho đôi kia tiếp tục ân ái

- Cô đi đâu - hấn hỏi

- Có hẹn thể thôi - nó nói rồi đi luôn

Tại quán cafe

- A tiểu băng anh ở đây - Phong nhìn thấy nó thì nói

- Anh Phong nó cười rồi đi tới chỗ Phong

- Anh gọi em có chuyện gì - nó hỏi

- Thật ra anh nghe tin rồi, việc em đính hôn - Phong nói

- Vâng sao ạ - nó hỏi

- Em có yêu cậu ta ko, nếu em bị ép anh sẵn sàng giúp em vì anh yêu em - Phong nói

- Em xin lỗi, em có lẽ là chưa yêu anh ấy nhưng thời gian sẽ làm thay đổi tất cả - nó cười hiền với Phong

- Ủ anh hiểu rồi, có thể ôm anh cái đc ko, anh vội từ singapore về đây để gặp em đó - Phong nói

- Sao anh ko gọi cho em - nó hỏi

- Thế có ôm hay ko - Phong tỏ vẻ giận dỗi

Nó ôm Phong 1 cái người ngoài nhìn vào có thể rất thân mật nhưng đối với nó đó chỉ là 1 cái ôm giữa anh em mà thôi. Rồi hai người đi chơi nguyên cả ngày

Về tới nhà cũng muộn nó đi lên phòng luôn tắm rửa

- A sao anh ở đây - nó từ phòng tắm đi ra hỏi
- Sao tôi lại ko đc ở đây - hấn nhìn nó khinh bỉ
- Anh muốn nói gì thì nói đi tôi mệt - nó nhẹ nhàng nói
- Đc cô đi đâu cả ngày - hấn hỏi
- Chỉ là đi chơi - nó đáp rồi lấy khăn lau tóc
- Hừ vậy bức ảnh này là sao - hấn đưa nó bức ảnh nó cùng Phong ôm nhau
- Anh theo dõi tôi - nó hỏi
- Phải sao nào trả lời tôi đi - hấn nói tiếp
- Chỉ là cái ôm giữa anh em - nó nói
- Chỉ là cái ôm giữa anh em thôi sao - hấn nói rồi tiến lại gần nó ép nó vào tường
- Anh...tránh ra - nó nói
- Tôi nói cho cô biết cô là của tôi mãi mãi là thế cấm có đc tiếp xúc với người khác - hấn nâng cằm nó lên nói
- Hừ anh cấm đc tôi ư, đó là anh tôi đó - Nó bực mình khi hấn ko chịu tin nó
- Sao nào cô muốn hủy hôn sao - hấn dùng lực bóp cổ tay nó lại
- Đó ko liên quan tới anh - nó nói
- Hôm nay tôi cảnh cáo cô - hấn dùng tay rồi hất tay nó đi
- Anh.... - nó đau điếng nói

” Rầm ” cửa phòng nó bị đóng lại một cách thô bạo

Ban đêm nó vẫn nghe thấy tiếng của hấn và một người phụ nữ đang làm chuyện đó khác với nó đau lắm tim nó như thắt lại....liệu nó sẽ thế nào đây

5. Chương Mùi Vị Đặc Biệt

Sáng hôm sau

- Chào buổi sáng - nó thấy hấn đi xuống thì gơ tay lên chào
- Hừ - hấn lạnh nhạt bỏ đi ra ngoài
- Cô chủ đừng buồn - bà quản gia an ủi
- Vâng cháu ko sao - nó che đi cảm xúc trong lòng cố tỏ ra vui vẻ
- Cậu chủ là một người rất kén ăn, cậu chủ chỉ thích ăn những món mà mẹ cậu hay làm thôi đặc biệt là bánh quế hoa - quản gia nói
- Thế ạ chú cũng thích ăn bánh quế hoa, cháu cũng biết làm một vài kiểu bánh quế hoa - nó vui khi hấn cùng sở thích với nó
- Vậy cô chủ có muốn tự tay làm cho cậu chủ ăn ko ạ - Bà quản gia nói
- Tất nhiên ạ, bác có thể chuẩn bị nguyên liệu cho cháu đc ko - ó vui mừng nhìn bà quản gia
- Đc cô chủ đợi 1 chút - Bà quản gia nói rồi đi ngay

1 tiếng sau

Mọi thứ đã đc làm xong chỉ còn công đoạn nướng bánh quan trọng mà nó phải làm
- ukm để xem nào nướng ở nhiệt độ 90oC chắc ổn

Đến tối

- Mừng cậu chủ về nhà - người hầu cung kính chào hấn
 - Hình như có bánh quế hoa - hấn ngửi thấy mùi thơm nói với bà quản gia
 - Vâng là.....
 - Anh Dương em có làm bánh quế hoa cho anh - nó chạy ra, trên mặt còn dính tí bột mì chạy ra đưa đĩa bánh cho hấn
 - Là do cô làm - hấn hỏi trong lòng thoáng có chút ấm áp
 - Vâng - nó cười tươi
- ” Choang ”

Hấn hất đĩa bánh xuống đất

- Cô rảnh rồi nhỉ, nếu truyện này còn diễn ra thêm một lần nữa đừng trách tôi vô tình - hấn định ném thử nhưng khi nghĩ về cha hấn và những việc ông đã làm hấn hận ông
 - Em...em xin lỗi - nó kì nước mắt chạy lên phòng
 - Chỉ ít cậu cũng phải ném thử chứ - bà quản gia thở dài
 - Hừ - hấn hừ lạnh rồi bỏ lên nhà
 - Hazzz đến khi nào hận thù mới tan trong lòng của cậu đây - bà quản gia nói
-

Nửa đêm

Hấn đi xuống phòng bếp tìm thứ gì ăn vì đói, bỗng hấn nhìn thấy một ít bánh quế hoa, hấn ăn thử

- A sao có thể - hấn nhìn miếng bánh rồi ăn thật nhiều
- Hức mùi vị giống của mẹ làm thật - hấn khóc, hấn tưởng chừng sẽ ko bao giờ có thể niềm đc vị này một lần nào nữa

Sau khi ăn xong hấn đi lên phòng tối hôm đó hấn ngủ rất ngon

6. Chương Tôi Ước Cô Biến Khởi Cuộc Đời Tôi

Sáng hôm sau

- Bác ơi sao con ko thấy mấy cái bánh quế hoa hôm qua con để lại đâu ạ - nó hỏi bà quản gia
- À hôm qua - bà nhìn hấn thì thấy hấn đang ho khan vài tiếng thì hiểu ra vấn đề
- Là ta thấy hơi đói cho nên đã ăn - bà nói
- Thế ạ - nó cười
- KO sao chứ - bà hỏi
- Ko sao con cũng định mời bác ăn ai ngờ - nó cười xòa
- A bác này con có việc cần phải làm tối con mới về - nó nói với bác quản gia
- Cô đi đâu - hấn hỏi

- À cái này em ko thể nói cho anh đc - nó cười nói
- Vậy ư - hấn hơi khó chịu trong lòng
- Vậy thôi con đi đây - nó nói rồi đi biến luôn
- Dương ba có chuyện muốn nói với con - ba hấn nghiêm mặt
- Có chuyện gì ạ - hấn hờ ơ
- Con hãy đối xử tốt với con bé một chút, dù gì ta có cuộc làm ăn lớn với gia đình con bé cho nên con hãy biết điều một chút - Ba hấn nhìn hấn nói
- Tôi biết rồi ông khỏi lo - hấn bực mình khi nhắc đến chuyện này
- Chuyện ở công ty con đã giải quyết hết chưa - ba hấn hỏi
- Rồi, vậy con hãy đi gặp người này - ba hấn đưa ra một tấm hình của một người con gái
- Có việc gì - hấn hỏi
- Đây là con gái của một thương gia rất nổi tiếng ở trong nước ta muốn con kết bạn với cô bé và ta muốn công ty ba cô bé với công ty ta sẽ hợp tác dài dài - ba hấn nói
- Hừ đc thôi - hấn cười lạnh

8h tối

- Alo cô gọi tôi có việc gì - hấn hỏi
- Anh lên sân thượng đc ko - nó nói
- Việc gì - hấn hỏi
- Anh cứ lên đi tôi sẽ đợi tút tút tút - nó gập máy luôn

9h tối

- Sao anh ấy vẫn còn chưa lên nhỉ lạnh quá - nó ở trên sân thượng vẫn chờ đợi hấn

10h

- Anh à sao vậy - 1 ả đang trong lòng hấn nói
- Ko em ngủ đi - hấn nói rồi ôm ả ngủ

11h

- A lạnh quá sao trẽ vậy nè trặc anh ấy đang xem tài liệu thôi sẽ lên mau thôi phải chờ tiếp - nó nói mặc cho chân và tay đã đỏ hết lên vì lạnh

12 giờ kém 5

- Sao cô ở trên này - hấn hỏi khi nghe thấy tiếng hà hơi trên sân thượng
- A anh lên rồi Happy birthdy - nó mừng khi hấn lên đây rồi lấy 1 cái bánh gato đưa cho hấn
- Thôi đi hãy ước khi đúng 12h nhé - nó nói rồi nhìn đồng hồ đeo tay
- Rồi anh ước đi - nó cười rồi nói
- ” Phập ” hấn hất đổ cái bánh sinh nhật
- Tôi ước cô biến khỏi cuộc đời tôi - hấn cười rồi nói
- A, bánh đổ rồi vậy anh có thể ăn ít bánh quế hoa - nó cố gắng kìm nén nước mắt
- Cô thôi làm những điều vô bổ đi, cô càng làm vậy tôi càng chán ghét cô - hấn nói rồi quay lưng đi

- Ít nhất thì anh cũng đã ước vậ em sẽ thực hiện điều ước đó cho anh - nó nói khiến hấn đường bước
- Cô thích làm gì thì làm - hấn nói rồi bỏ đi

Nó về phòng ngâm mình vào nước nóng để bớt lạnh đi nhưng sao lòng nó vẫn lạnh thế nhỉ

7. Chương Cuộc Gặp Mặt Bí Mật - Cuộc Điện Thoại Và Nỗi Nhớ

Sáng chủ nhật

- Chào buổi sáng - nó vẫn chào hấn như thường lệ
- ...- đáp lại nó là một sự lạnh lùng
- Bác hôm nay con ko ăn ở nhà nên bác khỏi phải nấu - hấn nhìn bà quản gia nói
- Ủ cậu chủ đi cẩn thận - bà quản gia nói

Tại một quán cafe

- Chào cô Tôi là Nhật Bảo Hoàng Dương rất vui đc gặp cô - hấn mỉm cười với 1 cô gái
- Chào anh tôi là Nguyễn Kiều Tâm Đoan rất vui đc gặp - Đoan mỉm cười nhìn hấn
- Vậy anh muốn gặp tôi để bàn về chuyện làm ăn của ba tôi ư - Đoan cười
- Rất thẳng thắn đó - hấn thấy Đoan thú vị nói
- Tất nhiên nhưng đổi lại tôi muốn anh là chồng của tôi - Đoan nói
- Tại sao - hấn hỏi vì đây là lần đầu tiên hấn gặp cô
- Chắc anh sẽ tin vào tia sét ái tình nhỉ - Đoan nói
- Tôi ko tin vào điều đó - hấn cười
- Vậy thôi đc tôi có thể nói là bạn thân của Băng người có hôn ước với anh - Đoan nói
- Vậy....- hấn hỏi
- Vậy an chắc cũng phải biết trong mấy buổi paty tôi có đi cùng cô ấy và tôi gặp anh và ảnh chắc nhớ anh đã giúp tôi khi tôi bị lạc chứ nhỉ - Đoan nói
- À - hấn chỉ à vì đó là 1 kí ức khá mờ nhạt
- Vậy tôi đồng ý nhưng mà cô phải đợi đến khi tôi lấy Băng đã, có thể sau 1,2 tuần sẽ li hôn - hấn nói bình thản
- Vậy trong khoảng thời gian đó chúng ta sẽ là người yêu chứ - Đoan nói rồi vươn người ra đập lên môi hấn 1 nụ hôn
- Đương nhiên - hấn cũng hôn đáp lại

Ở nhà

- Alo mẹ à - nó vui khi nhận đc đt của mẹ
- Ủ con à sống bên đó có tốt ko - mẹ nó hỏi
- Có mẹ anh ấy rất tốt với con - nó nói nén đau trong tim
- Thế à - mẹ nó vui mừng

- Thế ăn uống có điều độ ko - mẹ nó hỏi
- Có ạ đầu bếp của nhà anh ấy làm món ăn rất đúng sở thích cả con và mọi người trong nhà đều tốt với con
- nó nói
- Thế à mẹ cứ lo cho con sẽ ko ăn đc nhiều vì con khá kén ăn nhưng nghe con nói vậy mẹ mừng lắm - mẹ nó nói
- Vâng vậy con cúp máy đây - nó có ìm nước mắt mình lại nói
- ừ vậy thôi nhé - mẹ nó nói rồi cúp máy
- hức.....hức...huhuuhhu - nó khóc, nó nhớ mẹ lắm, nhớ khi mà mẹ nấu cháo cho nó ăn mỗi khi mà nó làm hỏng chuyện gì mẹ đều ko mắng mà chỉ an ủi nó, nó nhớ lắm

8. Chương 4 Mắt Nhìn Nhau

Chập tối

- Bác ơi này cô ta đâu rồi hần đang đọc báo rồi hỏi
- Vẫn còn ngủ, hôm qua nó ngủ khá muộn sáng sớm đã suốt cao - bà quản gia nói
- Vậy hả - hần lạnh lùng
- Bác ơi bác...có thể...nấu hộ cháu 1 to cháo ko - nó khập khiễng đi ở cầu thang, mắt đỏ vô cùng nói với bà
- Đc cháu cứ lên nghỉ đi - Bà quản gia nói
- Vâng. Chào buổi sáng - nó nhìn hần cười nhạt rồi đi lên phòng
- Hừ - hần chỉ hừ lạnh rồi cũng bỏ lên phòng
- khụ khụ khụ...khụ khụ khụ - tiếng ho của nó vang lên trong phòng
- Này cô ko thể...- hần bực mình khi nó làm ồn thì sang phòng nó thì thấy nó đang trong phòng tắm quần cái khăn che đi cảnh xuân bước ra
- A xin lỗi anh làm anh phiền hà rồi - nó nói khách sáo
- Uhm đừng có mà ho nữa tôi ko làm việc đợc - hần nói rồi trở về phòng

Khi trở lại phòng người hần nóng ran, mắt hơi đỏ, hần nhớ lúc nó mới bước ra từ trong phòng tắm, làn da trắng ko tì vết có chút xanh xao, đôi môi anh đạo ướt át, khuôn mặt hơi đỏ vì sốt nhưng cái đó khi hần nhớ lại đều thấy động tình, " vật thể lạ " đang cứng ở phía dưới của hần càng làm hần khó chịu vô cùng

- Chết tiệt - hần chửi nhẹ rồi vào nhà tắm để làm dịu đi dụng vọng trong lòng

Sau khi tắm xong, hần quần 1 cái khăn tắm nhỏ che đi phần nhạy cảm.

Hần cầm 1 cái li màu đỏ uống cạn, vừa uống vừa nhìn qua cửa sổ thì thấy nó mặc 1 cái quần bò trắng ngắn tới đùi, 1 cái áo mỏng dài tay màu đen và thêm cái áo khoác mỏng màu đen dài tay nốt, nó đeo tai nghe bluetooth, màu xanh dương, và trên tay ôm 1 chú mèo trắng, đó là con mèo mà khi đến nhà hần có mang theo nó, hần nhìn nó xay xua, một lúc môi nó lại mấp máy hát vu vơ mấy câu hát của bài beautiful của baekhyun nhóm EXO

Đột nhiên nó nhìn vào phòng hần, 4 mắt nhìn nhau, nếu theo phương diện của nó thì ko thể thấy đc hần vì cửa sổ của hần là loại chỉ có thể nhìn từ bên trong ra ko thể nhìn từ bên ngoài vào, còn đối với hần 1 giây âm áp trôi qua, 2 giây rồi lại 3 giây,....cứ thế hần đắm đuối nhìn nó thì bỗng con mèo chạy đi nó đuổi theo thì hần mới giật mình tỉnh dậy khỏi cơn mê hoặc, hần nhìn vào đôi mắt xanh vô hồn như có hồn của nó ko hiểu sao hần lại bị cuốn vào đôi mắt dường như là đại dương vô tận đó.

Ko nghĩ nhiều hần quyết định đi vào công việc, gạt bỏ suy nghĩ thoáng qua vừa rồi....

9. Chương Vị Khách Đặc Biệt

Sáng chủ nhật

Tại quán cafe

- Chào Đoan cậu đợi mình lâu chưa - nó hỏi Đoan
- Cũng ko lâu lắm Đoan cười giả tạo nói
- Uhm cậu hẹn mình có việc gì ko - nó hỏi
- À thật ra khi nghe tin cậu chuẩn bị kết hôn mình sock lắm mình ko chắc người cậu lấy sẽ là người tốt cho nên mình muốn gặp mặt anh ta - Đoan nói
- Được thôi - nó vui vẻ đồng ý
- Vậy ta đi nào - Đoan kéo tay nó ra xe

Tại nhà nó

- Cháu chào bác - Đoan chào bà quản gia
- Chào cháu - bà quản gia cũng chào lại
- Bác ơi đây là bạn cháu ạ - nó giới thiệu với bạn quản gia
- A kia có phải chồng sắp cưới của cậu ko - Đoan nhìn thấy hấn cười nói
- Chào cô - hấn vui vẻ chào lại
- Hai người quen nhau - nó hỏi
- Ủa bọn mình quen nhau vì cậu ấy là bạn làm ăn với công ty mình - Đoan nói
- Thế à ! bất ngờ thật - nó ngạc nhiên nói
- À tớ có một số chuyện của công ty muốn cho đổi với anh Dương đây cậu ko phiền chứ - Đoan nhìn nó nói
- Tất nhiên mọi người cứ nói chuyện tớ đi chuẩn bị chút gì rồi mang lên cho hai người - nó nói
- ko cần đâu - hấn nói
- Vậy à thế thì thôi vậy - nó cười gượng nói
- Vậy chúng ta mau bàn chuyện thôi - Đoan kéo hấn nói

Trong phòng hấn

- Cô cũng khéo đẩy chữ nhĩ - hấn cười thích thú
 - Dương nhiên - Đoan cười
 - Sao chúng ta ko nghỉ ngơi chút nhĩ - Đoan tiến lại gần hấn ôm lấy hấn rồi mạnh mẽ hôn lên môi hấn
- Hấn cũng đáp lại Đoan, hôn lại cô rồi cười quần áo ra, hai người họ....

Ở dưới nhà

- Bằng này ta nghĩ cháu nên xem họ như hế nào - bà quản gia nói
 - Ko sao đâu ạ, bạn cháu tốt lắm sẽ ko có chuyện gì xảy ra đâu - nó vẫn mù quáng tin tưởng Đoan nói
 - Ủa - bà quản gia nói rồi đi
 - A mình quên mất ko báo đoan cái này phải lên báo mới được - nó nói rồi đi lên chỗ phòng hấn
- Liệu chuyện gì sẽ xảy ra mong mọi người đón đọc

10. Chương Điều Tra

Cốc...Cốc...Cốc

- tôi vào đc chứ - nó nói
- Ủa sao ko có ai - nó nói
- Trắc họ đã đi ra ngoài rồi - nó vẫn ngây thơ nói

Trong nhà tắm

- Anh nhẹ nhàng thôi ko cô ta phát hiện giờ - Đoan nói với hấn
- Em yên tâm - hấn cười rồi hôn Đoan

Dưới nhà

- Bác ơi bạn con đâu ạ - nó hỏi bà quản gia
- Ủa ko có trên lầu sao - bà hỏi
- Dạ ko - nó đáp
- A Bằng cậu tìm gì à - Đoan đi xuống nói
- Tìm cậu chứ tìm gì - nó cười nói
- Tớ vẫn ở đây mà - Đoan nói
- Ủa nhưng mà....thôi kệ vậy - nó nói
- Thôi tớ về đây k ba ma tớ lo - Đoan nói rồi đi
- Ủi hôm nào tớ chơi với tớ nhé - nó cười nói
- Ok - Đoan cười lạnh rồi bước đi
- Nước nóng đã chuẩn bị xong mời cô chú vào tắm - 1 người hầu nói với nó
- Đc - nó nói rồi bước vào

Tại phòng hấn

- Alo đã tìm đc sơ hở của công Ty Hàn Gia chưa (công ty ba nó) - hấn hỏi
- Thưa giám đốc đc rồi ạ - thư kí nói với hấn
- Đc gửi dữ liệu vào máy tính của tôi - hấn cười nham hiểm
- Vâng - thư kí trả lời
- Xem nào, Ông Han trước đây từng đầu tư trái phép à hừ - hấn cười lạnh
- Alo, thư kí Trần mau đem hết các bằng chứng và nhân chứng về vụ đầu tư trái phép của ông hàn kiện, đừng để ông ta điều tra đc là công ty mình làm - hấn nói với thư kí rồi cúp máy
- Đừng trách tôi nặng tay Tuyết Băng tất cả chỉ vì cô tự chuốc lấy - hấn nói

11. Chương Ba Phải Vào Tù

Sáng hôm sau

- Alo mẹ à, sao cơ đc rồi con về liền - nó cúp máy
- Bác ơi cháu có việc về qua nhà một lát có lẽ sẽ đi 5,6 ngày - nó nói
- ừ ta sẽ báo cậu chủ - bà quản gia cười đáp

- Vâng cháu đi đây - nó nói rồi lái xe về nhà

Tại nhà nó

- Mẹ à sao lại xảy ra việc này, tại sao ba lại bị kiện - nó hỏi mẹ

- Mẹ cũng ko biết hình như là đầu tư trái phép - mẹ nó nói

- Sao ba trước nay là người làm việc chính trực tại sao lại bị kiện đc - nó quay ra nhìn ba

- Ngày trước ba có giúp đỡ 1 người bạn, nhưng ba lại đầu tư vào đó ko đúng quy định nhưng ba chỉ muốn giúp ông ấy thôi - ba nó thở dài nói

- Vậy à, thế bên tòa án quyết định sao hả ba - nó hỏi

- Ba phải đi tù 7 năm, con yên tâm ba sẽ chuyển nhượng công ty lại cho con, các cổ đông đều đồng ý vì con rất thông minh - ba nó nói

- Nhưng ba à 7 năm có bắt công quá ko ạ - nó hỏi

- hazzz ta sẽ đợi vậy bà cũng yên tâm đi - ba nó an ủi mẹ nó

King...Kong...King...Kong

- Chúng tôi là cảnh sát đến để bắt ông Hàn - 1 vị cảnh sát nói

- ba à - nó nước mắt lưng tròng

- Minh à - mẹ nó sức động khóc nức lên

- Mọi người giữ gìn sức khỏe - ba nó cười hiền rồi đi vào xe cảnh sát

- Hức mẹ yên tâm con sẽ ko làm ba thất vọng - nó lau nước mắt

- Ủ - mẹ nó cũng yên tâm phần nào

- Alo anh à anh đang ở đâu - nó gọi cho Phong

- vâng em biết rồi - nó nói rồi cúp máy

15' sau

- Dì à, Tiểu Băng hai người đầu rồi - Phong xông vào nhà tìm nó và mẹ nó

- Em đây, mẹ em mệt quá đã nghỉ rồi - nó nói

- Anh biết người đã kiện ba em là ai ko - nó hỏi

- Hiện tại chưa biết nhưng anh biết đc rằng người đó ó đã tâm lật đổ công ty mình, ngày mai em sẽ điều hành công ty chính thức làm chủ tịch hả - Phong hỏi

- Vâng có hơi đột ngột nhưng em sẽ phải học hỏi nhiều - nó bình tĩnh nói

- Em thông minh mà lấy mấy cái bằng đại học bên Châu Âu loại xuất sắc cơ mà - Phong trêu nó

- Em cũng phải học hỏi nhiều - nó khiêm tốn nói

- À mà các thông tin về em có người điều tra đo anh đã phong tỏa những tin nên phong tỏa mà em bảo - Phong nói

- cảm ơn anh - nói nói

- Anh sẽ giúp em, nhưng có một điều em cần phải học, trên thương trường cũng như chiến trường, ko đc mềm lòng, em phải có đc trái tim băng, khi giết người ko thương tiếc, anh biết việc này sẽ khó khăn đối với một người lương thiện như em càng do dự mà không diện cổ tận gốc thì sẽ có ngày loại cỏ dại đó sẽ giết em - Phong ôn tồn giải thích cho nó

- Em hiểu nhưng để bàn tay nhuộm máu em ko làm đc - nó nói

- Haizzz anh biết - Phong thở dài
- Nhưng ít ra em cũng học đủ loại võ và cũng có nhiều đai đen nên anh ko lo - Phong nói
- Vâng em biết - nó nói
- haizzz cố lên nhé - Phong an ủi
- Vâng - nó nói

Tại chỗ hân

- Thưa cậu chủ sáng nay ông Hàn đã vào tù rồi, tiểu thư Tuyết Băng cũng đã về nhà và khả năng tiểu thư lên làm Chủ tịch chỉ còn là vấn đề thời gian - thư kí Trần nói
- Cô ta mà đòi làm chủ tịch sao, võ nghệ còn ko giỏi thông minh thì ko có sao làm đc chủ tịch - hân thờ ơ nói
- Việc này tôi cũng ko biết tại sao cổ đông lại cho người như vậy làm chủ tịch - thư kí trần dậm chiêu
- Hừ cô ta còn ko giết nói 1 con kiến thì sao làm lên trò chống gì đc sao, sẽ nhanh thôi công ty đó sẽ sụp đổ hahaha - hân cười tà mị
- Vâng - thư kí trần đáp
- À mà cho người giết mẹ của cô ta đi, mẹ của cô ta cũng là 1 người giỏi giang chỉ sợ bà ta sẽ làm hỏng kế hoạch - hân nói
- vâng thưa cậu chủ - thư kí nói rồi đi ra ngoài
- Hừ để xem ba vào tù rồi mẹ mất thì cô tìm đc người tài giỏi ở đâu ra - hân lẩm bẩm rồi phóng xe đến bar

12. Chương Đám Cháy Kinh Hoàng

Sáng hôm sau

- Mẹ à con mặc thể này có hợp ko - nó hỏi mẹ
- Hợp lắm, phải nói là rất đẹp - mẹ nó khen ngợi
- Nó mặc 1 cái quần đen dài đi giày cao gót, mặc một cái áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác thêm cái áo khoác mỏng nữa, tóc cột đuôi ngựa, đeo thêm cái kiềng nhìn trông rất chi thức.
- Ta đi nào - Phong đứng đợi nó ở ngoài cửa
- Mẹ chờ con về rồi ăn cơm - mẹ nó nói vọng ra
- Vâng ạ - Nó cười tươi bước ra cổng
- Alo luật sư Kim hả đã điều tra đc sao, vậy à, tôi nghĩ bọn chúng sẽ giết tôi tiếp theo, nếu tôi chết anh hãy điều tra rõ nguyên nhân nhé, có lẽ cần nhiều thời gian khi nào điều tra đc rõ thì hãy gặp con gái tôi và cho nó biết nhé - mẹ nó nói trên khuôn mặt bà lộ rõ nét trầm tư

Tại công ty của nó

- Em bước vào đi - Phong nói
- Vâng - nó đáp
- Bình tĩnh hết sức nhé - Phong trấn an nó
- Vâng - nó nói rồi bước vào

5h chiều

Cuộc họp cổ đông diễn ra khá lâu mãi 5h chiều mới xong hết mọi việc

- Phong anh đâu rồi - nó sau khi họp xong thì ra kiểm Phong
- Anh đây thế nào rồi - Phong hỏi
- Mĩ mãn toàn bộ cổ đông đều là người của ba em và họ cũng biết việc em là thiên tài, em cũng đã bảo họ giữ bí mật rồi lên anh ko phải lo - Nó thì thầm với Phong
- Vậy à thôi ta về Dì đang đợi - Phong nói
- Vâng - Nó cười tươi

Khi về đến nhà trước mắt nó là 1 màu đỏ, lửa cháy rất to, có lẽ cả ngôi biệt thự đều cháy, xung quanh là lính cứu hỏa và còn có cả hấn và cha hấn

- Ko chuyện gì đang xảy ra vậy, anh đến nhầm địa chỉ sao - Nó hoảng loạn nói sau khi xuống xe
- Ko phải đâu - Phong đau lòng nhìn nó
- Ko mẹ ơi....Con vào cứu mẹ - NÓ chạy vào đám cháy
- Cô ko đc vào đám cháy đang rất lớn sẽ mất mạng đó - mấy người cứu hỏa ngăn nó
- Mẹ ơi, mẹ ơi - nó vô vọng gào thét, mẹ ở ngay trước mắt mà nó ko thể vào cứu mẹ
- Thả tôi ra, mẹ tôi, mẹ tôi còn trong đó tôi phải cứu mẹ thả tôi ra - nó ra sức giãy giụa
- Tiểu Băng bình tĩnh lại - Phong ôm nó vào lòng
- Anh ơi mẹ em huhuhuhu - Nó khóc to trong lòng Phong
- con gái cố gắng lên - Ba hấn an ủi
- Ba à - nó mệt lử chỉ thốt ra đc 2 chữ này

1 tiếng sau

- Đám cháy đã đc dập tắt, dường như nguyên nhân xảy ra cháy nổ là do hở khí ga - 1 người cứu hỏa nói
- Vậy à - Phong ở một bên nói
- Chúng tôi đã rất cố gắng nhưng nạn nhân đã bị cháy rụi ko còn thấy xương cốt đâu cả - người lính trầm giọng nói
- Ko thể nào - Nó ko tin vào lời của người lính cứu hỏa chạy lại chỗ biệt thự bị cháy rụi tìm kiếm mẹ
- Mẹ ơi, mẹ hứa đợi con về ăn cơm mà, mẹ hứa sẽ xem con mặc váy cưới mà, sao mẹ lại ko đợi con - nó gào như cô vọng, đám cháy quá lớn dường như mọi thứ đã cháy rụi
- Tiểu Băng à - Phong ôm nó từ đằng sau
- Ít ra mẹ em còn để lại cái này - Phong đeo 1 cái nhẫn vào ngón tay giữa của nó
- Chiếc nhẫn của gia tộc - Nó thốt lên
- Chỉ còn có cái này là ko bị cháy rụi - Phong nói
- Chiếc nhẫn này rất quý, ba em thương đeo nó, nhưng khi ba bị bắt thì giao lại ẹ, chắt trong đám cháy mẹ đã cố gắng giữ cho nó ko bị cháy - Phong nói
- Chiếc nhẫn đẹp thật - nó nói hai mắt là 2 hàng nước mắt
- Ủ - Phong nói

Chiếc nhẫn nó đang đeo đc làm từ 1 viên đá màu xanh dương quý hiếm nhất do tổ tiên Hàn Gia tìm đc, chiếc nhẫn đó đc làm ra từ viên đá quý đó tất cả họa tiết trên nhẫn đều rất tinh xảo, ai đeo chiếc nhẫn đó đều đc dính chính là người kế thừa tiếp theo của Hàn gia, chiếc nhẫn đc làm bằng đá bạch ngọc nguyên chất và viên đá xanh quý hiếm có tên là Hi Vọng, Bên trong viên đá màu xanh đó có hình của 2 con Rồng, Vòng ngoài của nhẫn đc làm bằng đá bạch kim có hình phượng hoàng có thể nói là 1 sự kết hợp hài hòa, viên đá

Hi Vọng đc làm ra bằng hình chữ nhật dính trên vòng tròn của đá bạch kim tuyệt đẹp, chỉ có người của Hàn gia mới có thể đeo vừa nhẫn, chỉ có ngón tay giữa của những thế hệ Hàn gia mới đeo vừa nhẫn.

- Em ăn chút gì đi - Phong nói
- Em ko muốn ăn - nó nói
- Em cứ như thế thì làm sao cự nổi chứ, mẹ em sẽ rất buồn đó - Phong nói
- Em chẳng còn ai chỉ còn mỗi mình anh thôi - nó nói
- Ừ em biết, em nghĩ rằng đây ko phải là tai nạn mà là 1 cuộc sát hại - nó nói
- Anh cũng nghĩ thế nhưng lại ko có bằng chứng gì vì tất cả đã bị cháy rụi ko còn gì - Phong nói
- EM nhất định sẽ trả thù - nó nói, bây giờ trái tim của nó đã bắt đầu đóng băng
- Em muốn trả thù thì phải học cách giết người - Phong nói
- Em có thể làm đc - nó nói trong mắt có hằn lên tia đỏ
- Vậy sao vậy thì hãy tham gia Bang Devil của anh đc ko, em phải tham gia vào thế giới ngầm mới có thể học cách giết người - Phong nói
- Vậy anh giúp em tham gia vào bang đó nhưng trước tiên em muốn làm một vài chuyện - Nó nói
- Đc rồi anh sẽ cho em thời gian để có thể bình tĩnh lại đc - Phong nói
- Cảm ơn anh - nó nói
- Em gái ngốc - Phong xoa đầu nó

13. Chương Đau Khổ Tột Cùng

Ngày hôm sau

- Cháu về rồi à bác đã nghe tin - bà quản gia lo lắng nhìn nó
 - Vâng - nó nói
 - Anh Dương đâu ạ - nó hỏi
 - Trên phòng của cậu chủ - bà quản gia nói
 - Vậy ạ cháu lên tìm anh ấy - nó nói
 - Ừ - bà quản gia nói
- "Cạch nó mở cửa phòng hắt
- Đập vào mắt nó là hắt và bạn thân của nó Đoan đang làm cái chuyện đáng xấu hổ
- Các người đang làm cái gì thế này - nó hét lên
 - Hừ cô ko nhìn thấy sao - Đoan nói
 - Cậu Đoan sao cậu lại - Nó nói mắt đỏ lên
 - Hừ quá rõ rồi sao tôi yêu anh Dương - nói rồi Đoan hôn nhẹ lên má hắt
 - Cô quay lại đây làm gì, cô mong đợi điều gì - hắt cười khinh bỉ
 - Anh ko thể nào, hai người lâu nay lừa tôi - nó ngồi sụp xuống vì sock
 - Dương nhiên rồi cô ấy con đang mang thai con của tôi - hắt nói rồi ôm eo Đoan
 - hahahahah tôi hiểu rồi, hiểu rồi - nó cười trong nước mắt
 - Hiểu rồi à, bây giờ cô hiểu cũng đã quá muộn - hắt nói

- Anh à phí lời với loại tiện nhân này làm gì - Đoan nói
 - Em nói đúng - hấn cương chiều Đoan nói
 - Hừ xem ra tôi cũng đã rất ngu ngốc mới yêu anh, rất ngốc mới có người bạn như cô - nó chỉ vào mặt hấn và Đoan
 - Hừ bỏ bàn tay bẩn thỉu của cô xuống đi - Hấn nói
 - Cuộc đính hôn này, tôi sẽ hủy hôn - nó nói
 - Cô chắc chứ, công ty cô sẽ phải bồi thường đó - hấn nói
 - Công ty tôi ko phải bồi thường về vật chất công ty anh mới phải bồi thường, vì ba anh đã đầu tư vào dự án của chúng tôi khá nhiều, khi hôn nhân này bị hủy bỏ đồng nghĩa với việc công ty của tôi sẽ phải bồi thường vì tôi là người nói hủy hôn nhưng trong hợp đồng có ghi nếu 2 bên ngoại tình thì bên đòi hủy hôn sẽ ko phải bồi thường mà bên bị hủy hôn sẽ phải bồi thường 50% tiền hợp đồng, đồng nghĩa với việc anh phải bồi thường 500 tỉ USD tiền gốc và 200 tỉ USD tiền lãi - nó nói 1 tràng rồi bỏ đi
 - Sao cô ta có thể - hấn ko tin vào tai và mắt mình
 - Anh à 500 tỉ anh lo đc chứ - Đoan hỏi
 - Đc nhưng 200 tỉ còn lại thì ko đc - hấn nói
 - 200 tỉ còn lại để em lo - Đoan nói
 - Vậy sao cảm ơn em - hấn vui mừng nói
- Tại nhà của Phong
- Em sao vậy - Phong hỏi
 - Em mệt mỏi lắm rồi anh ạ - nó ôm trầm lấy Phong khóc
 - Nín đi kể cho anh nghe đi - Phong dỗ dành nó
 - Hức hức là thế này...bla...bla..bla - nó kể toàn bộ câu chuyện cho Phong nghe
 - Đáng chết mà - Phong nói
 - Em yên tâm đi anh sẽ giúp em vụ này anh sẽ kiện - Phong nói
 - Thôi anh à em mệt lắm rồi, em ko thể chịu đựng đc nữa, trong thời gian này anh giúp em truyện công ty và lấy cho em 700 tỉ USD từ anh ta nhé, em cần trấn tĩnh lại - nó nói rồi đi lên phòng
- Tại nhà hấn
- Mày có điên ko hả - ba hấn hét
 - Con ko điên - hấn nói
 - Mày có biết 700 tỉ USD nhiều như thế nào ko - ba hấn quát
 - Con biết - hấn nói
 - Vì một con đàn bà từ cổng rãnh như nó mà mày để mất phượng hoàng rồi đó - ba hấn chỉ tay về phía Đoan rồi mắng hấn
 - ba à ba tha cho anh ấy - Đoan quỳ xuống ôm chân ba hấn
 - Cô rút ra khỏi đây mau tôi ko chấp nhận đứa như cô làm con dâu, và cũng đừng gọi tôi là ba - Ba hấn nói
 - Ba à cô ấy đang có thai - hấn nói
 - Có thai sao phá nó đi nhanh lên trước khi tao tức giận - Ba hấn giận đỏ cả mắt
 - ba à - hấn bất lực nói

- Mày có biết Tuyết Băng là người như thế nào ko hả, con bé là thiên tài đó, chính mắt tao đã thấy khi con bé mới 5 tuổi nó đã giải đc bài toán do nhà khoa học người Ấn độ ko thể giải đc, con bé ko những xinh đẹp, giỏi giang lại hiền lành, mày còn chê gì nữa, mà con bé cũng yêu mày sao mày ko biết quý trọng - Ba hấn nói rồi đi lên lầu
 - KO thể nào rõ ràng khi con điều tra đâu có thông tin này - hấn nói
 - Hừ thông tin này đc gia đình hàn gia bỏ mặt khá kín ko một hacker nào có thể xâm nhập đc hệ thống này - ba hấn nói
 - Còn cái thứ bỏ đi kia, ngày mà ko rửa lí sạch sẽ thì đừng trách tao ko mạnh tay - ba hấn nói rồi đi lên phòng
 - Anh à cứu em với - Đoan nói
 - Tôi ko còn yêu cô nữa - hấn nhàn nhã nói
 - là sao, anh còn nói yêu em và trong bụng em là con anh mà - Đoan nói rồi đưa tay lên bụng
 - Đừng lừa dối nữa cô vốn dĩ ko có thai nếu có cũng 5,6 tháng rồi bụng cô cũng phải to lên chứ đầy thì nó nhỏ xíu à - hấn nhếch mép nói
 - Anh...dù sao em cũng yêu anh mà - Đoan khóc nói
 - Tôi ko cần, có nhiều phụ nữ leo lên giường tôi lắm rồi, tôi cũng chán cái cảnh này lắm rồi - hấn nói rồi đi lên phòng
 - Anh à tha lỗi cho em em xin lỗi xin hãy cho em một cơ hội nữa - Đoan quỳ xuống ôm lấy chân hấn nói
 - Người đâu đưa cô ta ra ngoài, mau đuổi cô ta ra khỏi nước, ko cho cô ta về nước nữa - hấn lạnh lùng nói
 - Anh à...anh à tha lỗi cho em - Chỉ còn tiếng khóc và van xin của Đoan
- Tại phòng hấn
- Xem ra tôi đã đánh giá thấp em rồi Tiểu Băng ạ - Hấn cười tiếu nuối nhìn vào phòng nó

14. Chương Gặp Lại Nhau

1 năm sau đó

Cốc...Cốc...Cốc

- Tiểu Băng anh vào nhé - Phong mở cửa phòng nó
- Sao bữa bộn thế này - Phòng nhìn vào căn phòng, quần áo vứt lung tung, vỏ bánh kẹo bìm bìm ở đâu cũng có, ngay cả hồ sơ tài liệu của công ty 1 nơi 1 ít còn có cả đồ nhỏ của nó nữa
- Mau dậy đi Tiểu Băng mấy ngày na em nằm nì trong phòng thế này em làm anh lo lắng lắm biết ko - Phong kéo chăn của nó ra tìm con sâu ngủ trong chăn
- Mau dậy đi - Phong nói vô vọng khi ko lôi đc nó ra khỏi chăn
- Haizz sao rồi có chuyện gì kể anh nghe - Phong ngồi xuống bên cạnh đồng chăn
- Em mệt thôi chẳng có gì cả - nó nói
- Thật ko - Phong hỏi
- Thật - nó nói
- Dậy đi anh thấy da em trắng quá rồi đó nó mà trắng nữa có khi em bệnh đó, ít nhất cũng phải đi ra ngoài hưởng thụ ít ánh nắng mặt trời chứ cứ ở trong phòng tối thui thế này ko tốt cho sức khỏe - Phong nói
- EM sẽ ra ngoài khi đã ổn định tinh thần - Nó nói

- Khóc đi, ngày mẹ em mất em chẳng khóc gì cả - Phong nói
- Em sẽ ko bao giờ khóc nữa, vì trái tim em đã đóng băng rồi - nó nói
- Vậy à, tối nay em có đến Bang nữa ko - Phong hỏi
- Có chứ em phải tập giết người mà - nó nói
- Anh nghĩ em giết nhiều đó là đủ rồi anh cũng sợ khi nhìn thấy em như vậy đó - Phong nói
- Anh yên tâm, em sẽ ko giết người tùy tiện nữa đâu, nhưng kẻ đáng giết em sẽ giết - nó nói
- Em phút chốc từ thiên thần đã trở thành ác quỷ rồi đó - Phong nói
- Hừ em cũng nghĩ thế - Nó nói
- Vậy lát em có ra ngoài ko anh đãi em ăn KFC - Phong nói
- Có chứ riêng KFC em ủng hộ hai chân hai tay - Nó nói thò cái đầu ra vui sướng nhìn Phong
- Hahaha nhìn em kìa cứ như con Rùa ý - Phong cười rồi chạy ra khỏi phòng
- Bực quá đi mất - Nó nói rồi vào trong nhà tắm làm VSCN

Tại nhà hấn

- Thưa cậu chủ bữa sáng đã chuẩn bị - bà quản gia nói
- Ờ bà xuống trước đi - hấn nói

Từ ngày nó ko còn ở đây tới giờ, hấn buồn chán, hấn ko còn cái sở thích sát gái như ngày nào mà chỉ có ưu phiền, mỗi đêm hấn lại sang phòng nó, nằm lên giường của nó và nghĩ về nó, thật sự hấn nhớ hình bóng của nó lắm, từ khi nó đi, ko còn ai ngày ngày mang cơm trưa đến cho hấn, ko còn ai hay cười với hấn và cũng ko còn ai Chào hấn mỗi buổi sáng nữa, thật sự hấn nhớ nó lắm nhớ tất cả những gì về nó và sau khi nó đi hấn mới thực sự hiểu bản thân mình đã yêu nó mất rồi....Nhưng đã quá muộn để có thể bù đắp lại tất cả

- Cậu chủ người sao vậy, thức ăn ko vừa miệng sao - bà quản gia hỏi
- Ko ta ko muốn ăn, ta đi dạo một chút - Hấn nói rồi phóng xe đi
- hừ giờ mới biết hối hận sao - Ba hấn quan sát mấy ngày nay mới biết

Tại quán ăn

- Anh ta ăn gì - nó hỏi
- Em ăn gì gọi đi - Phong nói

Dường như tất cả mọi ánh mắt đều tập chung vào nó và Phong, nó mặc 1 cái áo phông trắng ngắn làm hở ra vòng 2 cực đẹp, cùng chiếc quần sóc bò trắng ngắn để đùi, đi đôi giày thể thao trắng nốt, trên cổ nó có 1 cái tai nghe màu đen cá tính, nó đội mũ lưỡi trai trắng nốt nói chúng là tập đoàn trắng, trái ngược với nó, phong mặc tập đoàn đen, có mỗi cái là màu trắng áo sơ mi trắng.

- Các vị ăn gì - 1 cô phục vụ đi tới với đôi mắt hình trái tim nhìn Phong
- Cho tôi một cốc cafe ko đường - Phong nói
- Cho em 20 phần KFC cỡ lớn cùng 2 lon pesi ạ - nó nói
- Vâng quý khách đợi một chút - cô phục vụ sững sờ nhìn nó rồi rời đi
- Có ít quá ko - Phong hỏi
- Ko đâu em ăn thể thôi lát còn ăn kem - nó nói
- Ủ vậy hả - Phong nói
- Sao anh ko ăn mà lại uống cafe - nó hỏi

- Anh ko thích ăn KFC nói đúng ra KFC ko phải sở thích của anh - Phong nói
- Ăn đi rồi nói xem có phải sở thích của anh ko - nó cười nói
- Cửa quý khách đây ạ - Cô phục vụ cùng 1 hàng nhân viên khác mang 20 phần KFC lên
- Cảm ơn - nó nói
- Xem em kìa ăn còn để dính rên mặt là sao trẻ con quá - Phong nói rồi lấy giấy lau bên má của nó
- Vậy sao anh ăn thấy ngon ko - nó hỏi
- Tạm thôi - Phong nói
- Tạm thôi á - nó nói
- Ừ ngon nhất là em - Phong nói
- Thịt em ko ngon đâu mà ăn - Nó nói
- Vâng vâng - Phong cười nhìn nó

Bỗng nó quay lại vì có cảm giác có ánh mắt nóng rực nào đó đang nhìn mình

- Sao vậy - Phong hỏi
- Ko sao chỉ là thấy nhớ Tiểu Mao của em - Nó nói
- À con mèo log trắng ý á em để nó ở đâu rồi - Phong hỏi
- Vẫn còn ở chỗ đó hôm đó dọn hành lí đi vòn còn để lại ở đó - Nó nói
- Thế thì anh sẽ cho người tới lấy đc ko - Phong hỏi
- Đc - nó nói
- Em ăn tiếp đi ko nguội hết bây giờ - Phong nói
- Vâng - nó cười rồi cắm đầu vào ăn

Ở một góc khuất của quán

- Em hạnh phúc nhỉ Tiểu Băng - hấn nhìn nó nói
- Sao nhìn em hạnh phúc bên người khác tim tôi lại đau đến thế - hấn nhìn đó đầy dăm chiêu
- Tôi nhất định sẽ dành lại em dù có thế nào đi chăng nữa - hấn nói rồi bỏ đi

Về phần nó sau khi ăn xong, nó tiếp tục tới quán kem chiếm thêm lần nữa rồi mới về nhà

Tại nhà Phong

- Anh này, anh nói anh đang khôi phục lại nhà của em tiến hành tới đâu rồi - nó hỏi Phòng
- 1 nửa vì cái biệt thự to quá, mà năm đó cháy dường như thiêu rụi tất cả nên cũng phải mất khá nhiều thời gian - Phong nói
- Vậy ạ - nó hơi buồn nói
- Vui lên ở với anh ko vui sao - Phong hỏi
- Có vui lắm - nó nói
- Thừa thiếu gia nhà họ Nhật bảo phải dính thân tiểu thư đến lấy ạ - 1 người làm chạy tới nói với Phong
- Sao cơ - Phong nói
- Anh để em - nó nói
- Haizzz để anh đi cùng em - Phong nói

- Thôi một mình em đi đc rồi - nó nói
- Vậy thì đc rồi - Phong nói
- Vậy em đi đây - nó nói
- Em định mặc vậy đi sao - Phong hỏi
- Quên lên thay đồ đã - nó nói rồi phóng lên tầng thay đồ

30' sau

nó mặc 1 cái váy màu vàng chanh ngắn tới đùi đi đôi giày thể thao màu trắng rồi lên chiếc BWM mà nó yêu phong tới nhà hấn

- Cốc...Cốc...Cốc - nó gõ cửa
- Mời tiểu thư vào, thiếu gia đang đợi ở trên tầng thượng - 1 người hầu nói
- Đc rồi - nó nói rồi phóng lên tầng thượng

Tại tầng thượng

- Em tới rồi - hấn nhìn thấy nó nói
- Đúng vậy, đưa cho tôi tiểu mao - nó nói
- A anh làm gì vậy thả tôi ra - nó hét hoảng khi hấn ôm nó
- Anh nhớ em nhiều lắm - hấn càng siết chặt vòng tay tại eo nó
- Bỏ ra khó thở - nó hét lên khi mặt đã đỏ vì ko thở nổi
- Anh xin lỗi - hấn nói rồi nhu thuận hôn nó
- Ừm...ah..ừm * Chát * - nó tát hấn làm cho 1 vết máu đỏ tươi chảy từ khóe miệng hấn
- Anh đồ vô liêm sỉ - nó nói
- hừ em nói anh thế nào cũng đc nhưng anh yêu em - hấn nói
- Vô sỉ...anh đúng là ko bằng cầm thú - nó cười nửa miệng
- Tiểu Mao của tôi đâu - nó hỏi
- Ý em nói là con mèo đó ư - hấn nói
- Đúng vậy em ấy đâu rồi -
- Ở đây - hấn chỉ vào 1 con mèo tròn trĩnh mập mạp đang nằm trên ghế
- Tiểu mao em gây đi nhiều quá - nó chạy đến rồi bế con mèo đó lên
- Gây á, em đùa tôi à - hấn sock khi nghe vậy
- ko gây thì là gì hả - nó nói rồi dơ con mèo lên
- Meo meo meo - con mèo kêu meo meo vài tiếng
- Chị sẽ đưa em về ngoan nhé - nó nói rồi định bỏ đi
- Em định về ko khi ko trả ơn người đã nuôi meo cho em trong suốt thời gian qua sao - hấn cầm lấy tay nó nói
- Bao nhiêu tiền - nó hỏi
- Tô ko cần tiền - hấn nói
- Vậy anh cần gì - nó hỏi
- Làm người hầu cho tôi 1 tháng - hấn nói

- Ko đc tôi còn chuyện công ty ko thể - nó nói
- vậy làm vợ tôi - hấn nói
- Càng ko đc tôi ko yêu anh - nó nói
- phải ko - hấn hỏi nó
- Em chắc mình ko yêu tôi - hấn hỏi
- Đúng - nó nói
- vậy à - hấn cười nói
- Tôi đi đây - nói rồi nó chạy đi xuống dưới rồi phóng xe đi

15. Chương Luật Sư Kim

Sáng hôm sau

- Dậy đi - hấn nói
- Cho em ngủ thêm chút đi anh kẹt sĩ quá - nó nói
- Dậy ko - hấn véo má nó
- Anh Phong tới qua em làm việc khuya mới ngủ anh ko cho em ngủ hả - nó bực mình hét lên
- O sao...- NÓ thấy hấn thì giắt mình
- Bất ngờ hả - hấn nói
- Ủ...khoan AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - nó hét lên
- Cút ra khỏi phòng tôi nhanh - nó thuận tay lém mấy cái gối về phía hấn
- Nếu em mà ko mặc quần áo hấn hỏi lại tôi sẽ ăn em đó - hấn nói
- Hả - nó ngơ rồi nhìn xuống
- Anh đồ biến thái - nó nói rồi chạy tọt vào nhà tắm

15' sau

- Sao anh ở đây - nó lạnh lùng hỏi
- Bình thường thôi - hấn trả lời
- Em mặc như vừa rồi tôi thích hơn sexy cực kì - hấn nói rồi cười
- Trả lời mau - nó gằn giọng trên mặt thoáng đỏ
- Thì em thấy đây tôi đến bằng cửa chính anh của em ko cho tôi vào thì tôi đi đường cửa sổ em cũng bắt cản thật cửa sổ ko đóng đã đi ngủ đc - hấn nói
- Hả anh chèo tường hahahahaah thế mấy con becgie của anh tôi có vấn đề rồi - nó lăn ra cười
- Haha tôi vào đây cũng ko mất công lắm chỉ là tôi bị cắt vài chỗ trong khi leo tường có thuốc ko tôi muộn - Hấn nói
- Thôi anh về đi - nó nói
- Sao lại về tôi tới đây là muốn cầu hôn em - hấn nói
- Tôi xin lỗi, tôi ko thể - nó nói
- Tại sao trước kia em yêu tôi mà đúng chứ - hấn nói
- Có thể nhưng giờ lại khác - nó nói

- Vậy hãy làm lại một lần nữa - hấn nói
- Xin lỗi, tôi ko muốn tốn thời gian với người như anh - nó nói
- Vậy à - hấn nhìn nó chăm chăm
- Anh đi đi trước khi tôi gọi cảnh sát - nó nói
- Vậy hãy cho tôi biết em còn yêu tôi ko - hấn nhìn nó
- Ko và cũng chưa bao giờ yêu cả - nó nhìn hấn lạnh lùng
- vậy à nhưng tôi tin em vẫn còn yêu tôi - hấn nói rồi nhảy ra cửa sổ đi mất
- Haizz mệt người - nó nói rồi đi xuống tầng

Xuống dưới tầng

- Ở đây sớm nhỉ - Phong thấy nó thoáng bất ngờ
- Vâng ko ngủ đc ạ - nó nói rồi cầm miếng bánh mì lên ăn
- Anh nè có thông tin gì về vụ án của mẹ em chưa - nó hỏi Phong
- Chưa -Phong lắc đầu nói
- Ủ - mặt nó buồn tủi ngui
- King...Kong...King...Kong
- Ai vậy - Phong ra mở cửa nói
- Tôi là luật sư Kim của bà My (mẹ nó) - ông Kim nói
- Vâng mới ông vào - Phong lễ phép
- Vâng cảm ơn - Ông Kim nói
- Ông đến đây có việc gì - nó hỏi
- Tôi thực ra đến đây là để đưa cho cô các tư liệu về vụ án của mẹ cô - ông Kim nói
- Sao - Phong và nó đồng thanh

16. Chương Sự Thật

- Tôi đến về việc của bà My - luật sư kim nói
- Ông có thể nói rõ hơn ko - Phong nói
- Đc - luật sư kim nói
- Thực ra, năm đó, vụ cháy đó là do công ty của nhật gia làm ra, về việc của ba con nữ cũng là do công ty của nhật gia làm - luật sư Kim nói
- Sao cơ - nó hét lên
- Em bình tĩnh - Phong nói
- Đây là tất cả bằng chứng tôi đã điều tra 1 năm qua, coi như nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành với bà My - luật sư Kim nói
- Nó cầm bằng chứng lên đỡ xem từng trang, nó sock lém, nó ko ngờ người nó yêu lại làm thế với nó
- Em à - Phong ôm nó
- huhuhuhu anh....ôi..huhuhuhuhuh - nó khóc như chưa bao giờ đc khóc
- Ngoan nào, anh bik em đau lém, đừng buồn nữa, khóc hết đi cho nhẹ lòng - Phong xoa đầu nó

- HUhhhhuhuhuhuhuhuh - nó khóc

Một lát sau khi nín hắt nó bắt đầu bình tĩnh lại

- Anh à em muốn trả thù ẹ cho ba - nó lạnh lùng nói

- Ủ anh bik nhưng em phải điều hành công ty cho tốt đã rồi mới nghĩ đến việc trả thù - Phong nói

- Em muốn đi dạo một lát - nó nói

- Ủ, mà bằng chứng này có giải cho cảnh sát ko - Phong hỏi

- Ko đợi đến khi nào thời cơ chín muồi chúng ta sẽ đòi cả gốc lẫn lá - nó nói rồi đi thẳng luôn

- haizzzzz - Phong thở dài

Nó phóng xe đi đến 1 quán rượu dành cho giới thượng lưu, nó tiến vào phòng VIP gọi hàng loạt rượu mạnh đâm đầu vào uống

- Tại sao chứ! tại sao lại làm như thế - nó nói trong lúc say

* Bạch*

Nó nằm ra ghế vì uống quá nhiều rượu

- Sao em lại ở đây - 1 bong người nói rồi tiến gần tới chỗ nó

17. Chương 1 Buổi Sáng Chảnh Lành

Sáng hôm sau

- A đầu mình - nó kêu lên

- Đây là đau, ko phải phòng mình - nó cố gắng ngồi dậy nói

- ưm...AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - nó hét lên

- Sao zậy - hấn nằm bên cạnh nói

- Anh,sao anh...tôi...sao....lại...tôi hôm qua.....chuyện gì thế này - nó lắp bắp nói lấy chần che thân

- Em hỏi gì vậy...tôi quá...em tuyệt lắm em biết ko - hấn nói rồi hôn vào má nó

- KOOOOOOOOOOOOO - nó nói rồi ôm lấy đầu

- Anh bồn ngủ ngủ tiếp đi - hấn nói rồi đề nó xuống

- Bỏ ra - Nó hét lên

- Sao vậy - hấn hỏi, tay vẫn nhu thuận ôm nó trong lòng

- Hôm qua rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra kể cho tôi - nó nói

- Ukm để xem nào hôm qua em uống say ở bar - hấn cười nói

- Sao nữa - nó gấp

- Ukm, rồi khi em ra về thì xay khướt đó, - hấn nói nhàn nhã

- Rồi sao nữa - nó gấp

- Ukm em gọi cho tôi, bảo đến đón, rồi khi tôi tới đón thì em bám lấy tôi, dụ dỗ tôi, tôi là ko kiềm chế dc lên đưa em về đây “Ăn” - hấn nói cười tà mị

- Sao - nó đen mặt

- Chuyện thế đó là em mời tôi, mà cơ thể em cũng tuyệt lắm đó - hấn nói rồi liếm mép

- KO thể nào - nó ôm đầu vén chần lên thì thấy 1 vết đỏ hồng

- Ukm em có thể coi như là tác phẩm hôm qua - hấn thấy nó như vậy nói

- Anh...- nó ko nói lên lời

- Hihi, em phải chịu trách nhiệm với tôi - hấn nói rồi dang tay ôm nó

” Chát ”

NÓ đánh vào tay hấn

- Đừng có đụng vào tôi, dơ bẩn - nó lạnh lùng

- Em sao vậy - hấn hỏi

- Hừ sao ư, việc đó anh biết rõ nhất - nó nói lạnh thấu xương

“Ring...Ring...Ring”

- Alo anh Phong hả - nó nói trong đt thoại

-.....

- Vâng em về ngay - nó nói

-.....

- Anh ko phải đón đầu ạ - nó nói

-.....

- Em sẽ cẩn thận - nó nói rồi cúp máy

- Chuyện hôm nay, coi như chưa có gì xảy ra - nó nói rồi thay quần áo, mặc thật chỉnh tề

- Tôi ko muốn - hấn chống ta nói

- Vậy sao....tùy anh - nó nói rồi đi ra ngoài

- Đừng đi - hấn chạy ra vòng tay qua eo nó

- Bỏ ra - nó bực mình gạt tay hấn

- Tôi muốn em - hấn siết chặt vòng tay mình hơn

- Tôi ko muốn day dưa nhiều với loại người như anh - Nó lạnh lùng gạt phắt tay hấn ra

- Tại sao chứ tôi cái gì cũng tốt em chê ở điểm nào chứ - hấn nói

- Đó ko phải vấn đề, anh nên biết tôi và anh ko còn hy vọng, tình yêu của tôi đã chết rồi - nó nói rồi quay lưng bỏ đi

-.....- hấn chẳng nói gì cứ đứng nhìn nó đi, trong mắt anh có 1 dòng cảm xúc hỗn loạn

Tại nhà Phong

- Em đi đâu cả tối qua vậy làm anh lo muốn chết - Phong chạy ra ôm chầm lấy nó

- Em ko sao chỉ là uống rượu say nên ngủ tại bar luôn - nó nói cũng đáp trả lại cái ôm

- Ừ thế ko sao là tốt rồi, em ăn gì chưa anh kêu người nấu cho em nhé - Phong nói rồi định kêu người nấu

- Thôi anh em ko muốn ăn - nó nói rồi ddi lên phòng

- Ừ - Phong cũng chẳng nói gì

- Nếu em muốn ăn gì cứ bảo người nấu nhé, anh đi làm đây - Phong nói

- Anh đợi em với, em cũng định tới công ty - nó nói

- ừ ờc em lên chuẩn bị đi- Phong cười nói

- Vâng - nó cười tươi đi chuẩn bị

18. Chương Gặp Nhau Tại Nhà Hàng

1 tháng sau

Tại công ty của nó

- thưa chủ tịch mời cô kí cho tôi cái này - thư kí của nó nói

- đc cứ để ở bàn - nó nói

- Vâng - thư kí của nó trả lời rồi đi

Cốc...Cốc...Cốc

- Vào đi - nó lạnh lùng

- Em làm việc chăm chỉ đó - Phong nói rồi đến bàn làm việc của nó

- Anh quá khen - nó cười nhẹ

- Sao anh lại ở đây, công ty anh thiếu việc à - nó hỏi

- Ô hỏi thừa, anh hẹn em 1 tháng trước vào ngày này chúng ta đi ăn mà em quên rồi sao - Phong nói

- Đương nhiên là ko rồi ạ mình đi thôi - nó nói

- Vậy đi thôi - Phong cười rồi cầm tay nó bước đi

- Ô các cô nhìn kìa chủ tịch chúng ta với ai thế nhỉ đẹp đôi quá - nhân viên 1

- Hình như 2 người họ đều là chủ tịch - nhân viên 2

- Nhìn họ hạnh phúc chưa kìa - nhân viên 3

Tại 1 quán ăn Pháp

- Em ăn gì gọi đi - Phong nói

- Uhm anh cứ gọi trước đi rồi em gọi - nó nói

- Thưa quý khách ăn gì - nhân viên 1 đôi mắt hìn trái tim nhìn Phong

- Cho tôi 2 phần bò bít tết - Phong nói

- Cho tôi cả thực đơn - nó nói

- Dạ - nó nhân viên nhìn nó kích ngạc

- Vậy ăn xong đi đâu chơi ko - Phong hỏi nó

- Thôi em phải về công ty coi mấy bản hợp đồng anh ạ - nó nói

- Thế à - Phong hơi buồn

Từ xa có 1 đôi nam nữ đi đến chỗ bàn nó và Phong

- Ô đây ko phải con gái kẻ tham ô sao - 1 ả chảnh ko thể chảnh hơn ăn mặc thiếu vải mặt chất phần dày cộp nói

- ý cô là sao - nó trừng mắt nhìn ả

- Em, ăn nói cẩn thận - người bên cạnh ả là....hắn

- Dạ - ả nói

- Chúng tôi có thể ngồi cùng được chứ - hắn nói

- Đường nhiên rồi - Phong cười trừ
- Vậy Em ngồi cạnh anh nhé - ả tiến đến gần Phong
- Ủ mời cô - Phong nói
- Vậy tôi ngồi chỗ còn lại - hấn nói rồi đi tới chỗ Nó
- Mời - nó đập lạnh ko thèm nhìn hấn
- Dạ đồ ăn của quý khách - 1 hàng dài nhân viên mang đồ ăn ra
- Ô sao lại nhiều thế này - ả chảnh chọe đó nói
- Thế còn ít ấy - Phong cười nhìn nó
- Hả - Ả ngạc nhiên há hốc mồm
- Ukm ăn thôi - hấn nói
- Em ăn cái này đi - Phong gấp cho nó 1 ít thức ăn nói
- Cảm ơn anh - nó cười nhẹ nụ cười làm tim hấn nhức nhối
- Xin tự giới thiệu tôi là người mẫu của công ty Nhật Bảo, tên SEO - ả cảnh chọe nói
- Hân hạnh - Phong nói
- Rất vui đc làm quen - nó nói chẳng thèm nhìn ả làm ả què 1 đồng
- Hai chúng tôi ko cần giới thiệu cô cũng biết nhỉ - nó lấy khăn lau miệng nói
- Đường nhiên cô nghĩ tôi là ai - Seo nói
- 1 người mẫu đi phẫu thuật thẩm mỹ - nó nói nhàn nhạ
- Cô....Cô nói cái gì - ả tức
- Xin lỗi em ấy là thế hay nói thẳng - Phong nói
- Á sao anh - ả càng tức hơn với câu nói của Phong
- Anh ah - nó đưa miếng súp lơ bảo phong ăn
- Ah - Phong cũng há miệng ăn miếng súp lơ long hạnh phúc vô cùng
- anh Ah - ả seo cũng bắt chước nó
- Thôi khỏi - hấn nói lòng đầy lửa giận
- ukm - ả chẳng nói gì
- Ukm anh gọi thêm đồ đi em vẫn còn đói - nó nói
- Ủ, dạo này em ăn cũng ít để anh gọi thêm - nói rồi Phong kêu người phục vụ mang thêm nhiều của nhiều thức ăn, hấn và ả seo ngồi 1 bên trợn mắt nhìn nó ăn
- Anh này, khi nào tổ chức đám cưới đc - ả nhìn nó khinh bỉ rồi quay ra hấn
- Khi nào anh thấy đc thì làm - hấn nói mĩ mai
- ừ anh - câu trả lời của hấn làm ả què 1 cục
- Anh, em nghĩ em đồng ý câu trả lời của anh, mình làm đám cưới nhé - nó rút cái iphone 6 ra nhắn tin cho Phong, hấn ửng liếc qua và thấy đc dòng tin nhắn đó
- Phong đọc dòng tin nhắn ngạc nhiên nhìn nó cười tươi
- Ủ anh sẽ chọn ngày - Phong nói nó
- Có chuyện gì vậy anh - ả seo tò mò hỏi

- À bọn anh chuẩn bị làm đám cưới - Phong nói
- À ừ - Ắ nói rồi nhìn hấn đầy cảm xúc
- Vậy à khi nào cưới thì mời tôi nhé - hấn nói như ko
- đương nhiên rồi - nó nói rồi nhìn hấn
- Cảm ơn - Hấn cười

19. Chương Cướp Dâu

Hiện giờ, là mùa đông trời rất lạnh

- Tiểu Băng em dậy đi sáng rồi - Phong mở rèm cửa ra nói với nó
- Anh cho em ngủ lát đi - Nó vẫn quấn mình trong chiếc chăn ấm áp
- Dậy mau, hôm nay em có nhớ là ngày gì ko - Phong on hu ngồi bên cạnh hỏi nó
- Ukm hôm nay là ngày 25/12 ngày giáng sinh - nó ngơ ngác nói
- ukm còn gì nữa - Phong xoa đầu nó hỏi
- thì...hôm nay sẽ có gà ăn hehe - nó cười thích thú

Cốc

nó bị ăn 1 cái cốc đầu của Phong

- Ai da, đầu chột mất thui anh nói đi - Nó nhìn Phong búng 1 ánh mắt ” trêu mếu” nhất
- Haizzzz em đăng trí thật, hôm nay chúng ta sẽ tổ chức lễ cưới đó thay, khách khứa mời hết trơn rồi, mà em cũng thật là ko chọn mùa xuân mà tổ chức lại đi tổ chức vào ngày này - Phong thở dài nói
- Thế ạ, thế váy cưới đâu - nó hỏi Phong
- Giờ chúng ta sẽ đi thử rồi đến lễ đường luôn - Phong nói
- Mí giờ rồi anh - nó hỏi
- 9h sáng rồi còn 2 tiếng nữa thôi đó nhanh thay quần áo đi đến tiệm với anh, anh xuống trước đây - phong nói rồi bước ra
- Haizzzzzzz thoáng cái đã đến đám cưới nhanh thật, nhưng mà có thật mình muốn cưới ko - nó nói rồi đặt tay lên tim mình
- Thôi ko nghĩ nữa thay quần áo - nó bỏ qua suy nghĩ vẫn vợ chạy vào nhà tắm làm vsen

Tại tiệm đồ cưới nổi tiếng nhất châu á

- Thưa đồ của anh đặt đã xong rồi ạ - 1 cô nhân viên đi tới nói với Phong
- Ờc, em vào thử váy đi - Phong nói với nó
- Dạ - Nó nói rồi đi vào trong thử đồ
- Mời anh đi lối này để thử đồ - 1 cô nhân viên khác dẫn chỗ Phong
- ờc - Phong nói rồi đi theo cô nhân viên

1 lát sau

Nó bước ra trong một bộ váy cưới trắng tinh, cúp ngực, ở eo ờc làm 1 bông hoa to có đính 1 viên kim cương trắng đẹp lộng lẫy, Váy phần đuôi ờc làm dài ra 1 chút, vì là mùa đông lên khoác thêm 1 cái áo lông trắng, tóc nó ờc làm xoăn thả tự nhiên, đi thêm 1 đôi giày cao gót, nhìn rất đẹp ko phải nói là công chúa bước ra từ chuyện cổ tích với làn da trắng ko tì vết

Sau đó, Phong cũng bước ra với bộ com-lê đen, tron rất bảnh trai, tóc đc vuốt thêm keo bóng loáng nhìn cực đẹp, ngũ quan tinh tế (t/g : nói chung đẹp như siêu mẫu)

- Hôm nay em đẹp nhất - Phong cười nói
- Cảm ơn anh - nó hơi đỏ mặt nói
- Thôi ta đi nhanh ko muộn - Phong nói rồi cùng nó bước ra xe

Tại lễ đường

Khi nó và Phong bước vào trong ánh nhìn ngưỡng mộ của hơn 100 vị khách thuộc tầng lớp quý tộc

Bốp...Bốp...Bốp

Hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên, chúng những tiếng chúc mừng

- Bình tĩnh nào - Phong trấn an nó
 - Ukm cứng ta bước lên lễ đường thôi - Nó kiên định nói
 - Ukm - Phong nói rồi bước từ từ lên lễ đường
 - Chủ rể có đồng ý lấy cô dâu Tuyết Băng làm vk dù cho sau này có ốm đau, bệnh tật, dù cho giàu hay nghèo, vẫn yêu cô ấy trọn đời chứ - vị mục sư hỏi Phong
 - Con đồng ý - Phong nói
 - Cô dâu có đồng ý lấy chú rể Khải Phong làm chồng fud cho sau này có ốm đau, bệnh tật, fud cho giàu hay nghèo, vẫn yêu anh ấy trọn đời chứ - vị mục sư hỏi nó
 - Con...
 - Khoan đã tôi phản đối hôn sự này - Hấn hét lên và hàng loạt vệ sĩ chạy vào đám cưới
- Bao nhiêu tiếng xì xầm bần tán vang lên
- Sao anh lại đến đây - nó lạnh lùng hỏi
 - Cướp dâu - hấn nói rồi chạy lại bế nó lên bước ra khỏi lễ đường
 - Thả tôi ra, anh Phong cứu em - nó la hét dẫy dụa
 - Anh làm gì thế, đây là lễ cưới của chúng tôi liên quan gì tới anh - Phong ngăn hấn lại nói
 - Tôi yêu cô ấy và ko muốn cô ấy bị ai cướp mất - hấn nói rồi đi ra lệnh cho các vệ sĩ chặn Phong lại
 - Mau thả tôi ra, anh Phong - nó hét lên rồi đưa tay ra với lấy tay Phong
 - Tiểu Băng, đợi anh, anh sẽ cứu em - Phong cũng cố đưa tay ra với lấy tay nó
 - Hừ - hành động này làm cho hấn bực mình, hấn giống như à đang chia cắt đôi uyên ương này vậy
- Khi hấn đưa nó lên xe và chở về biệt thự của hấn, hấn ko còn sống với ba nữa mà sống riêng
- Noi gì đi chứ, em giận tôi sao - Hấn lại gần nó nâng cằm nó lên
 - Đủ rồi đó, tôi ghét anh, TRÁNH Xa tôi ra - mắt nó ngấn lệ, nó đẩy hấn ra
 - Em ghét tôi - hấn hỏi nó
 - Đúng vậy, tại sao tôi phải yêu anh người đã giết mẹ tôi, người đã khiến ba tôi phải vào tù, người đã làm tôi mất đi người thân, người đã làm cho tôi đau khổ đều là do anh, do anh, huhuuhuhuu - nó ôm đầu khóc nức nở
 -- hấn ko nói gì cả chỉ im lặng và trong mắt anh chứa đựng bao nhiêu đau khổ

20. Chương Nhập Viện - Mất Trí Nhớ

Về tới nhà hấn đc mấy ngày, nó chẳng nói gì

- Tiểu Băng em dậy chưa - hấn hỏi rồi mở cửa đi vào
- Đừng gọi tôi bằng cái tên đó anh ko xứng - nó lạnh lùng ngồi dậy nói
- ukm, hôm nay em muốn ăn gì - hấn hỏi
- Tôi muốn ra ngoài - nó nói
- Ko đc - hấn lạnh
- Anh định giam lỏng tôi tới bao giờ - nó nhìn hấn nói
- Trùng nào em yêu anh - hấn thắng thắng
- Có cần ép buộc như vậy ko, tôi ko yêu anh - nó nói
- Đương nhiên là có, em ko yêu nhưng tôi yêu - hấn nói
- Nực cười, anh mau thả tôi ra, ít nhất đừng xích 2 chân tôi lại, tôi thấy mình thật thảm hại đó - nó nhìn mình rồi nói
- Cái đó mới xứng với em - hấn nói
- Phong đâu - nó hỏi
- Hừ anh ta có đến đây mấy lần nhưng tôi cho người đánh chết anh ta rồi - hấn cười nham hiểm
- Anh....đồ vô sỉ - nó khinh bỉ hấn nói
- Vô sỉ cũng đc cái gì cũng đc, tôi chỉ cần em, tôi sẽ làm tất cả để có đc em - hấn nói rồi đi ra ngoài

1 lát sau

- Em ăn đi - hấn mang đồ ăn sáng lên cho nó
- tôi ko ăn -nó cự tuyệt
- Vậy xem em nhịn đc tới bao giờ - hấn nói rồi mặng bữa sáng đi
- Đc thôi - nó nói

1 tiếng sau

Ọc ọc ọc

- Ai cố chịu - nó nhắc nhở mình

5 tiếng sau

Ọc ọc ọc

- mệt quá - nó nản nhưng vẫn chống cự

1 ngày sau đó

- cậu chủ có cần lên xem tiểu thư thế nào ko - cô người hầu hỏi
- Ko sao, cô ấy sẽ chẳng sao đâu - hấn vẫn giận nó nói

2 ngày sau đó

- Cô lên xem tiểu thư thế nào - hấn nói
- Vâng thưa cậu chủ - cô người hầu nói rồi đi lên nhà
- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - tiếng hét thất thanh của cô người hầu

- Chuyện gì - hấn lo rồi đi lên xem
- Cậu chủ...Tiểu thư...tiểu thư - cô người hầu run sợ nói
- Sao...Tiểu Băng tỉnh lại...tỉnh lại đi...anh sai rồi tỉnh lại đi....em tỉnh lại đi....anh xin em - hấn khóc bé nó chạy ra xe
- Tại bệnh viện
- Cô ấy sao rồi bác sĩ - hấn thấy bác sĩ ra liền hỏi
- Tình trạng bệnh nhân hiện đã qua cơn nguy kịch, vì bị bỏ đói đến suy nhược hiện giờ vẫn còn sống là tốt lắm rồi, chúng tôi đã chuyển các chất cho bệnh nhân, hiện giờ đang hôn mê, chúng tôi cũng ko biết khi nào bệnh nhân sẽ tỉnh lại - bác sĩ nói
- Cảm ơn bác sĩ - hấn nói rồi đi vào phòng bệnh
- Em tỉnh lại đi, anh xin lỗi, anh thật sự xin lỗi,...hức....hức...- hấn cầm tay nó nói nước mắt mặn chát lăn dài trên má anh
- Tiểu Băng em đâu rồi - Phong xông vào trong phòng bệnh
- Mà đã làm Gì tiểu băng hả thằng khốn, mà phá đám cưới tao tao ko tính vậy tại sao lại làm khổ tiểu băng như thế hả - Phong cầm cổ áo hấn lên quát
- Tôi thật sự đã sai khi làm vậy nhưng hãy cho tôi 1 cơ hội nữa - Hấn nói với Phong
- Cơ hội nữa Anh nghĩ tôi cho anh sao - Phong đã bớt giận hơn bỏ cổ áo hấn xuống nói
- Làm ơn tôi muốn xin lỗi cô ấy, thật lòng hãy cho tôi thêm cơ hội nữa để chuộc lỗi với Băng Băng - hấn quỳ xuống cầu xin Phong
- Vậy thì tôi sẽ cho anh chuộc lỗi nhưng có điều tôi sẽ ở cùng Tiểu Băng để giám sát - Phong nói
- Ờc tôi đồng ý - Hấn nói
- Vậy tôi đi liên lạc với quản gia đây anh cứ ở lại lát tôi sẽ vào ngay - Phong nói rồi đi ra ngoài
- 1 lúc sau
- Ukm - nó khẽ từ từ mở mắt
- EM thấy sao rồi - hấn nhìn thấy nó tỉnh liền tới hỏi
- Anh là ai vậy - nó hỏi
- Sao em lại....bác sĩ...bác sĩ - hấn chạy ra gọi bác sĩ
- Tiểu Băng em có sao ko - Phong thấy nó liền chạy tới
- Anh Phong anh đi du học về rồi sao - nó thấy vậy nói
- Sao em lại thế này à thế nào - Phong quay ra hỏi bác sĩ
- Có lẽ trong thời gian đó, bệnh nhân có va đập vào đầu đó, khi chúng tôi kiểm tra thấy trên trán bệnh nhân có 1 vết máu, có lẽ bệnh nhân đã bị mất đi 1 khoảng kí ức nhỏ - bác sĩ nói
- Vậy sao - hấn trầm ngâm
- Vậy là em ấy bị mất trí nhớ , tôi nhớ lúc tôi đi du học là hồi 15 tuổi - Phong nói
- Anh về sớm vậy, ba mẹ em đâu - Băng cười nói
- À cái này...- Phong ko biết nói gì
- Em ngoan nhé....anh là chồng của em hiện tại em đang bị mất trí nhớ - hấn nói
- Cái gì, em đừng tin hấn, anh mới là chồng em, hấn ta phá đám cưới chúng ta - Phong nói

- Thế ư, mặc dù ko biết anh là ai nhưng rất vui đc gặp anh - nó đưa tay ra bắt với hấn
- Rất vui đc gặp em - hấn cười nhẹ nói
- Vậy ba mẹ em đâu - nó quay ra hỏi Phong
- À ba mẹ em đi du lịch dài hạn rồi, ba mẹ chuyển nhượng công việc lại hết cho em đó, hiện tại em đang làm chủ tịch - Phong nói
- Thế ạ, vậy thế em về nhà đây - nó nói rồi chuẩn bị đứng lên
- Ở khoan đã, um ờ....thì ờm.....hiện tại em đang ở nhà cậu ấy, em nói là muốn sông tự lập lên anh đã đưa em sang nhà cậu ấy ở - Phong nói rồi chỉ vào hấn
- Hay ghê ha - hấn lườm Phong làm bầm
- Thế ạ, thế em xuất viện đc chưa ạ - nó hỏi
- À ngày kia nhé em cần kiểm tra lại - hấn nói
- Vâng - nó cười nhẹ

21. Chương Ghen

Mấy hôm sau

Sau khi xuất viện, nó cũng Phong về nhà của hấn

- Anh ơi - Nó gọi Phong
- HẢ - phong trả lời
- Ukm lát nữa anh làm cho em bột mì dán nhé - nó nhìn Phong bưng đôi mắt lung linh nhất
- Ok cái này để anh làm cho - Phong cười rồi xoa đầu nó
- Phong em ở sát phong anh căn phòng có cảnh cửa màu trắng đỏ - hấn nói
- Ok anh - nó cười tươi rồi chạy lên phòng

1 lát sau

- Xuống ăn bánh của em này - Phong gọi nó
- Vâng - nó chạy nhanh xuống
- A - ko may nó vấp ngã
- Cẩn thận - hấn chạy ra ôm lấy eo nó, đỡ 1 cách chuyên nghiệp, 4 mắt nhìn nhau
- em ko sao chứ - hấn hỏi
- Ko sao - nó nói mặt hơi đỏ
- Em có ăn ko hay anh ăn hết nhé - Phong nhìn thấy cảnh đó bực mình
- A có - nó nói rồi chạy vào bếp
- Ừm ngon quá đi mất, oppa là tuyệt nhất - nó giơ ngón tay trở lên nói
- Chuyện oppa của em mờ - Phong vui vẻ nói
- A em quên mất hôm nay có show của các oppa EXO bài Growl mà em thích anh xem ko - nó nhìn Phong hỏi
- Thôi em xem đi - Phong nói
- Vâng vậy em xem đây - Nó chạy ra bật tivi lên và hát theo

- Hú hú hú các oppa là tuyệt nhất saranghaeyo, i love you luhan, i love you baekhuyn - Nó nói 1 tràng làm cho hấn và Phong giận tím mặt
- Off - tiếng tivi bị tắt
- Ồ sao anh lại tắt đi của em anh Phong bảo anh Dương bật lên đi - Nó phồng má nói
- ANh chịu thui em lên đọc sách đi - Phong khuyên nó
- Haizzz thôi đc em lên xem anh các oppa của em cũng đc - nó nói rồi chạy tót lên phòng

22. Chương Rắc Rối Đáng Yêu

Tối tối

Sau khi ăn xong bữa tối nó cùng hấn và Phong xem phim ma

- Haizzz buồn ngủ quá thôi em đi ngủ đây - nó nói rồi chyaj lên phòng
- Tôi cũng đi ngủ đây - Phong nói rồi đi luôn
- Ủ - hấn ừ rồi tắt tivi vào nhà bếp làm gì đó

Tại phòng nó

Cốc...Cốc...Cốc

- Anh ngủ cùng em nhá, hồi nhỏ chúng ta thường ngủ mà - Phong nói rồi len giường ôm nó
- Ok anh - nó nói rồi ôm lại, cảm giác ấm áp của gia đình làm nó hạnh phúc

1 tiếng sau

Cốc...Cốc....Cốc

- anh vào nhé - hấn nói rồi mở cửa phòng ra
- Phong người đang làm gì thế - hấn đặt cốc sữa lên bàn khéo Phong xuống đất
- NGủ chứ gì - Phong nói
- Ai cho người ngủ hả - hấn hỏi
- Thì Em ý cho ta ngủ mà nhỉ tiểu băng - Phong nói rồi nhìn nó
- Đúng đó anh có sao đâu - nó nói thản nhiên
- Thôi mi ra ngoài đi để ta ngủ - Phong nói rồi leo lên giường ôm nó
- Hứ ai cho người độc chiếm ta cũng muốn ngủ - hấn nói cũng lên giường ôm nó
- NGười sang phòng người đi - Phong nói
- KO ta muốn ngủ ở đây - hấn nói
- Thôi ngủ chung đi càng đông càng vui - nó nói

Nhưng nằm im đc 1 lúc thì

- Dương tay người sờ mó nhiều chỗ quá rồi đó - Phong lườm hấn
- Còn người thì ôm hót phần trên rồi ta xuống eo đc cái gì - hấn nói
- Z z z z zz z z z z z - còn nó như con nai nhỏ vẫn ngủ bình thường khi hai con sói đói nằm cạnh

Chụt

hấn ko nhin đc hôn lên má nó

- ## 23. Chương 2 Con Hồ Li Tinh Xuất Hiện

- Oáp - nó ngáp
- Hai người dạy đi dạy đi - nó lay lay hai con sói
- Ư cho anh ngủ thêm chút đi - Phong nói rồi quận chẵn lại
- Anh anh dậy - nó quay sang lay hấn
- Ư ngủ đi - hấn nói rồi ôm nó ngủ
- haizzz phải dùng tuyệt chiêu sư tử hồng mới đc...hít....hít..hít - nó lấy hơi
- 1...2...3...AA
nó hết 1 tràng
- Á sao vậy - hấn và Phong giật mình bật dậy
- Haizzzz cuối cùng hai anh cũng dậy
- Em đói anh Phong đưa em đi ăn sáng nhé, anh Dương có đi ko - nó nhìn Phong rồi quay ra hấn
- Ukm để xem, hôm nay là ngày 20 nhỉ ukm á hôm nay con bạn anh về nước anh phải đón bn ý, bn ý tốt lắm lát anh giới thiệu em nhé - hấn nói rồi bước xuống giường vào nhà tắm
- Ukm thế ạ thế hai tụi mình đi ăn sáng nhé anh, em muốn ăn KFC nha - nó nhìn Phong bằng đôi mắt long lanh
- Ok em thay quần áo rồi ta đi - Phong nói

- Yeh - nó nhảy căng lên rồi phóng vào nhà tắm dự phòng

30' Sau

Nó mặc 1 bộ váy trắng, đeo tất dài đến đùi màu trắng đi đôi giày thể thao màu trắng nốt, tóc nó để xõa tự nhiên, nó đeo thêm 1 cái ví đỏ lên người, ở hông đeo buộc 1 cái áo khoác mỏng màu đen

Phong thì quần bò đen rách te tua, áo sơ mi kẻ sọc đỏ, đeo giày thể thao gấn đinh màu đen.

NÓ và Phong bước lên xe ô tô, và đi đến quán ăn

- Anh này trước đây em có bik lái xe ô tô hay mô tô ko anh - nó ngồi ghế phụ hỏi Phong

- Có chứ, ko nhưng em bik lái xe mà em còn bik võ thuật nữa cơ - Phong nói

- Thế ạ, em phục mình quá hớ hớ hớ - Nó cười

Bỗng đang đi trên xe nó nhìn ra cửa sổ và

- Dừng lại anh mau dừng lại - nó kéo tay Phong

- NGuy hiểm quá em xao vậy - Phong đỗ lại rồi nhìn sang nó

- Anh ơi người ăn xin đang ngồi kia có phải là...Đoan ko - nó sưng người hỏi Phong

- Ồ - Phong nhìn theo cánh tay của nó thì có phần ngạc nhiên có phần tức giận

- Đây đợi anh - Phong chạy theo khi nó tự mở cửa phóng ra phía ả

- Cậu là Đoan có phải ko - nó chạy ra phía ả đỡ ả dậy hỏi

- Cô...

- Tiểu Băng - Phong kéo nó lại rồi lườm ả

- Sao cậu lại thành ra thế này - nó hỏi ả

- Hừ...

- Là do gia đình phá sản đó Băng ạ anh quên chưa kể cho em - Phong biện hộ

- Vậy hãy về sống với mình nha - Nó nói rồi chạy lại phía xe lấy gì đó

- Sao cô ta lại như vậy - ả nhìn Phong nói

- Mất trí nhớ, hiện tại vẫn quên đi quãng thời gian cô làm vậy với em ấy - Phong nhìn ả bực dọc

- Vậy sao - ả cười tà mị

- Nè khăn đây cậu lau đi, cậu theo mình, mình sẽ dẫn cậu đi mua quần áo - nó nói rồi kéo ả ra xe

- Bực thật - Phong nói rồi cũng đi ra xe

Tại chỗ hẩn

- Anh Dương em nhớ anh quá - Linh chạy ra ôm hẩn

- Haizzzz cậu thật là, chúng ta bằng tuổi nhau đó - hẩn nói rồi gỡ tay Linh ra

GTNV

Nguyễn Hoàng Khánh Linh bằng tuổi hẩn và nó và tất nhiên sẽ bằng tuổi Phong, là 1 người mưu mô xảo quyệt, tiểu thư Công ty Nguyễn thị là chi nhánh ở Việt Nam của công ty nhà hẩn, đẹp ko bằng nó, đen hơn nó, ba vòng khối nói nhỏ hơn nó là cái chắc, ngày xưa đi phẫu thuật thẩm mỹ, yêu hẩn, sau này cũng Đoan hại nó. Là bạn thanh mai trúc mã của hẩn do phải đi du học nên phải xa hẩn, hẩn rất tin tưởng ả Linh vì ả Linh là bn hồi nhỏ hẩn hay tâm sự.

“Tiếp tục ”

- Kệ chứ cậu bik mình yêu cậu mà - ả Linh nói
- haizzzzz mình có người trong mộng rồi - hấn cười nói
- Sao - ả Linh bực
- Hì tí mình giới thiệu cho, cô ấy hiện tại đang mất trí nhớ - hấn nói
- Thế à - ả Linh cười giả tạo
- Thôi chúng ta đi - hấn nói rồi kéo ả lên xe

Tại biệt thự nhà hấn

- Bảo bối anh giới thiệu cho em...Sao cô ở đây - hấn đang vui rồi khi nhìn thấy Đoan thì ngẩn
- Ô Anh bik bn ấy ạ - nó nhìn hấn nói
- A có 1 ít - hấn nói
- Haizzzz bla...bla...bla - Phong nói thì thầm với hấn
- Rồi, à quên ko giới thiệu, đây là Linh - hấn chỉ tay về phía ả Linh
- Chào bn - Linh nhìn nó thân thiện
- A chào - nó cười lại
- À giới thiệu với bạn đây là Đoan bn mình, bn ý sẽ ở với chúng ta, mình tên là Băng - nó nói rồi chỉ về phía ả Đoan
- Rất Vui đc làm quen - Linh đưa tay ra bắt với Đoan
- Rất vui đc gặp bn - ả Đoan cũng vui vẻ trả lời

Tối tối sau bữa ăn

- Đoan này mình có chuyện muốn nhờ cậu - ả Linh nói
- O - ả Đoan cười rồi đi theo
- Ủa hai người đó đi đâu vậy - nó vừa tắm xong thì thấy hỏi
- Ai biết - hấn nói
- Tiểu Băng mau mặc áo ấm vào - Phong chạy lại khoác áo lên cho nó
- Có sao đâu quần đùi áo phông là thoải mái nhất mặc thêm mấy cái này nóng lắm - nó nói
- Em vốn rất yếu nên cẩn thận - Phong nói
- ko em ko mặc - nó quay lưng chạy đến chỗ hấn lấy hấn làm khiên
- Haizzz Dương cậu cho Băng mặc hộ tó - Phong nói rồi đưa cho hấn
- Ukm em mặc vào đi - hấn nói rồi khoác vào cho nó
- Ko nó giật lấy ném vào mặt hấn rồi chạy đi
- Đứng lại - hấn đuổi theo rượt nó khắp phòng

Tại chỗ 2 ả hồ li

- Cô có chuyện gì - Đoan vào thẳng vấn đề
- Hừ biết điều đó, tôi muốn loại trừ con bé băng kia, nó giám người yêu tôi - ả Linh nói

- Tôi sẽ giúp cô, nhưng với 1 điều kiện - ả Đoan nói
- Là gì - ả Linh hỏi
- Giúp công ty ba đôi qua bờ vực phá sản - ả Đoan nói
- ĐC - ả Linh cười nham hiểm

24. Chương Bị Bỏ

Sáng hôm sau

Cốc...cốc...cốc

- Anh vào nhé - Phong nói
- Dạ - nó trả lời
- Sao anh ko để em xuống ăn với mọi người cho vui - nó hỏi
- Thôi tốt nhất em lên ăn trên này - Phong nói
- Thôi để em xuống ăn với mọi người ko thất lễ quá anh mình là khách mà - nó nói rồi bước nhanh xuống giường
- Khi nó bước xuống cầu thang thì thấy hấn và ả Linh đang hôn nhau, bỗng tim nó đau nhói 1 nhịp
- A xin lỗi tớ vô ý quá - nó che mắt lại
- O - hấn nhanh chóng đẩy ả Linh ra
- Á - ả Linh ngã đẹp 1 vố trên đất
- NGhe anh giải thích chỉ là trò chơi thôi ko phải như em nghĩ - hấn nói với nó
- Ồ thì em có nói gì đâu, mà chúng ta là bạn mà - nó cười gượng nói
- Ủ...là bạn - hấn nói
- Ukm - nó cười rồi đi xuống ngồi vào chỗ
- Anh ngồi cùng em nhé - hấn tới chỗ bên trái nó nói
- Dạ anh cứ tự nhiên đây là nhà anh mà - nó nói
- Ủ - hấn cười
- Sao cậu ko ngồi với Linh kia kìa - Phong ngồi bên phải nó nói
- Ko liên quan tới cậu - hấn hấn
- Cậu ăn cái này đi - nó gấp cho ả Linh 1 miếng thịt gà, gấp cho ả Đoan 1 miếng thịt gà
- Cảm ơn - ả Đoan cùng ả Linh đồng thanh cười lại với nó
- À để ọi người ko phải khó xử thì mình nói luôn, mình dị ứng với hoa hồng, và rất ghét những con vật bẩn thỉu như chuột hay rắn nhé - ả Linh nói
- Ukm mình sẽ để ý - Nó cười nhẹ nói
- Ukm - hấn cũng chẳng nói gì
- Thưa tiểu thư sữa nóng của tiểu thư dặn - 1 người hầu đưa cho ả Linh
- a Cảm ơn chị - ả Linh cười
- Ukm mình có hỏi bn Phong là bn thích gì thì bik đc bạn thích uống sữa nóng vào buổi sáng - ả Linh cầm cốc sữa nóng đưa cho nó và cố ý để sữa đổ ra tay nó

- Á nóng - nó kêu lên

- Á bn có sao ko mình sơ ý quá xin lỗi - Á Linh cúi đầu xin lỗi nó

- Ko sao đâu chỉ là bỏng nhẹ - nó nói

- NHẹ à, em xem này - PHong nói

- Anh ko sao - nó cười hiền

- Cậu có sao ko mình đi lấy đá cho - ả Linh nói rồi chạy đi trên môi nở nụ cười

- Mình sẽ đi lấy thuốc mỡ - Á Đoan nói rồi cũng đi luôn

- Em ko sao chứ - hấn quan tâm hỏi

- Ko biết cô ta có cô ý làm em thế này ko - Phong thương nó nói

- Sao cậu nói thế - hấn bực mình nói

Bịch túi đá lạnh rơi xuống từ tay ả Linh làm cho hấn, nó và Phong đều quay lại nhìn

- A mình...mình xin lỗi - ả Linh nước mắt cá xấu chạy đi

- Cậu quá đáng rồi đó - hấn nói rồi mặc kệ nó chạy theo ả

- Cậu cũng quá đáng đó - Á Đoan nói rồi cũng chạy theo ả Linh

- Anh, anh thật là - Nó trách Phong

- Haizz kệ họ, em ko sao là tốt rồi - Phong nói

- Ukm hôm nay, em muốn đi dạo ở công viên 1 mình - nó nói với Phong

- Ukm đc anh sẽ cho vệ sĩ đi theo em - Phong nói

- ko cần đâu anh cứ lo việc công ty đi - nó nói với Phong

- Thế còn công việc ở công ty em - Phong hỏi

- Có San và Sam rồi ạ - nó nói (lát tác giả giới thiệu)

- Ủ vậy thì tốt - Phong yên tâm nói

- Vậy thì anh bớt lo rồi, mà ngày mai anh đi công tác 5 ngày - Phong nói

- Thế ạ sao đột ngột vậy ạ - Phong nói

- Ukm chi nhanh bên Italy gấp trực chắc anh phải sang đó kiểm tra, mà anh sẽ phái 2 vệ sĩ cao thủ của thế giới ngầm để bảo vệ em, họ sẽ bảo vệ em 24/24, sẽ ko kè kè theo em nên em yên tâm, họ sẽ bảo vệ em từ xa - Phong nói

- Thế ạ đc thôi - nó nói

- Ukm thôi nhé anh đi đây, công ty còn nhiều việc mấy ngày nữa anh về tự chăm sóc mình nhé - Phong hôn lên trán nó rồi đi ra xe phóng đi

- Tạm biệt anh - nó vẫy tay chào Phong

1 lát sau

- hức...hức...hức...- ả Linh đc hấn dìu vào trong cùng với Đoan

- Cậu ko sao chứ thay mặt anh ấy tớ xin lỗi cậu - nó nói

- Ủ ko sao đâu tớ đỡ hơn rồi - ả Linh nói

- HẮn đâu rồi - hấn nhìn xung quanh hỏi

- Ukm anh ấy có chuyến đi công tác đột xuất anh ạ - nó nhìn hấn nói

- Thế à - hấn trả lời rồi nhìn vào tay đc băng bó của nó
 - Em ko sao chứ - hấn hỏi
 - Dạ ko sao - nó nói
 - Đc rồi vậy em lên phòng nghỉ ngơi đi - hấn nói
 - Dạ - nó hơi đau lòng rồi đi khi nhìn thấy hấn bên ả Linh
- Cảm giác lúc này của nó là gì, sao nó lại đau đến thế....

25. Chương Giáng Họa

Sáng hôm sau

- Ô các bn xuống rồi sao - nó đang ăn cùng với hấn thì thấy ả Đoan và ả Linh xuống nói
 - Mau ngồi vào đi - hấn nói
 - Dạ - ả Đoan và ả Linh cùng đồng thanh
 - Ukm anh này, hôm nay có người mang hoa lan tới nhà mình thì anh nhận giúp em nhé - ả Linh cười nói
 - Hôm nay anh đi làm rồi - hấn nói
 - Ể thế sao, hôm nay em và bạn Đoan có hẹn với 1 số người bn của em - ả Linh làm bộ buồn bã nhìn về phía nó
 - A để mình giúp cho - nó cười nói
 - Thật ư cảm ơn bạn, bn cứ đem lẵng hoa đó đặt ở trong phòng mình nha cảm ơn - ả Linh nói
 - Ủ mình sẽ để ở chỗ gần bàn trng điểm nhé - nó cười nói
 - Cảm ơn bạn nhiều - ả Linh cười nhẹ
- Khi mọi người đi hết chỉ còn lại nó 1 mình ở nhà
- Haizzzz chán quá , thôi ngồi xem tivi vậy - nó nói rồi bật tivi lên xem
- King...Kong...King.....Kong
- A chắc người đưa hoa mang hoa tới - nó chạy ra thật nhanh rồi nhận lấy lẵng hoa
 - Thưa cô hoa cô đặt - người đưa hoa nói
 - Cảm ơn - nó nói
 - Dạ chào cô - người đưa hoa cũng kính chào
 - Hừm mang lên phòng bạn ý vậy - nó nói rồi mang lẵng hoa lên phòng ả Linh
- Tại bar chỗ ả Linh và ả Đoan
- Alo, mang hoa tới chưa - ả Linh nói chuyện với người hầu trong nhà
 -
 - Tốt, giờ thì rải 1 ít cánh hoa hồng lên giường của ta - ả Linh cười nói
 -
 - Ko sao - ả Linh nói tiếp
 -

- Ủ rồi khi nào ta về thì đến lúc đó người phải nói rằng thấy con bé Bằng kia mang cả hoa lan và hoa hồng vào phòng ta nghe rõ chưa - ả Linh gian tà nói

-.....

- rồi cúp đầu - ả Linh nói rồi cúp máy

- Thế nào rồi - ả Đoan nói

- Xong hết rồi - ả Linh nói

- Nhưng có điều, những thứ này chưa đủ để đuổi nó ra khỏi nhà bn còn kế sách khác ko - ả Linh nói

- Hừm, sau cái kế hoạch này thì cúng ta hãy cho người mang những con chuột chết và mấy con gián đặt lên giường bạn rồi giáng họa cho cô ta - ả Đoan nói

- Nếu ko đc thì sao - ả Linh cắn môi nó

- Thì lúc đó tính sau - ả Đoan cười nói

- Ủ - ả Linh nói rồi cả hai vô sà n nhảy

Đến tối

- A các bạn về rồi - nó nói

- Ủ chúng mình về rồi - ả Đoan nói

- A anh Dương đâu - ả Linh hỏi

- À anh ấy á đang ở trong phòng, các bạn lên thay đồ rồi xuống ăn - nó cười rồi vô phòng bếp

- Ukm - cả hai ả cùng nói rồi lên phòng

Sau bữa ăn tối

- Anh em ngủ đây chúc anh ngủ ngon - ả Linh nói

- Bạn ngủ cùng mình nhé - ả Linh nói với ả Đoan

- Ok - ả Đoan cười nói

- À thôi em cùng đi ngủ đây - nó quay sang hấn nói

- KHoan - hấn nắm lấy tay nó

- Sao vậy ạ - nó hỏi

- O...thì em xem phim cùng anh nhé - hấn nói

- Đc thôi ạ có bồng ngô ko ạ - nó cười rồi ngồi xuống

- Có - hấn cười nói

Và cả hai cùng ăn bồng ngô ngồi xem phim.....Ma

Khoảng 1 tiếng sau

- Anh Dương bn Linh bn ý bị sao ý ạ - ả Đoan hốt hoảng chạy xuống

- Sao - hấn nghe thấy vậy chạy lên nhà, nó cũng theo

- Linh em sao vậy - hấn mở cửa phòng ả Đi vào

- Anh hình như là dị ứng đó - ả Đoan nói

- Sao - hấn tiến lại chỗ ả Linh sờ mặt

- Sao tự dưng lại bị dị ứng - nó hỏi

- KO biết nữa - ả Đoan nhún vai nói

“Bích”

Hắn mở khoa của gối ra và thấy bên trong toàn hoa hồng

- Ôi - Ắ Đoan thốt lên

- Mau gọi người hầu dọn phòng lên đây - hắn gằn giọng

- Thưa cậu chủ người hầu đây ạ - bác quản gia nói

- Nói tại sao lại như thế này - hắn lườm người hầu

- Dạ...dạ...thực ra thì khi đó tôi thấy tiểu thư Băng mang 2 lẵng hoa vào phòng của tiểu thư Linh 1 lẵng là hoa hồng 1 lẵng là hoa lân, sau đó thì khi tôi vào dọn thì ko thấy hoa hồng đâu hết - cô người hầu quỳ gối nói

- Sao - hắn nhìn nó đầu dò xét

- Ko...ko phải em - nó nói

- Tại sao bn lại - ắ Đoan nhìn nó nói

- Mình ko có làm - nó biện minh ình

- Mình biết bạn ghét mình , thì bạn cứ nói thẳng ra, chứ bạn làm như thế này thì - ắ Linh rơm rớm nước mắt nói

- Bạn phải tin mình mình ko có làm là thật đó, bn gì đó ơi là ơn nói rõ sự thật đi - nó nói rồi lay lay cô người hầu

- Em đi theo anh - hắn nói với nó

Tại phòng hắn

- Tại sao em lại làm vậy - hắn nói

- Em ko có làm anh phải tin em - nước mắt của nó rơi

- Mau về phòng kiểm điểm lại hành vi của mình - hắn nói

- Nhưng em ko có làm gì hết, sao anh ko chịu tin em - nó chạy tới lay tay hắn

- Mau về phòng - hắn quát nó

- Anh...anh...đc rồi...em về phòng - nó nước mắt rơi lã chã rồi chạy ra khỏi phòng hắn

26. Chương Nhớ Lại

Ngày hôm sau

Tại phòng ắ Linh

- Hôm nay nhất định con bé đó phải bị đuổi ra khỏi nhà - ắ Linh nhìn ra cửa sổ nói

- Nhất định - ắ Đoan cười nói

Tại phòng ăn

- anh bn BẮng đâu rồi - ắ Linh nói

- em ko cần quan tâm vết thương thế nào rồi - hắn hỏi

- Đỡ hơn rồi, may hôm qua, bn Đoan đã giữ em thoa thuốc và an ủi em nên em cũng ổn rồi

———Nó bước xuống———

- A bạn Băng buổi sáng tốt lành - ắ Linh nói

- Ukm cảm ơn - nó cười gượng nói

- Ukm mình sẽ tha thứ cho bạn về việc ngày hôm qua, mình ko trách bạn, nhưng bạn phải nói xin lỗi mình

- ả Linh cười nói

- Mình sẽ ko xin lỗi, nếu mình xin lỗi coi như rằng mình thừa nhận mình làm, cho lên mình sẽ ko xin lỗi - nó thẳng thắn nói

- Bằng à, mình và bn chơi nhau cũng lâu, bn mau nhận lỗi đi, mình ko muốn hai bn ghét nhau đâu - ả Đoan nói

- Mình nói là Mình ko xin lỗi, mình ko có lỗi để phải xin lỗi - nó nói rồi đứng lên

- Cô lên xin lỗi đi là vừa - hấn nói rồi cùng bước đi

- Sao ngay cả anh mà cũng ko tin em sao - nó nói

- Mắt thấy, tai nghe, bằng chứng đã rõ ràng cô chối vào đâu đc - hấn nói rồi bước đi

- Hừ - nó hừ nhẹ rồi cũng lên phòng

- Đòi đấu với tôi, cô mơ đi - ả Linh cười nham hiểm nói

- Chúng ta lên đi thôi, kêu người thực hiện kế hoạch đi - ả Đoan cười

- Ok - ả Linh nói rồi cùng ả Đoan đi ra khỏi nhà

Tối chiều khi tất cả mọi người đã về nhà

- Anh anh về rồi - ả Linh cười ôm tay hấn

- Ủ - hấn cũng cười lại

- Bác quản gia Bằng đâu - hấn hỏi

- Dạ tiểu thư vừa đi ra ngoài về hiện đang ở trên phòng - bác quản gia nói

- Ủ...em mau lên phòng thay quần áo rồi xuống ăn cơm - hấn nói

- Dạ - ả Linh cười nói

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - tiếng hét thất thanh của ả Linh

- Sao có chuyện gì - hấn và ả Đoan cùng chạy vào thì thấy trên giường ả Linh toàn chuột chết và mấy con gián

- Ôi trời ai lại làm chuyện này vậy - ả Đoan vờ ngã quy xuống

- Dạ thưa cậu chủ chúng tôi cũng ko biết chỉ thấy tiểu thư Bằng vừa vào phòng của tiểu thư Linh thôi ạ - 1 người hầu nói

- Sao - hấn bực mình rồi đi sang phòng nó

” Rầm” cách cửa phòng của nó bị đá phịch xuống

Nó đang nghe nhạc thì ngồi dậy nhìn hấn

- Có việc gì vậy - nó hỏi

- Cô còn giả bộ ngây thơ nhỉ - hấn nhìn nó khinh bỉ

- Ý anh là sao - nó nhìn hấn

- Hừ việc cô làm quá mức bản thủ rồi đó, thôi ngay đi trước khi tôi đuổi cô ra khỏi nhà - hấn nói

- Anh nói sao, bản thủ, tôi ko làm gì cả -nó rùng mắt nói

- Vậy Phòng Linh là sao - hấn hỏi

- Tôi ko biết - nó nhún vai nói

- Hừ cô thật bỉ ổi đó, xem ra tôi đã nhìn lầm người rồi - hấn nói rồi đi ra khỏi phòng nó

- Hừ....*1 giọt*....*2 giọt *....* 3 giọt *.. - nước mắt nó kìm nén bị rơi xuống

Tối đến

” Cốc cốc cốc ”

- Mời vào - nó nói

- Bạn đến đây có việc gì - nó hỏi

” Chát”

- Mà thật lì lợm ko mau biến khỏi đây - ả Linh nói

“Chát”

nó tát lại ả Linh đau hơn ả tát nó hàng ngàn lần

- Cô đang làm cái gì vậy - hấn xông vào nói

- Đánh cô ta - nó nói

- Cô điên rồi - hấn đỡ ả Linh dậy

- Anh em đau, em chỉ muốn hỏi tại sao bạn ý làm vậy, em muốn làm lành với bạn ý nhưng ai dè, bạn ấy lại đánh em huhhuhuhu - ả Linh nước mắt cá sấu

- SAo - hấn lườm nó

- Cô, trước trưa ngày mai, tôi còn thấy cô ở cái nhà này, tôi sẽ giết cô - hấn nói

- Đc thôi nếu đã vậy - nó nói

- Hừ - hấn đỡ ả Linh dậy rồi rời khỏi phòng nó

- A sao đầu mình choáng thế nhỉ, sao nhà mình lại cháy sao ba mình lại bị công an bắt đi - nó sau cái tát của ả Linh ko may bị đập đầu vào thành ghế, khiến cho nó nhớ lại

- Mình phải gọi cho anh Phong mới đc - nó lấy máy đt gọi cho Phong

- Alo - Phong trả lời

- Anh, em thấy lạ lắm tự nhiên, em thấy nhà mình bị cháy, ba bị công an bắt đó là chuyện gì - nó gấp gấp hỏi

- Sao em....lại - Phong ấp úng

- Anh mau trả lời em đi - nó hét lên

- HAizzz chuyện đã đến mức này thì anh phải nói thôi - Phong nói

- Anh nói đi - nước mắt nó lăn dài trên má

- Em nhất định phải bình tĩnh nghe anh nói, sau khi nghe xong ko đc đi đâu nhé, ở yên trong phòng đợi anh, mai anh về rồi, anh sẽ về sớm hơn dự định - Phong nói

- Anh mau nói đi - nó thốt lên

- Ukm mọi chuyện là như thế này....bla...bla...bla - Phong kể 1 loạt

“Phịch” nó ngã xuống

- KO...ko thể nào...sao lại có thể - nó ngược mắt rơi thành sông nói

- Em bình tĩnh....anh biết em sẽ sock lắm nhưng hãy bình tĩnh nghe anh này - Phong trấn an nó

- Em ko muốn nghe....tất cả đều là dối trá....tại sao anh lại ko nói cho em ngay từ đầu...tại sao - nso khóc rống lên

- ANh xin lỗi anh sợ em.....

“Tút...Tút...Tút”

NÓ cúp máy

- HỨc...hức...tất cả đều là dối trá.....đều là dối trá - nó ôm đầu khóc rồi thiếp đi từ lúc nào

Tại chỗ PHong

-Haizzzzz mọi chuyện diễn ra sớm hơn dự tính của mình rồi - Phong lắc đầu nói

- Alo...sao....đc rồi tôi sẽ về trong tối nay mau đặt vé - Phong tức giận nói

Thực ra lúc lấy là đt thoại của vệ sĩ Phong phải bảo vệ nó, vệ sĩ báo lại tình hình và Phong biết đc nó đang bị mọi người nghi ngờ, và anh biết đc ả Linh và ả Đoan âm mưu, anh rất tức giận về việc này

Mọi chuyện rồi sẽ như thế nào, mong các bạn đón đọc

27. Chương Anh Yêu Em P1

Sáng hôm sau

Sau khi nó thu dọn hành lí xong thì đi xuống gặp hấn và 2 ả hồ li kia đang nói chuyện

Nó hôm nay mặc quần bò dài màu trắng rách te tua, đi giày thể thao trắng trong cute lắm cùng với chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu đỏ cá tính, nó đội mũ có chữ “EXO” đính ở đầu. nó đeo khuyên tai đinh màu trắng có đính đá hồng, 1 tay cầm điện thoại, tay còn lại kéo vali

- Anh hãy cho bạn ý 1 cơ hội nữa, em muốn kết bạn với bạn ý - ả Linh nói

- Em quá lương thiện rồi, loại con gái như cô ta em ko phải để ý làm gì - hấn cười xoa đầu ả Linh

- O bạn xuống rồi - ả Đoan nhìn thấy nó cười khinh bỉ

Nó chẳng nói gì cả mở máy iphone 6 ra gọi cho người tới đón

- Hừ nếu bạn xin lỗi mình sẽ tha thứ và cho bạn ở lại - ả Linh đứng dậy đi lại chỗ nó

- Thôi khỏi mất công bạn bày kế đuổi mình - nó nói giọng lạnh lùng chưa từng có làm 2 ả rợn người còn hấn thì thấy lạnh trong tim

- Bạn nói gì - ả Linh định giơ tay lên tát nó

- 1 lần là quá đủ, tôi sẽ ko nhận thêm cái tát nào đâu - nó bắt đc tay ả Linh rồi đẩy ả ngã lăn quay xuống đất

- Đừng tưởng bạn học võ mà tôi ko đấu lại đc bạn nhé - ả Linh nói rồi đứng dậy

- Biến trước khi tôi tức giận - nó nói

- Bạn...hứ - ả Linh ko nói gì ra chỗ hấn

- Thôi tôi đi đây, khi nào anh Phong tới bảo anh ý là tôi đi rồi nhé - nó nói rồi bước đi

- Khoan đã - hấn nói

- Có chuyện gì - nó hỏi

- Trước khi cô đi, tôi muốn biết có phải cô làm hay ko, những việc đó - hấn nói

- Nếu phải thì sao....mà ko phải thì sao - nó nói

- Cô nói rõ hơn đi - hấn nói

- Anh à sao phải dài dòng là ả làm em thành ra như vậy - ả Linh nói rồi chỉ tay lên chỗ bị dị ứng

- Em im đi, cô mau trả lời tôi - hấn trừng mắt gần giọng nói
- hừ - nó cười khinh bỉ
- Phải đó là tôi làm - nó nói rồi bước đi
- Hừ coi như tôi nhìn nhầm cô - hấn nói
- Ủ coi như anh ko có mắt - nó nói rồi bước ra xe

Trong xe

- Alo anh à, em chuẩn bị bay qua Mỹ để quản lí công ty, em bay chuyến 9h, - nó nói chuyện với Phong
- Thế à, còn hơn 2 tiếng nữa mới bay, anh thu xếp lịch rồi ra tiễn em - Phong nói
- Ukm em cũng đang ngồi ở quán cafe tên thượng lưu chờ tới lúc đó anh - nó nói
- Ukm anh phải giải quyết số chuyện, em cứ ngồi ở đó đợi anh 1 lúc - Phong nói rồi cúp máy ngay
- Ồ - nó ngờ chưa từng thấy

Tại chỗ hấn

King...Kong..King...Kong

- Ai đó - ả Đoan ra mở cửa
- TÔI sao - Phong trừng mắt với ả
- Cậu tới đây có việc gì - hấn nhìn Phong hỏi
- Thì để chứng minh em mình trong sạch, tuy em ấy ko nói gì, nhưng tôi đã cho 2 vệ sĩ chuyên môn giới sát thủ đi theo để bảo vệ em ấy - Phong nói
- Sao tôi lại ko thấy họ - ả Linh khinh bỉ nói
- Thì tất nhiên họ ko kè kè theo em ấy mà đứng từ xa theo dõi, đã là sát thủ thì ko thể lộ diện - Phong nói
- Thế sao - ả Đoan mờ hời lạnh nói
- Hôm nay tôi đưa cho cậu cái video này, trước khi tôi đi coog tác, tôi đã có dự cảm ko lành, nên tôi cho 2 sát thủ đó 1 người đi theo dõi Linh và Đoan và như tôi mong đợi đoạn băng này nói lên tất cả - Phong nói rồi lém cho hấn 1 cái đĩa

- Anh à đừng nghe hấn nói - ả Linh sợ hãi nói
- Im đi - hấn nói rồi bật tivi lên xem đoạn băng

Sau khi xem xong hấn đen mặt

- Sao anh thấy thế nào - Phong hỏi
- Anh à, tất cả đều là giả anh phải tin em - ả Linh quỳ xuống

“Chát”

Hấn tát ả Linh 1 cái thật đau

- Alo cho người đến đây lôi hai người này về bang đợi tôi xử lí - hấn gọi điện cho thuộc hạ

Ko lâu sau ả Linh và ả Đoan bị lôi đi

- Anh à, em ko có làm - ả Đoan kêu lên
- Anh à anh phải biết là em yêu anh nhất mà - ả Linh hét lên
- Mau lôi chúng đi - hắt gần giọng
- Noi cho tôi biết Băng ở đâu - hấn nhìn Phong nói

- Cậu còn có tư cách để nói điều này sao - Phong nhìn hấn nói
- LẦM ơn tôi xin cậu - hấn quỳ xuống nói
- Em ấy hồi phục trí nhớ rồi - Phong nói
- Tối qua khuya lắm em ấy gọi cho tôi, em ấy nói em ấy nhớ lại 1 số thứ, và tôi đã nói hết cho em ấy, vậy tôi hỏi cậu lúc đó cậu đang ở đâu và làm gì - Phong nói cầm cổ áo nó lên
- Tôi....
- ” Bốp ”

Phong đấm hấn 1 cái làm áu chảy ra trên khóe miệng

- Cậu ko thể nào nghe thấy cái giọng hôm qua của em ấy suy sụp như thế nào đâu, đau khổ như thế nào đâu cậu có biết ko - Phong nói
- Tôi hối hận lắm rồi vậy xin cậu hãy nói cho tôi biết - hấn van xin Phong
- Em ấy sắp lên máy bay rồi, tôi sẽ ko để cho cậu gặp em ấy đâu - Phong nói
- Sao, em ấy bay chuyến mấy giờ - hấn hỏi
- 8h giờ đã 8h45' rồi cậu ko thể đến kịp đâu, có lẽ lần này đi em ấy sẽ ko trở lại - Phong nói
- ” Vèo”

Hấn chạy xe thật nhanh đến sân bay

Tại sân bay

- Bỗng em đâu rồi - hấn đi vòng quanh sân lẫn bấm tên nó
- Chuyến bay quá Pháp lúc 8h cất cánh - tiếng của loa báo tin vang lên
- Ko - hấn chết lặng người
- Khi giờ khỏi sân bay, hấn ghé vào quán cafe để bình tĩnh lại bỗng hấn nghe thấy 1 giọng nói quen thuộc
- Cô ơi cho cháu 5 suất KFC cỡ lớn ạ - nó nói
- A mình ko nhìn nhầm chứ - hấn rụi mắt
- O anh đang làm gì ở đây - nó nhìn hấn khi thấy hấn tới chỗ ngồi của mình
- Đòi nợ - hấn nói
- Anh muốn bao nhiêu - nó nói
- Muốn em - hấn nói rồi ôm chầm nó
- O bỏ tôi ra - nó đẩy hấn ra
- Anh xin lỗi - hấn nói
- Anh ko cần xin lỗi, tôi nói rồi tất cả những việc đó là do tôi làm - nó nói
- ko anh biết hết mọi chuyện rồi, em ko cần phải nói thế đâu, anh xin lỗi - hấn nói
- Vậy à, vậy xin anh bỏ tôi ra - nó nói
- Tại sao em ko nói hết mọi chuyện cho anh - hấn hỏi
- 'ngòam ngòam' anh sẽ tin sao - nó nói
- Tôi... - hấn nghẹn lời
- Haizzzz anh về đi, tôi ko cần sự thương hại đó đâu - nó nói
- Tôi ko thương hại em, tôi muốn đến đây để nói rằng tôi yêu em - hấn nói

Còn nữa.....

28. Chương Anh Yêu Em Phần Cuối

Xem tập này năm chính có thể giữa đc nữ chính ở lại ko nhé ọi người đón xem

- Yêu tôi nưọc cười - nó nói
- ANh thật lòng yêu em hãy tin anh - hấn chắc chắn nói
- Vậy sao anh ko nghĩ lại lúc tôi còn là vợ chưa cưới của anh, bao nhiêu lần anh hành hạ tôi, anh đánh tôi, ko những thể phản bội tôi, những lần tưởng chừng như anh sẽ thay đổi, sẽ quay lại và coi tôi như 1 người vợ thì anh lại hất hủi tôi - nó nói
- Anh xin lỗi, đó là anh sai, lúc đó anh ko suy nghĩ chín chắn, ko nhận ra tình cảm của mình đã dành cho em hết rồi - hấn bi thương nói
- Thanh xuân đời người có mấy khắc mấy giây quý giá đến thế mà Hàn Lệ Tuyết băng tôi lại dành hết cho anh người ko xứng đáng - nó nói
- Xin em đừng nói thế, vì chính anh cũng hối hận lắm, hối hận vì chính bản thân đã bị quyền lực làm ở mắt
- hấn cúi gầm xuống để cho nó ko thấy những giọt nước mắt đang khế lặn
- Tôi chìm trong đau khổ triền miên nhưng cố sao....anh chưa từng 1 lần ngoảnh đầu lại và nhìn tôi - nó nói
- Anh xin lỗi, nếu như thời gian có thể quay lại 1 lần nữa thì anh có thể làm lại một lần nữa để cho em ko phải đau khổ - hấn nói
- Thôi anh đi đi, chúng ta chẳng còn gì nữa cả - nó nói
- Xin em đừng nói vậy.... đừng nói rằng chúng ta ko thuộc về nhau - hấn nhìn nó nói
- Anh ko đặt mình vào vị trí của tôi mà xem, phải yêu 1 kẻ giết chết mẹ mình, có đáng ko - nó nhìn hấn nói
- Anh....
- Thôi anh đừng xin lỗi nữa, câu đó hãy nói với người mà anh cần xin lỗi chứ ko phải là tôi - nó nói
- An hiểu em muốn anh làm gì lúc này, nhưng đừng lạnh nhạt với anh đc ko, ít nhất, em đừng từ chối đt của anh nữa, anh chỉ muốn đc nge giọng nói của em một mihf em mà thôi Tiểu Băng ạ - hấn nói
- Tôi phải đi rồi, sắp muộn giờ rồi - nó gạt tay hấn rồi đi ra khỏi quán
- Đừng đi mà - hấn đuổi theo nó tới sân bay
- Tiểu Băng - Phong chạy ra ôm nó
- Anh Phong - nó cũng gọi tên anh
- Em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé - Phong nói
- Khoan đã - hấn nói
- Sao cậu tới đây - Phong nhìn thấy hấn nói
- Làm ơn hãy cho anh thêm 1 cơ hội nữa để làm lại - hấn nói
- Anh hãy từ bỏ đi, kiếp này, chúng ta vô duyên, vô phận rồi - nó nói rồi kéo vali đi
- KO đừng đi mà - hấn đuổi theo nó
- Cậu đứng đó - Phong chạy lại cản hấn
- Anh tránh ra đi - hấn nói

- Ko đc, tôi ko thể cho cậu đi thêm bước nữa đc cậu còn định cản em ấy đến bao giờ, cậu có nghĩ cho em ấy ko hay cậu chỉ nghĩ inh cậu thôi - Phong quát hẳn
- Tôi còn ko biết tôi lên làm thế nào nữa, tôi sợ mất cô ấy lần nữa - hẳn nói
- Chuyến bay qua Mỹ lúc 9h cất cánh - tiếng thông báo phát lên
- KO dừng đi mà Tuyết Băng - hẳn hét lên
- Em ấy đã đi rồi - Phong nói rồi cũng rời khỏi sân bay

TRên máy bay

- Em xin lỗi, cuộc tình này chỉ ngăn ngừi thế này thôi, mong anh hiểu và quên em đi Dương ạ, kiếp này ta chỉ trách ta vô duyên, vô phận ko thể đến đc với nhau chỉ đành mong kiếp sau ta là uyên ương hạnh phúc - nó nói nước mắt mặn chát lẫn dài trên má

29. Chương 2 Năm Sau

2 năm sau Tại Việt Nam thân yêu

- Thưa chủ tịch, chiều này chủ tịch có 5 cuộc hẹn với công ty M.K, công ty Hoàng Gia, công ty Thế Giới, công ty J.J và công ty Phantom - thư kí nam nói
- Thư chủ tịch trưa nay sẽ có hẹn ăn chưa với giám đốc Phạm của công ty nhật gia - 1 thư kí nữ nói
- Đc rồi - nó lạnh lùng nói

Về đến nhà nó

Căn nhà đã đc hoàn thành khi nó đi, lúc Phong báo cho nó đã hoàn thành thì nó rất vui

- Đã 2 năm rồi nhỉ, mẹ ba con đã về nhà của chúng ta - nó nhìn căn nhà đc trang trí như trước khi nó còn sống với bố mẹ

” Rầm” 1 người con trai tuần tú ko kém phần thanh lịch mang dáng vẻ lo lắng đi đến chỗ nó

- BẮng em vẫn ổn, anh mừng quá - người con trai đó ôm nó
- Hai à, bỏ em ra -nó lạnh lùng đẩy chàng trai đó ra
- Em vẫn còn giận anh à - chàng trai đó nói
- Tôi hận anh thì có ích gì, anh là người thân cuối cùng của tôi, nhưng nó đã ko còn kể từ khi anh bỏ đi từ cái năm ấy - nó nói lạnh lùng đến thấu xương
- Anh xin lỗi, em có thể tha thứ cho anh ko - chàng trai đó nói
- THa thứ nghe có vẻ dễ nghe nhỉ - nó nói ko 1 dòng cảm xúc nào

GTNV

Hàn Gia Lâm : là anh trai của nó, rất phong độ, đào hoa , anh cùng rất gỏi rang, anh ko dựa vào tài sản thừa kế của ba mình mà tự lập 1 công ty cho riêng mình và sống tự lập lúc 18 tuổi, vẻ đẹp của anh ko thể chê chỗ nào đc, anh có mái tóc màu vàng óng ả đôi mắt màu đại dương xanh thẳm giống nó, rất yêu thương nó nhưng vì khi mẹ nó mất, anh đã ko về mà ở bên 1 người con gái, đó chính là Đoan, anh yêu Đoan say đắm nhưng ả chỉ lợi dụng anh để có đc sự giàu sang, nhiều lần anh đã đánh và mắng nó chỉ vì ả, cái chết của mẹ, anh là người duy nhất ko biết, đến tận khi nó chuẩn bị đi rồi thì anh mới biết đc bộ mặt thật của Đoan và hận Đoan vô cùng, nhưng khi anh quay lại thì đã biết đc nó đã đi, anh đã ân hận chính bản thân mình vì đã dối sử với nó như thế. Cho đến giờ, khi nó về rồi, anh muốn ở bên nó chăm sóc và bảo vệ nó như trách nhiệm cao cả của 1 người anh mà anh muốn hoàn thành và muốn nó cảm nhận sự ấm áp của gia đình 1 lần nữa. Và đặc biệt nhất anh lại là bn thân của hẳn, điều mà nó ko muốn nhất.

Cao : 1m85

Nặng : 70kg

IQ: 330/300

Body : phải gọi là kiệt tác trời phú

Tiếp tục câu chuyện

- Em hận anh cũng đúng thôi, nhưng ít nhất hãy cho anh ở lại để chăm sóc em - Lâm nhìn nó đầy mong chờ
- Tùy anh, nhưng anh nên biết rằng tôi sẽ ko bao giờ tin tưởng anh 1 lần nào nữa anh trai ạ - nó nói rồi đi lên phòng
- Anh hiểu mà - Lâm nhìn nó nói

Buổi tối

“Cốc...Cốc...Cốc”

- Anh vào nhé - Lâm nói
- ừ - nó trả lời
- SAo phòng em bữa vậy - Lâm nói
- Liên quan tới anh - Nó nhìn Lâm nói
- Ko...Phong đang ở dưới nhà đó - Lâm nói
- Vậy sao - nó trả lời
- Hôm nay anh có mời 1 người bạn tới và anh muốn giới thiệu với em - Lâm mỉm cười nói
- Ừ... - nó dừng tay nói
- Ukm em làm xong thì xuống nhé cậu ta sắp tới rồi đó - Lâm cười rồi đóng cửa phòng lại

1 Tiếng sau

Khi nó, Phong và Lâm đã ngồi vào bàn ăn

- Anh thực sự người đó có đến ko vậy - Phong nhìn Lâm
- Ờ thì chắc nó đến muộn mà thôi hay ăn trước đi - Lâm nói
- ” King...Kong...King...Kong”
- A tới rồi đó để anh ra mở cửa - Lâm vui mừng chạy đi
- Xin chào - hấn cất tiếng
- O sao anh lại ở đây - Phong ko vui nhìn hấn
- Thì bạn tôi mời tới - hấn bình tĩnh trả lời nhìn nó đang lạnh lùng ăn
- O 2 người biết nhau à - Lâm hỏi
- Dương nhiên - hấn và Phong đồng thanh
- Ờ thế là bạn rồi, BẮng nè đây là Dương bằng tuổi anh với Phong hơn em có 1 tuổi hỏi à - Lâm nói rồi chạy ra chỗ nó
- Ukm - nó trả lời
- Thôi ngồi vào ăn đi - Lâm nói

Trong suốt bữa ăn, nó im lặng ko nói gì, hấn thì ko ăn, cũng chẳng đụng đũa chỉ nhìn nó, còn Phong và Lâm thì nói chuyện với nhau, Phong kể hết mọi chuyện cho Lâm nghe

- Anh xin lỗi nhé Bằng anh ko biết rằng em... - Lâm nhìn nó nói
- Ko sao tôi no rồi - nó đứng dậy
- Em ăn hoa quả ko anh gọt cho nhé - Phong hỏi
- Ủ mang lên phòng em - nó nói rồi bước đi
- Tuyệt Bằng, em vẫn còn yêu tôi đúng chứ - hấn nói
- Anh đang nói cái gì vậy - Phong nhìn hấn
- Đây này nói gì vậy - Lâm nhìn hấn bực mình nói
- Anh thích nghĩ thế nào thì nghĩ,nhưng mà tôi và anh Phong đã kết hôn mong anh cẩn trọng lời nói- nó vẫn ung dung vừa bước đi vừa nói, nó đã sớm biết đc hấn muốn nói gì
- HỪ - hấn chỉ hừ nhẹ
- Thôi xin phép tớ có việc bận rồi - hấn nhìn Lâm
- Ủ đc thôi - Lâm nói
- Tốt nhất cậu đừng quay lại đây nữa - Phong nói

Quay trở lại với 2 năm trước nhé, chắc các bạn đang thắc mắc ả Linh với ả Đoan bị làm sao rồi nhỉ

Sau khi nó đi hấn quyết định xử lí hai ả này

- Các cô định thế nào - hấn ngồi trên ghế nhìn 2 ả khinh bỉ nói
- Anh à do bạn Đoan xui khiến em làm anh ạ - ả Linh nước mắt cá sấu bám lấy chân nói
- Anh ko phải đâu đều tại ả ta hết - ả Đoan quỳ tại chỗ lườm ả Linh nói
- HỪ, vậy tôi sẽ xử cả hai cô vì giám làm vậy với người con gái tôi yêu - hấn hằn giọng nói
- ANh à tha cho em anh à - cả 2 ả cùng kêu lên thảm thiết
- Các người còn ko mau mang hai ả này đi, các người muốn làm như thế nào cũng đc, có thể thỏa mãn dục vọng hay làm gì tùy các người nhưng ta muốn cuối cùng 2 ả này chết rõ chưa - hấn nhìn lũ đàn em nói
- Dạ thưa thưa boss - 1 hàng thuộc hạ cúi đầu nói
- Tốt - hấn phải chân rồi đi

Quay trở lại thực tại

Tại nhà nó

” Cốc...Cốc...Cốc ”

- Mời vào - Lâm từ trong phòng nói vọng ra
- O là em sao, xin lỗi anh chưa dọn phòng - Lâm chạy ra thu mấy cái áo trên đất nói
- KO sao, tôi đến đây cũng chỉ có 1 số việc thôi - nó nói
- Ukm anh lại đây - nó ngồi trên giường nhìn Lâm nói
- Em có chuyện gì muốn nói sao - Lâm ngồi cạnh nó hỏi
- Đưa tay anh đây - nó nói
- Đây - Lâm đưa tay ra
- A, ko sao đâu em ko cần phải làm thế - Lâm cuống nói khi nó lấy hộp y tế ra

- Đưa tay anh đây, nêu anh ko biết nấu thì cứ bảo Phong nấu đc rồi - nó thoa thuốc cho Lâm nói
 - Anh ngốc lắm mà - Lâm cốc vào đầu mình nước mắt rơi xuống vì hạnh phúc
 - Haizzz anh lớn rồi đừng ko nữa, trông xấu lắm - nó thở dài lấy tay áo lau nước mắt cho Lâm
 - hức...hức...hhuhuhuhuhuhuu - Lâm khóc, anh hiện giờ vui lắm
 - Tôi cho anh mượn bờ vai này khóc xong mua cho tôi cái áo khác nhé - nó ôm Lâm nói
 - Ukm huhuhuhuh - Lâm ôm nó thật chặt dụi đầu vào vai nó khóc
- Sau khi băng xong tay cho Lâm nó cũng đi ra ngoài cho Lâm nghỉ ngơi
- Rõ ràng em cũng muốn tha thứ cho Lâm đúng chứ - Phong đứng ở ngoài cửa nói
 - Chắc thế, nhưng khi nghĩ đến mẹ, em lại ko thể tha thứ đc - nó nhìn Phong nói
 - Mẹ sẽ muốn hai 2 anh em sống hạnh phúc mà - Phong vỗ vai nó
 - 1 ngày nào đó, em nghĩ em và Lâm sẽ lại thân như trước - nó mỉm cười nói
 - Ukm chắc rồi - Phong xoa đầu nó rồi bước đi
 - Anh cũng nghĩ 1 ngày nào đó em sẽ yêu anh và cho dù ko có ngày đó nhưng anh vẫn sẽ chờ - Phong nói rồi mỉm cười
 - Anh Phong - nó nhìn Phong như muốn nói xin lỗi
 - Ko sao em ko phải cảm thấy có lỗi, là anh yêu em trước mà - Phong nói rồi cũng đi vào trong phòng đóng cửa lại
 - Haizzzz - thở chỉ có thể thở dài và đi về phòng

30. Chương Mất Hứng

Sáng hôm sau

- Dậy đi Băng, dậy đi - Lâm lay lay người nó
- CHo em ngủ lát đi - Nó tiếp tục rúc đầu vào chăn
- Haizzzz hôm nay hai anh em mình đi chơi công viên em nhớ ko - Lâm nói
- Nhớ lát em xuống - nó nói
- Rồi anh sẽ đợi - Lâm cười rồi xuống nhà

1 tiếng sau

- Em xog chưa hả Băng - Lâm hét từ tầng 1 tới tầng 5
- Dạ xuống ngay - nó hét lại trong khí vẫn ở trên giường

5 tiếng sau

- Em xong chưa hả Băng - Lâm hét 1 đợt nữa
- Em đang xuống - Nó hét khi đang đánh răng

Tối

- Em xong chưa - giọng ỉu xìu
- Đây anh - nó xuống tới nơi
- Hót ngày rồi đó - Lâm bức xúc nhìn nó
- Em xin lỗi mờ - Nó cười

- Haizzz giờ làm gì đây - Lâm hỏi

- Ukm đi ăn đi anh - Nó nói

- Ờ ęc thôi - Lâm nói

- Yehet - nó vui sướng

- Đi thôi anh ko muốn như sáng đâu - Lâm kéo nó ra ngoài xe nói

- Ờ nhanh thôi - nó cũng đi theo Lâm

Tại nhà hàng Pháp nổi tiếng nhất thành phố A

- Cho tôi hết các món trong thực đơn này - Lâm nói

- Chị cho em 6 trai cola nhé - Nó nhìn chị phục vụ cười

- Dạ xin quý khách vui lòng đợi - nhân viên toát mồ hôi khi lượng ăn của hai anh em nó quá khủng mà thân hình lại mảnh khảnh thế kia @-@

- Lát đi ăn kém hông chỗ này ko lắp ęc dạ dày anh - Lâm nói

- Ok - NÓ nói

Sau Khi ăn xong, Anh em nó phóng xe tới quán kem

- Chị cho em hết thực đơn nhé chị - Nó nói

- Dạ quý khách đợi 1 lát - nhân viên tiếp theo sững sốt

- Ăn xong anh em mình đi ăn KFC nhé em biết 1 chỗ làm rất ngon đó anh - nó nói

- ok - Lâm trả lời

Sau khi ăn kem xong, Lâm và nó tới quán làm KFC nổi tiếng nhất thành phố

- Chị ơi cho em 10 phân KFC cỡ khủng nhé chị - Lâm nói

- Dạ...quý khách đợi lát ạ - Nhân viên tiếp theo tí nữa nhập viện

- Anh lát ăn xong mình đi dạo nhé - nó nói

- Ok - Lâm nói

- Của quý khách đây ạ - 10 nhân viên bê đồ ăn của tụi nó ra

- Ngoan ko anh - Nó hỏi

- Ngon em đã nói thì chỉ có ngoan - Lâm giơ ngón trỏ lên thể hiện

- Chuyện - nó sung sướng thốt lên

- O sao 2 người ở đây - hấn vừa bước vào thì thấy anh em nó

- Đi ăn chứ sao - Lâm nói

- Chào - nó mắt hững, nói lạnh lùng

- Sao vậy khi em thấy tôi là lại thế à, tôi chương mắt đến thế sao - Hấn nhìn nó nói

- Ko, cũng ko có gì đáng chương mắt, đơn giản, chúng ta là người xa lạ - NÓ nói

- Vậy à - hấn cười nhẹ

- Ukm em lau đi này - Lâm đưa khăn cho nó

- Thôi tụi tôi ăn xong rồi, anh mình đi thôi - Nó nắm tay Lâm bước đi

- Khoan đã, tôi muốn hỏi em 1 câu - Hấn giữ tay nó lú lại

- Hỏi đi - nó nói
- Em hận tôi đến vậy sao - hấn hỏi
- Hừ, kẻ giết mẹ tôi, anh thử nghĩ xem sao tôi lại ko hận anh đc - Nó trừng mắt nhìn hấn rồi giật phắt tay ra
- Cậu tốt nhất đừng làm em tôi đau khổ nữa - Lâm nói rồi đi luôn
--hấn ko nói gì, trong tim đau đớn vô cùng
- Ngoài xe của Lâm
- Em hận cậu ta vậy sao, hai người từng...
- Anh đừng nói nữa - nó đưa tay che miệng Lâm lại nói
- Ukm - Lâm nén tiếng thở dài
- Thôi ta về em mệt rồi - nó nói nhìn ra cửa kính của xe
- Ủ - Lâm đồng tình nổ máy cho xe chạy

31. Chương Thăm

Xin lỗi các đọc giả vì thời gian chênh lệch của mình lúc trước mong các đọc giả bỏ qua, mình sẽ cố gắng viết thật hay, thay cho những chương bị ném đá, cảm ơn đã theo dõi chuyện của mình

Sáng hôm sau

Tại bàn ăn

- Sao vậy Băng, nhìn em xanh xao đi rất nhiều đó - Lâm lo lắng hỏi han
- KO sao, anh ăn đi đừng để ý em, mà lát nữa anh có rảnh ko - Nó lạnh lùng hỏi
- Uk có, anh luôn luôn dành thời gian cho bảo bối của anh mà - Lâm cười xoa đầu nó
- Vậy lát anh và em đi thăm mộ mẹ và đi thăm ba luôn - nó nói giọng thoáng buồn, làm cho tim Lâm quặn đau
- Ủ, ăn đi - Lâm cười 1 nụ cười buồn nhìn nó
- 1 lát sau, khi đã ăn xong, nó và Lâm mỗi người 1 xe phóng đi tới khu Nghĩa Trang của Gia tộc họ Hàn, nó và Lâm đi vào sâu bên trong, mộ của mẹ nó đc xây cách li, vì nó muốn mẹ yên nghỉ thật thoải mái. Đứng trước mộ mẹ của nó và Lâm, Lâm đặt bó bạch hồng xuống mộ
- Mẹ chúng con tới thăm mẹ đây - Lâm nói giọng buồn trầm thấp
- Mẹ, dạo này mẹ khỏe ko - nó cất giọng nói, có chút ghen ngào, hốc mắt đã đc phủ bằng những giọt nước mắt, nhưng nó ko cho phép mình khóc, ko cho phép mình đc cười và cũng ko cho phép trái tim mình đc yêu 1 lần nào nữa, bởi lẽ 1 lần là quá đủ rồi, nó ko muốn đau 1 lần nào nữa đâu....
- Mẹ con hứa sẽ trả thù ẹ, mẹ yên tâm - câu tiếp theo nó nói, có phần chắc chắn, có hận thù, có căm phẫn.....
- Băng à.....- Lâm nhìn nó, cổ họng anh như có gì đó nghẹn lại ko nói đc phần còn lại của câu
- Ko sao đâu anh, chúng ta đi thăm ba thôi, em thất bất hiếu khi ko đi thăm ba sớm hơn - NÓ cười, nụ cười chua chát, làm cho anh đau lòng

” Bạch”

Lâm ôm nó vào lòng

- Khóc đi - Lâm nói

- Ko sao - Nó cười nói, nó rất cảm kích anh và cũng thầm cảm ơn ông trời đã cho nó 1 người anh trai, ít ra nó cũng ko mất đi tất cả, nó còn có ba, còn có anh trai của nó nữa cơ mà, những người nó cần bảo vệ
- Cứ khóc đi, cho lòng thanh thản hơn - lâm nói, anh thương nó lắm rất thương, đứa em gái bé nhỏ của anh, từ bào giờ mà hận thù đã tràn ngập vào tâm hồn của nó vậy...
- Em đã khóc đủ rồi anh ạ, cho nên ko cần phải thế đâu - nó nói, nó nghĩ khóc có giải quyết đc gì đâu, nó chỉ làm ình đau đớn thêm mà thôi
- Em chắc mình đã ổn chứ - Lâm ân cần hỏi
- Em ổn - nó cười nụ cười khchs lệ tình thần cho anh
- Vậy chúng ta đi thăm cha thôi, lâu lắm rồi anh cũng chưa gặp cha - lâm nói rồi anh bước đi
- Ủ - nó chỉ ừ 1 câu rồi cũng bước theo Lâm

Sau khi thăm mộ mẹ nó xong, thì 2 anh em đi mua ít đồ ăn cho Cha nó.

Tại phòng thăm phạm nhân

- Cha! - Lâm thốt lên khi ông đi ra
 - Lâm là con sao - ông bất ngờ, người con trai của ông đã đi đâu trong mấy năm qua, giờ nhìn thấy nó chừng chạc như thế này, ông vui mừng ko tả nổi
 - Cha đợi này cha khoẻ chứ - Nó nhìn ông cười nói
 - Ủ Cha khoẻ, con thì sao Băng, vẫn ổn chứ, Cha biết rồi Mẹ con....
 - Cha, đừng nhắc lại chuyện cũ nữa - Nó cười nhìn Ông nói
 - Thôi con đi ra ngoài cho anh và Cha nói chuyện, lâu lắm rồi hai người cũng ko có gặp - nó nói rồi đi ra ngoài
- Giờ trong phòng chỉ còn anh và ông, ko khí thật ngọt ngào, cũng lâu 2 người ko gặp nhau ko nói chuyện và cũng ko biết tình thân có phai nhoà đi ko nữa,, ,
- Cha, bao năm qua con xin lỗi vì đã bỏ đi - Lâm mở lời nói
 - KO sao, giờ con cũng đã làm chủ tịch của 1 công ty lớn mạnh rồi mà - ông cười hiền với anh
 - Sao cha biết vậy - Lâm ngạc nhiên nhìn ông
 - Trên thời sự, ở trong tù cũng ko phải là khó chịu, cũng có Tv, có giường, 1 ngày ba bữa cơm, cũng khá là ổn rồi - ông cười nói
 - Con xin lỗi - Lâm ko đành lòng nhìn ông nói
 - Ko sao - Ông cười hiền hoà nói
 - Cha con thật bất hiểu với cha - Lâm cúi gằm mặt xuống bàn ko để cho ông thấy những giọt nước mắt của anh
 - Đừng nghĩ như vậy, con là con trai ta, ta tự cảm thấy tự hào khi con trai mình là 1 người giỏi giang, có thể gánh vác đc dự nghiệp, tự đi trên con đường của chính mình tạo nên bằng hai bàn tay trắng, ta tự hào còn chưa hết sao con lại nói mình bất hiểu chứ - Ông nói , khuôn mặt vẫn giữ đc vẻ bình tĩnh vốn có, trong đáy mắt thoáng qua có vài tia vui vẻ
 - Thật sao ạ - Anh vui mừng nói
 - Thật xin lỗi đã hết giờ thăm phạm nhân còn 1 phút nữa - chú công an ngồi ở đằng sau nói
 - Vâng cảm ơn - Lâm nói
 - Nhanh thật đó ba nhĩ trước đây kể cả 1 giây 2 cha con mình đã ko thể ở 1 chỗ đc, giờ thì 3 phút lại quá ngắn ngủi - Lâm tiếc thương nói

- Ừ trước đây đúng là cha và con ko thể nói chuyện đc lâu - ông mỉm cười nói
 - Xin lỗi đã hết giờ thăm phạm nhân, mời ông đi vào cho - người công an vừa rồi nói
 - Cảm ơn - Ông cười rồi đi vào
 - Ba hẹn gặp lại - Lâm hét lên, ông chỉ đưa tay ra ám hiệu tạm biệt chứ ko nói gì hết
 - Anh - nó đặt tay lên vai Lâm nói
 - Ừ anh biết rồi, ta đi thôi - Lâm cười quay lưng và bước đi
- Nó ko nói gì chỉ lẳng lặng đi phía sau anh, nó biết giờ nên giữ im lặng là tốt nhất.....

32. Chương Cuộc Nói Chuyện

Sáng hôm sau

- A - nó vươn vai

” Reng.....reng.....reng ”

Chuông điện thoại nó vang lên

- Alo - nó nói
- Bể hử sao hôm qua em ko về nhà - Lâm hỏi trong giọng nói có phần lo lắng
- Hôm qua phải xử lí nhiều tài liệu nên em ngủ quên ở công ty luôn - Nó cười nói
- Thế hử đã ăn gì chưa - Lâm hỏi
- Em ăn rồi anh đừng lo - nó nói
- Ừ vậy thôi nhé - Lâm nói rồi cúp máy
- Haizzzz thứ kí Kim - nó gọi
- Dạ thưa chủ tịch - Thư kí Kim nói
- Mang cho tôi 1 tách cafe - nó nói
- Nhưng thưa chủ tịch ngài vẫn chưa.....
- Ko sao cứ mang vào đi hoặc anh mua thêm cho tôi 1 ít bánh mì là đc - nó nói
- Vâng thưa chủ tịch - Thư kí Kim nói rồi đi luôn
- Alo thư kí Trần à, mang cho tôi thông tin về các công ty của Nhật Gia - nó nói
- Vâng thưa chủ tịch - Thư kí Trần nói

“Reng...Reng...Reng ”

Chuông đt vang lên

- Alo - nó nghe máy
 - Thưa chủ tịch, chủ tịch công ty Nhật Gia muốn gặp ngài - 1 nhân viên nữ nói với nó
 - Vậy ư bảo tôi có việc bận ko thể gặp đc - nó nói
 - Nhưng chủ tịch Nhật Gia nói sẽ đợi cho tới khi chủ tịch hết bận thì mới thôi - cô nhân viên nữ khó xử nói
 - Vậy cứ để anh ta đợi, chán rồi sẽ đi thôi ấy mà - nó nói xong rồi cúp máy luôn
- Tối Chiều, đã tan làm nó đi xuống khu để xe lấy xe của nó
- Em hết bận rồi à - tiếng của 1 người đàn ông vang lên

- Tôi tưởng anh đã về rồi - nó nhìn đồng hồ rồi nhìn người đàn ông quen thuộc ko ai khác là hấn
- Anh đợi em mà - Hấn nhìn nó đầy vẻ yêu thương
- Rất tiếc tôi ko muốn gặp anh - nó nói rồi đi vào trong xe
- Đợi đã - hấn nắm đc tay nó trước khi nó bước vào xe
- Cho anh 1 chút thời gian có đc ko - hấn nói
- Đc rồi nếu ko mất thời gian tôi có hẹn với anh Phong - nó nhìn đồng hồ rồi nói

Tại quán trà gần công ty nó

- Em và Phong có quan hệ gì vậy - Hấn hỏi
- Liên quan tới anh à - nó lạnh lùng nói
- Hãy trả lời anh đi - hấn nói
- Ko muốn, anh nói chuyện chính đi hẹn tôi là có chuyện gì - Nó hỏi
- Uk.....Em có thể tha thứ.....cho.....tôi ko - hấn hỏi
- Tha thứ - nó cười khinh bỉ nhìn hấn
- Uk - hấn nhìn nó vẻ trong lòng đau nhói
- Vậy hãy trả lại mẹ cho tôi đi - nó cười nhạt nói
- Chuyện đó anh rất tiếc - Hấn nói
- vậy thì đừng mơ tưởng nhiều - nó rồi đứng lên
- Tại sao vậy - hấn hỏi
- Đừng hỏi tại sao bởi vì tất cả đã kết thúc rồi giờ chúng ta ko có quan hệ gì nữa chỉ là người đứng nước lã mong anh đừng tìm tôi nữa - nó nói rồi bước ra
- Mặc dù vậy nhưng tôi vẫn rất yêu em muốn ở bên em đến hết cuộc đời - hấn nói nhưng tiếc rằng nó ko nghe đc nhwung lời này

Tại quán cafe

- Anh Phong - nó gọi Phong
- ừ em đến sớm thế - Phong nói
- Sao sớm bằng anh đc - nó cười nói
- Có chuyện gì à - Phong hỏi
- Ko có gì chỉ là nhiều công việc quá thôi - Nó cười gượng
- Vậy ư - Phong cười

Cuộc trò chuyện diễn ra khá vui vẻ, tình cảm của Phong dành cho nó vẫn ko phai nhòa mà còn sâu đậm hơn, nhưng nó thì sao chỉ coi Phong là ah trai, người mà nó yêu nhất và cũng là tình yêu mà nó ghét nhất liệu cuộc tình giữa Phong,nó và hấn sẽ kết thúc như thế nào mong các bạn đón xem chương tiếp theo nhé

33. Chương Tai Nạn

Sáng hôm sau

- Bắg ơi - Lâm đi vào phòng gọi nó, mọi thứ thật bừa bộn, giấy tờ tài liệu tứ lung tung khắp sàn nhà, nhưng chủ nhân căn phòng lại ko còn ở trong phòng nữa
- Đi đâu rồi nhĩ - Lâm lắc đầu rồi đi ra

Tại công ty

“píp ”

- Thư kí Kim vào đây tôi cần anh giúp 1 số việc - nó lạnh giọng nói

- Vâng thưa chủ tịch - Thư kí Kim nói

1 Lát sau

- Chủ tịch người có gì cần dặn - Thư kí Kim hỏi

- Tôi muốn xây khu nhi viện, lấy tên của công ty chúng ta, như thế giá cổ phiếu sẽ đc tăng cao - Nó nói

- Dạ tôi sẽ làm ngay thưa chủ tịch - Thư kí Kim nói rồi đi ra

- Thư kí Trần chuẩn bị xe cho tôi - Nó nói

- Dạ vâng thưa chủ tịch - Thư kí Trần nói rồi đi làm ngay

Sau khi nhận đc xe nó phóng tới công viên hoa anh đào, nơi này làm cho nó cảm thấy thoải mái nhất, thật thanh bình ước chi khoảng thời gian này ngừng lại, ước chi nó là 1 người bình thường thì tốt, chẳng phải gánh vác bất cứ thứ gì như bao người bạn cùng trang lứa tuổi 1 cuộc sống giản dị ấm cúng

- Em mệt mỗi sao - 1 giọng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên phá tan bầu ko khí của nó

- Anh tới đây làm gì, anh cho người theo dõi tôi sao - Nó nhìn người đó nói

- Em chỉ đúng đc 1 phần - Người đó cười nhẹ rồi tới ngồi cạnh bên nó

- Phần còn lại là tôi sai sao - nó nhìn người đó nói, người đó ko ai khác chính là hấn

- Uk anh tới đây là muốn gặp em chứ ko phải theo dõi - hấn nhìn nó cười

- Vậy à tiếc là tôi phải đi rồi - Nó phủi quần rồi đứng dậy đi thẳng ko quay lại nhìn hấn

- Đợi tôi với, sao em đi nhanh thế - hấn đuổi theo nó

- Đừng đi theo tôi - nó lạnh lùng rồi chạy thật nhanh đi

- Khoan đã - hấn cũng chạy theo

Cả hai người đuổi nhau như những cặp tình nhân. Bỗng nhiên nó vấp phải đá và ngã xuống, hấn cũng ngã theo nó. Giờ hấn ở trên nó ở dưới hai người đang chìm trong những suy nghĩ vẩn vơ

Hấn từ từ cúi đầu xuống, hấn muốn hôn nên đôi môi đỏ mọng căng phồng kia đã bao lâu rồi nhỉ, thời gian đó như hằng thế kỉ vậy

- Ừm - nó bất ngờ khi bị hấn hôn, nhưng cũng ko muốn cự tuyệt nhưng bản thân nó ko cho phép mình đc yêu 1 lần nữa nhưng tại sao nó lại ko chống cự đc, chẳng lẽ nó vẫn còn yêu hấn rất nhiều ko đc ko thể đc

“Chát”

Nó cho hấn 1 cái tát đau điếng người

- Đừng để tôi ghê tởm hơn nữa Cút Đi - nó hét lên rồi đứng phắt dậy chạy đi

- Em ghét tôi sao - hấn quay lại nhìn nó chạy đi

Bỗng có 1 chiếc xe ô tô lao tới

- Cẩn thận - hấn chạy ra đẩy nó

” Rầm”

Nó hốt hoảng nhìn lại và hấn nằm trên 1 vũng máu chiếc áo sơ mi trắng bị nhuộm màu đỏ tươi

Tay nó run bần bật bấm đt gọi cấp cứu

” IU ò IU ò IU ò ”

Tại bệnh viện

- Bác sĩ làm ơn hãy cứu anh ấy - nó hốt hoảng nhìn hấn đang hôn mê rồi nhìn bác sĩ khoé mắt nó đã tràn đầy nước mắt
- Cô cứ bình tĩnh đi - Bác sĩ trấn an nó
- Làm ơn hãy cứu anh ấy xin bác sĩ - nó khóc nức nở nói
- Đc rồi trước tiên cô phải bình tĩnh đã - Bác sĩ nói
- Đc rồi - nó cố trấn tĩnh bản thân, nó làm sao thể này, tại sao phải lại hành động như vậy chứ, lẽ ra nó phải mừng khi hấn bị như vậy chứ
- Bá sĩ, khi nào anh ấy tỉnh dậy nếu anh ấy có hỏi ai đưa anh ấy vào bệnh viện thì nói đó là 1 người đàn ông mặc đồ giản dị ngoài 50 tuổi nhé - nó nói
- Nhưng.....thôi đc rồi - bác sĩ đồng ý khi thấy vẻ mặt cầu xin của nó
- Cảm ơn bác sĩ, tất cả viện phí để tôi trả, nếu anh ấy hỏi thì bảo người đàn ông 50 tuổi đã trả hết rồi nhé - Nó nói rồi bước đi

34. Chương Hiểu Nhầm

Sáng hôm sau

- A - hấn tỉnh dậy, đầu đau nhức, hấn nhìn xung quanh hấn, 4 bức tường màu trắng và thoang thoang mùi thuốc khử trùng thì nhú mày
- A bác sĩ bệnh nhân đã tỉnh - khi cô y tá vào kiểm tra tình hình bệnh nhân thấy hấn tỉnh lại vội vã đi chạy đi gọi bác sĩ
- 1 lúc sau
- Cậu đã tỉnh rồi à - bác sĩ cười xã giao nói
- Vâng, cô thể cho tôi xuất viện ngay đc ko - hấn lạnh lùng nói
- Với tình trạng này tôi khuyên cậu nên nằm viện ít nhất 5 ngày - bác sĩ khuyên nhủ hấn
- Ko cần . đầu bác sĩ cho tôi hỏi 1 chút - hấn nói
- Uk đc cậu hỏi đi - bác sĩ đáp
- Ai là người đưa tôi tới bệnh viện vậy - hấn hỏi
- Là 1 người đàn ông tầm khoảng 50 tuổi - vị bác sĩ trả lời
- Vậy ông ấy đâu rồi - vẻ mặt hấn trở nên thất vọng, tìm quận đầu, rồi hỏi tiếp
- Uk ông ấy đi rồi hình như có việc gấp, ông ấy đã trả hết viện phí cho cậu rồi nên cậu ko phải lo lắng đâu - bác sĩ tươi cười nói
- Cảm ơn - hấn cười trừ

Tại sao vậy, ngay khi hấn cần kẻ với ranh giới sự sống và cái chết, nó bỏ hấn ko quan tâm ư, mặc hấn có chết thì cũng mặc kệ ư, ngay lúc đó, nó đang ở gần hấn mà.....vậy là nó đã sắp đặt mọi chuyện trước rồi ư ?! Vậy là do hấn si tình yêu nó quên ăn quên ngủ mà đối với nó hấn đáng ghét vậy sao.....

- Hahaha - hấn cười chua chát, tim như bị dày xéo

“Reng...Reng...Reng”

Chuông điện thoại của hấn reo lên

- Alo - hấn lạnh lùng nói

- Chủ tịch ngài đã đi đâu vậy, chúng tôi ko thể liên lạc đc với ngài, chủ tịch công ty của Hàn gia rất bất bình và thất vọng khi ngài lỡ hẹn và nói rằng sẽ ko kí hợp đồng đầu tư vào công trình “SIS” với chúng ta nữa - thư kí của hắn lo sợ nói
 - Vậy ư - hắn cười lạnh nhạt, thì ra là đều có kế hoạch cả, sắp đặt cho hắn gặp tai nạn rồi gây bất đồng giữa 2 công ty nhằm làm cho công ty hắn tổn thất nặng nề
 - Đc vậy hẹn thêm 1 lần nữa với chủ tịch của Hàn gia lần này tôi nhất định sẽ gặp mặt và nói chuyện - hắn cười lạnh lùng nói
 - Vâng thưa chủ tịch - thư kí onis rồi cúp máy
- Sau khi nghe máy xong, hắn gặp riêng bác sĩ rồi trao đổi 1 số việc rồi làm thủ tục xuất viện

Tại chỗ nó

“Reng...Reng...Reng”

Chuông điện thoại của nó vang lên

- Alo - nó bắt máy
 - Chủ tịch, ngài đang ở đâu vậy, chủ tịch công ty của Nhật gia hẹn chúng ta 2 tiếng nữa tại nhà hàng Nhật nổi tiếng ở gần vùng ngoại ô - thư kí của nó nói
 - đc rồi lát tôi tới - nói xong nó cúp máy
 - Mẹ à - nó ngồi cạnh mộ của mẹ nó
 - Từ giờ trở đi con và anh ấy sẽ trở thành kẻ thù của nhau rồi mẹ nhỉ - nó mỉm cười chua chát nói
 - Con ko hy vọng rằng kế hoạch của con sẽ thất bại đâu nên mẹ phù hộ cho con nhé - nó cao giọng mỉm cười nói như là che đi cảm giác đau nhói, nó cố tỏ ra vui mừng bao nhiêu tim nó đau gấp bấy nhiêu
 - Hức...hức....mẹ à - 2 dòng nước mắt cứ như vậy tuôn ra, mặn lắm, rất mặn
 - Con có thể quên đc anh ta ko - nó nói giọng run run
 - huhuuuhuuuhu - nó khóc to lên để giải tỏa nỗi phiền lòng
- Sau 1 lúc khóc đã mệt, nó ngồi trầm tư, gió thổi vào mặt nó khiến mắt nó ran rát
- Mẹ con phải đi rồi mai còn sẽ tới thăm mẹ - nói xong nó phóng xe đi khỏi nghĩa trang

35. Chương Hạnh Phúc Phút Chốc

1 tuần sau

Tại chỗ nó

- Thưa chủ tịch, bộ phận marketing gửi kế hoạch của tuần này và bộ phận thiết kế gửi các mẫu thiết kế mới cho chủ tịch - Thư kí Kim đưa cho nó 1 đồng tài liệu
 - Đc rồi anh cứ để đấy - nó lạnh giọng nói rồi cúi đầu làm việc, từ hôm chuyện đó xảy ra, nó chỉ cắm cúi cúi đầu vào làm việc như là 1 cách để ko nghĩ đến nó nữa
- ” Cốc...Cốc...Cốc”
- Vào đi - nó lạnh lùng nói
 - Thưa chủ tịch, chúng ta có 1 cuộc gặp mặt đột xuất do chủ tịch Nhật gia sắp sếp
 - Ừ.... - nó ừ nhẹ rồi cũng đứng lên chuẩn bị lại quần áo rồi đi ra xe tới điểm hẹn
- Tại nhà hàng châu âu nổi tiếng nhất thành phố

- Chúng tôi muốn gặp chủ tịch Nhật Gia - thư kí Kim nói với tiếp tân
- Vâng phòng Vip1 lầu 2 ạ - nhân viên tiếp tân vui vẻ trả lời
- Chủ tịch mời - Thư kí Kim nói

Nó cũng chỉ im lặng đi theo

Đến phòng Vip1

Nó bước vào, căn phòng rất rộng thiết kế theo phong cách châu âu xen lẫn châu á, nó đi thẳng tới bàn ăn và nó nhìn thấy hấn, vẫn khuôn mặt đó, vẫn cái vẻ đó và đôi mắt đó trở lên lạnh lùng hơn....

- Chào! lâu rồi ko gặp cô - hấn mở lời
- ừ - nó ừ rồi ngồi xuống
- Vậy chắc cô biết tôi hẹn cô là có việc gì rồi nhỉ - hấn lạnh băng nói
- Tất nhiên - nó cố tỏ ra vô cảm nói
- Vào thẳng vấn đề chính luôn , vậy cô đã tâm muốn giết tôi đúng chứ - hấn cười khinh bỉ nhìn nó
- Vậy thì sao, tôi ngàn vạn lần muốn anh chết 1 cách đau đớn nhất, chết từ từ từng chút 1 để anh có thể cảm nhận cảm giác của tôi lúc đó - nó nói mắt đỏ lừ nhìn thoáng qua trông có thể là giận giữ và hận thù nhưng ẩn sâu trong đó là sự đau đớn, chua xót, tim như bị bóp chặt đến nỗi ko thể thở nổi
- Vậy sao....hahahahahahah....vậy mà.....tôi đã luôn...yêu....cô - hấn nói giọng có chút chua xót
- Hừ , yêu ư, buồn cười, ko biết ai đã dạy anh cái gọi là yêu nhỉ mẹ anh à thật ngu xuẩn - nó cố thốt ra những lời nói cay độc nhất

“Rat”

Hấn đổ cốc nước trên bàn vào mặt nó

- Đủ rồi, cô là cái thá gì mà đòi nhắc đến mẹ tôi - hấn cầm hận nhìn nó ánh mắt như muốn bóp chết nó ngay lúc này
- Vậy còn anh, cái sự sỉ nhục 5 năm trước đối với tôi lúc đó so với anh có là gì - nó khinh bỉ nhìn hấn
- Cô đồ vô sỉ - hấn chửi nó
- Vô sỉ ! tôi vô sỉ thế anh là cái loại gì....hờ.....nực cười - nó chế giễu hấn
- Cô...cô - hấn nghẹn lời
- Anh tốt nhất đừng bào giờ để tôi nhìn thấy anh - nó nói rồi đứng dậy
- Đc tôi cũng chẳng muốn gặp cô đâu, từ giờ trở đi tôi và cô là kẻ thù ko độ trời chung - hấn nói rồi phất áo đi ra khỏi phòng

Trong phòng chỉ còn 1 mình nó nén đau lòng

- A - nó kêu lên đau đớn ôm bụng
- Chủ tịch ngài ko sao chứ - thư kí Kim chạy vào
- Ko sao - nó cố cười nói
- Lại còn ko sao, chủ tịch bị dạ dày, ko nên quá căng thẳng sẽ làm cho đau dạ dày đó với lại chủ tịch nên ăn những đồ tốt cho dạ dày đừng uống rượu và dùng thuốc giảm đau nữa sẽ là ko tốt đâu - thư kí Kim lo lắng tuông 1 tràng
- Ừ cảm ơn anh tôi ko sao, anh có thể đỡ tôi ra xe đc ko - nó nói
- Vâng thưa chủ tịch - Thư kí Kim nói rồi đỡ nó ra xe

Khi ra tới xe, nó đã bớt đau hơn, nhiều lần nó đã bị đau như vậy cũng nghĩ là đi khám nhưng quá bận nên ko thể đi đc, có lẽ đó chỉ là đau 1 lúc rồi thôi ko có gì là nghiêm trọng.....

“Reng...Reng...Reng”

- Alo - nó nghe máy

- Bằng à, hôm nay có về nhà ko - Lâm hỏi nó

- Tất nhiên em sẽ về rồi - nó nói giọng tràn đầy sức sống

- Ủi thế hả đc rồi anh sẽ chuẩn bị nhiều món ăn ngon để tắm bổ cho em - Lâm tươi cười nói

- Cảm ơn anh - nó vui khi nghe lâm nói vậy chỉ ít thì vẫn còn người nó phải bảo vệ, phải yêu thương lo lắng

- Ủi, à đúng rồi, thời gian trôi qua nhanh như chớp mắt cậ chỉ còn 1 năm nữa là ba đc ra tù rồi đó - Lâm nói giọng súc động

- đúng rồi nhỉ, dạo này bận quá em ko thăm ba nhiều như đợt trước nhưng mà em cũng có viết thư gửi ba anh đừng lo - nó nói

- Ủi thế hả, thôi nha anh đang nấu cháo hải sản cho em lát về ăn nha - Lâm nói

- Vâng yêu hai nhất - nó cười rồi cúp máy

Tại chỗ hấn

- Thư kí Minh - hấn gọi

- Vâng thưa chủ tịch - thư kí Minh trả lời

- Anh thuê 1 số sát thủ đi ám sát Vương Khải Phong cho tôi rồi sau đó đăng tin hấn ta qua lại với phụ nữ của tôi - hấn giọng lãnh khốc nói

- vâng thưa chủ tịch - thư kí Minh nói rồi đi ra ngoài

- Để xem khi cô mất người con trai mình yêu nhất trần đời này, sự đau khổ và nhục nhã biết nhường nào hahahahah - hấn cười thâm độc nói

Xin lỗi đọc giả vì không đăng truyện đều đc, vào năm học rồi tác giả bận kiểm tra chất lượng, rồi mí bài kiểm tra 1 tiết nên ko có time cho đọc giả xin lỗi các đọc giả nhiều

36. Chương Bị Thương

Sáng hôm sau

Tại cổng công ty của dòng họ Vương

1 số thư kí nữ đều đứng ở cổng công ty để chụp ảnh Phong

“Bíp”

Tiếng còi xe ô tô của Phong vang lên, anh bước xuống xe

- kyaaaaaaaaaaaaaaaa anh ấy đến rồi kìa - 1 nữ nhân viên hô lên

- Anh ơi quay mặt vào đây - nữ nhân viên khác cũng hét lên

-.....

” Đoàn”

” Phịch ”

Không giản trở lên im lặng sau tiếng súng

- AAa - nhiều nữ nhân viên hét lên khi thấy Phong đã nằm dưới 1 vũng máu tươi

- Người đầu mau gọi xe cứu thương - thư kí của phong hét lên

- Alo cảnh sát hả, chủ tịch của chúng tôi vừa bị bắn - 1 thư kí khác gọi cho cảnh sát

1 lúc sau, xe cảnh sát cùng xe cứu thương đã có mặt tại hiện trường cả đám báo trí cũng có mặt, hiện tại Phong đã đc đưa đi cấp cứu, cảnh sát vẫn tiếp tục điều tra vụ việc

” Bạch ”

Nó đập tay xuống bàn

- Khốn thật ai lại làm chuyện này đc chứ - nó bực mình thố lên trong lòng ko khỏi lo lắng cho Phong

Sáng nay nó đang ăn sáng thì chuẩn bị đọc báo thì thấy ảnh Phong trên báo, đọc qua thì ko khỏi lo lắng cùng nghi ngờ hần nhưng nó chưa có bất kì lí do nào để tố cáo hần, rõ ràng hần ko phải loại người như thế này

- A - nó kêu lên, rồi ôm bụng, cơn đau lại tiếp tục dày xé dạ dày nó

- Cô Minh lấy.....cho....ch...á..u.....cháu...lọ.....th...thuốc - nó khó khăn nói

- Cô chủ cô ko đi khám đi tôi thấy suốt mấy tháng này tình trạng này cứ diện ra sợ

- Ko sao đâu cô ạ, chỉ là đau bụng bình thường thôi ạ - nó cắt lời cô Minh mỉm cười nói

- Dù vậy nhưng tôi lo lắng cho cô chủ lắm - cô Minh nhìn nó mà thương lắm

- Cảm ơn cô, thôi cháu đi làm đây ạ - nó cười rồi bước đi ra khỏi nhà, sau đó phóng xe tới bệnh viện

Tại bệnh viện

“Rầm”

nó xông thẳng vào phòng bệnh của Phong

- O Băng sao em ở đây - Lâm nhìn nó lo lắng

- Em tới thăm anh ấy khi đọc báo sáng nay - nó nói rồi tới bên giường bệnh ngồi cạnh Phong

- Ủ anh cũng vậy - Lâm xoa đầu nó mỉm cười

- Vậy anh đi mua nước nhé - Lâm nói rồi đi ra ngoài

-Ok - nó nói

- Anh này - nó nhìn Phong đang hôn mê ko khỏi đau lòng

- Rốt cuộc là ai đã làm cho anh thành ra như vậy chứ - nó gục mặt xuống giường khóc thút thít

Trên sân thượng của bệnh viện, Lâm đang gọi cho ai đó

- Alo - giọng nói quen thuộc vang lên, đó là hần

- Là mày làm phải ko - Lâm nói

- Mày đang nói gì thế tao ko hiểu - hần nói giọng trầm thấp

- Đừng giấu nữa tao biết hết rồi - Lâm nói thẳng

- Chứng cứ đâu, dù cho có là tao thì vụ này cũng ko thể điều tra ra đc ko có bất kì mai mối nào cả - giọng hần pha chút khinh bỉ

- Haizzz rốt cuộc là Phong có thù oán gì mà mày phải làm thế ? - Lâm hỏi hần

- Là do hấn cướp thứ của tao trước - hấn tức giận nói
- Ý mày là em gái tao à- Lâm nói
- Tất nhiên - hấn trả lời
- Mày bị làm sao thể tình cảm của em tao đối với Phong chỉ là anh em bình thường ko có yêu đương như mày nghĩ - Lâm nói
- Mày đừng biện hộ cho thằng chó đó, rõ ràng nó và Bằng yêu nhau, lẽ ra người Bằng yêu phải là tao ko phải thằng đó - Hấn quát
- Chuyện này tao phải nói ày bao nhiêu lần nữa đây, em tao ko yêu Phong, nó chỉ coi Phong là anh thôi - Lâm cố gắng giải thích cho hấn hiểu
- Mày đừng nói gì nữa tao ko muốn nghe - nói xong hấn cúp máy luôn
- Haizzzz phức tạp thật - Lâm nói rồi đi xuống

37. Chương Em Xin Lỗi anh Vì Tất Cả

1 tuần sau

Tại bệnh viện, lúc này, Phong đã tỉnh dậy sau 1 tuần hôn mê dài

“Bịch”

Nó mở cửa phòng bệnh, thấy Phong đã ngồi trên giường chăm chú làm việc trên laptop của mình

- A anh sao anh ko nghỉ thêm đi đừng làm việc nhiều quá, sẽ ko tốt cho tình trạng sức khỏe của anh đâu - nó lo lắng đến cạnh giường Phong đặt túi hoa quả lên bàn, giật cái laptop của Phong phồng má nói
- Anh ko nghe em sao - nó ra vẻ giận dỗi
- Ko đâu anh nào giám, anh thật sự đã khoẻ rồi mà - Phong cười rồi với tay lấy lại laptop
- Đâu có đc, anh phải nghỉ ngơi đi - nó thấy Phong định lấy laptop thì giọng cao hơn nữa
- Bằng à - Phong nhìn nó bằng đôi mắt cún con,
- Haizzzz chịu anh luôn - nó ko thể chống cự lại đc vẻ mặt hết sức cute của Phong nên cũng đành đầu hàng
- Hihi cảm ơn em nha - Phong cười khi dành lại đc laptop của mình
- Tuy làm việc nhưng anh cũng phải nghỉ ngơi đều đặn nha - nó cười rồi lấy hoa quả ra gọt cho Phong
- Ok Bằng hỉu anh nhất mà yêu em nhất luôn ý - Phong nịnh nó
- Rồi rồi - nó cười rồi đưa cho Phong miếng táo
- Cảm ơn - Phong há miệng ăn miếng táo

Tại văn phòng của hấn

- Chết tiệt - hấn đập bàn
- Chủ tịch xin bớt giận - thư kí rối rít nói
- Cái tổ chức sát thủ đó làm ăn kiểu j vậy hả - hấn tức giận nói
- Chủ tịch, họ nói là ko thể làm đc nữa vì chủ tịch Bằng đã cho người điều tra về cụ ám sát hôm đó và cho truy nã người bắn chủ tịch Phong hôm đó - thư kí của hấn giải thích cho hấn hỉu
- Hừ đáng chết mà, vậy cho người của bang chúng ta đi bắt cóc hấn rồi đưa đến nhà kho đường xxx khu zzzz cho tôi - hấn nói

Cô đc lắm Băng ạ, cô yêu thằng đó đến thế ư, vậy tôi sẽ cho cô phải nhìn thấy cảnh người mình yêu chết trong tay mình, để rồi cô phải đau khổ tột cùng, tôi sẽ làm cho cô phải hối hận khi ko yêu tôi, dù thế nào đi chăng nữa tôi sẽ khiến cô là của tôi Băng ạ !

- vâng thưa chủ tịch - thư kí của hắn nói xong rồi đi ra ngoài

Tại bệnh viện

- Anh à, anh nghỉ ngơi đi nhá, em đi có chút chuyện, tối em tới thăm anh - nó nói rồi đứng dậy

- Uk đến sớm nha, ở bệnh viện 1 mình thực chán nản à - Phong cười nói với nó

-uk pp anh - nó nói rồi hun lên trán Phong 1 cái rồi đi ra khỏi phòng

Phong ko nói gì, tim anh đập rất mạnh, giờ anh rất hạnh phúc mà cũng đau khổ tới nhường nào, em chỉ coi anh là anh trai thôi sao Băng ko thể cho anh 1 cơ hội à, có lẽ em là tình yêu đầu của anh mà cũng là tình yêu cuối cùng của cuộc đời anh, có lẽ anh sẽ là anh trai của em thôi ko thể thay thế đc người đó trong lòng em !

Anh sẽ đóng chặt trái tim mình lại sẽ ko để nó giao động khi em khóc, khi em cười, khi em buồn, khi em vui nữa anh sẽ mãi đi phía sau em và dõi theo em, dù đúng hay sai, anh vẫn mãi yêu em Băng ạ !

Tại chỗ nó

- Phong à, em xin lỗi chỉ tại em mà liên lụy tới anh - nó khóc, 2 hàng nước mắt tuôn rơi

Nó biết ai là kẻ hại Phong và người đó lại là người nó yêu và cũng là người nó hận vô cùng. Nó biết Phong yêu nó, tình yêu của anh đối với nó còn nhiều hơn cả tình yêu nó dành cho anh, anh sẵn sàng hi sinh mọi thứ vì nó nhưng mà nó chỉ có thể cảm kích anh và cũng chỉ có thể coi anh là anh trai nó thôi, bởi lẽ trái tim của nó đã thuộc về người đó mất rồi....

Nó chỉ có thể nói với Phong rằng : “Em xin lỗi anh vì tất cả ” mà thôi

38. Chương Đau Khổ

Chiều hôm đó

Lúc này Phong đang rất cô đơn

1 mình ngồi trong phòng, 1 mình tương tư

Nhớ lại lúc anh và nó đã từng vui vẻ với nhau, ko lo nghĩ gì cả thật nhớ quá

- Nhìn lại, chúng ta đã đi đc khá dài rồi em nhỉ - Phong nói 1 mình, tự an ủi mình

- Anh nhớ em, ko biết em có nhớ anh ko Băng hay em luôn nhớ về hắn - Phong nói
Bỗng ” Rầm ”

1 tiếng đẩy mạnh phá tan ko khí tĩnh lặng của căn phòng

- các anh là ai - Phong giật mình nói

- là ai ko cần biết, mau làm cho hắn bất tỉnh đi - 1 tên cầm đầu nói

- Ukm...Mau...th...à,,,tôi...ra...c...ca....các. a...anh...l...là...a...ai - Phong nói rồi ngất lịm đi

Tại 1 nhà kho hoang vắng ở vùng ngoại ô thành phố

” Rào ”

1 xô nước lạnh bị dội lên người Phong

- A - Phong hét lên

- Tỉnh rồi à - 1 giọng nói quen thuộc cất lên
- Dương là mày phải ko, tại sao mày làm thế - Phong ko lo lắng cho bản thân hỏi hấn luôn
- Mày ko lo mày sẽ bị j sao - hấn khinh bỉ nhìn Phong
- Vô liêm sỉ mày làm thế này thì đc ích lợi gì chứ - Phong cảm phần nhìn hấn như muốn giết chết hấn
- Hừ, đánh hấn cho tao - hấn nói
- Vâng thưa lão đại - 1 tên đầu đàn nói
- ” Bịch....bộp....bịch...bộp....”

Những tên to cao rắn rỏi xông vào đánh Phong, anh đã bệnh cũ chưa khỏi gượng lại thêm những cú đánh trọng thương như thế này e rằng anh lành ít giữ nhiều rồi

- Dừng lại - hấn ra lệnh
 - Mau rùng lại -1 tên hét to
- cả bọn đầu gấu dừng hết mọi hành động của mình lại xếp thành 2 hàng, hấn đi tới chỗ Phong nâng cằm hấn lên
- Hừ, mày cảm thấy thế nào, đó là cái giá mà phải trả khi giám cướp người phụ nữ của tao - hấn lạnh giọng nói
 - Ha ha ha ha của mày nực cười, em ấy yêu mày trặc haha haha haha - Phong cười anh ko phải cười hấn mà là cười chính bản thân mình
 - Hừ mày thật ko biết điều - hấn rút 1 khẩu súng từ trong túi ra chìa thẳng lên đầu Phong
 - Cho mày chọn 1 là rời xa cô ấy mãi mãi 2 là chết đi - hấn đe dọa nói
 - Tao sẽ ko bao giờ rời xa em ấy ko bao giờ - Phong hét lên
 - Vậy thì Chết đi - hấn nói
 - “Rầm”

- Mày dừng lại cho tôi Nhật Bảo Hoàng Dương - nó hét lên đồng thời chạy lùi chỗ Phong, nó đẩy hấn ra 1 bên mà đỡ Phong dậy nước mắt rơi, nó đau lòng nhìn Phong, vì nó mà anh chịu khổ nhiều rồi
- Tại sao cô tới đc đây - hấn tức giận hỏi nó, tại sao nó ko đau lòng khi hấn bị thương, mà giờ khi Phong bị như thế , nó khóc và đau lòng thế kia, nó ko quan tâm hấn sao
- Hừ đồ vô lại, nếu ko phải tôi hỏi mấy người đi đường và các chị y tá thì giờ này ko biết anh Phong sẽ như thế nào - nó khóc rống lên nói
- Sao cơ vô lại...hahahaha....nực cười vậy lúc cô gây ra thương tổn cho tôi cô ko nghĩ mình vô lại à - hấn cười chua chát nói
- Anh...Anh.....ko nói nữa giờ anh muốn j - nó cứng họng ko nói đc j, đỡ Phong đứng dậy, lấy tay lau vết máu trên mặt Phong rồi nhìn hấn nói
- Giết hấn đi - hấn chỉ vào Phong nói, giờ chỉ có thể là hấn chết đi thì em mới yêu tôi thôi Băng à, em ko biết tôi yêu em nhiều tới như thế nào đâu, tao khao khát em, nhớ em vô cùng nhưng tại sao em lại luôn luôn nhìn hấn mà ko nhìn tôi, quan tâm tôi như thế nào mà em chỉ đối tốt với hấn, em lạnh nhạt với tôi
- Anh điên rồi - nó hét lên, nó ko tin vào tai mình nữa, hấn đã trở nên như vậy từ lúc nào, tán bạo
- Tôi điên đó vừa lòng cô chưa - hấn nói như quát
- Tôi thực sự ko biết tại sao anh lại trở nên như thế này, nhưng tôi van anh đừng là tổn thương Phong nữa - nó cầu xin hấn
- Băng à - Phong yêu ót lên tiếng

- Anh à - nó nhìn Phong mà thương
- Anh à em đưa anh đi bệnh viện nha cố gắng lên - nó lo lắng cho Phong
- Cô ko đc đi - hấn cho đàn em chặn cửa lại

” Rầm”

1 lần nữa cánh cửa bị đập tới đổ luôn

- Xông lên - 1 giọng nam lạnh lùng vang lên sau tiếng vang đó hàng loạt người của 2 bên giao chiến với nhau, duy nhất chỉ có 4 người ko động j đó là nó, Phong, hấn và Minh
- Anh hai anh tới muộn - nó hét lên
- Bằng mau đưa Phong tới bệnh viện, anh xin lỗi - Lâm nhìn Phong lo lắng
- Vâng - nó ko nói gì dìu Phong đi từ từ
- Minh tại sao mày lại làm thế - hấn thốt lên
- Dương mày đi quá đà rồi đó - Minh nói
- Quá ư, vì người tao yêu ko có j là quá cả - hấn nói rồi giơ khẩu súng lên mục tiêu là Phong
- Dừng lại - Minh xông lên đánh hấn nhưng bị 2 cao thủ lên chặn đường thế là phải giao đấu
- Mày sẽ chết Phong ạ - hấn giơ khẩu súng và

“Bằng ”

Viên đạn đã lao đi

- Anh Phong cẩn thận - nó nhìn thấy hấn giơ khẩu súng lên thì đẩy Phong ra nhưng lại ko kịp lé viên đạn và nó bị trúng đạn
- A - nó kêu lên, mau chảy ra thành vũng nước
- Bằng tại sao em lại làm thế - Phong lao tới chỗ nó
- Bằng - Minh hét lên rồi cũng chạy ra chỗ nó
- Ko anh ko muốn như vậy - hấn khụy chân xuống

Tất cả những j đang diễn ra dừng lại hết

- Bằng em có sao ko - Minh hỏi
- Bằng tỉnh lại tỉnh lại đi - Phong giờ quên hết mnhy bị thương nặng tới mức nào, lòng anh đau nhói, anh sợ nó sẽ xảy ra chuyện gì ko may
- Mau đưa em ấy tới bệnh viện - hấn hét lên , có lẽ hấn chỉ có thể nói đc thế này

Phong bế nó lên rồi đưa vào se phóng đi

“Bộp”

Minh đấm ăn 1 phát rồi túm cổ áo hấn lên

- Mày biết là mày đã làm gì ko hả nhỡ may em tao có mệnh hệ j mày chết với tao - Minh tức giận nói, ko có j quý bằng em của anh cả, anh đã hứa với bản thân, với mẹ và với ba mình rằng sẽ ko để nó xảy ra bất kì thương tổn nào cả
- Tao cũng hận chính bản thân tao lắm mày có biết ko, tao rất yêu cô ấy nhưng cô ấy chưa từng 1 lần nào yêu tao cả - hấn nói, nước mắt nóng hổi lăn trên 2 gò má hấn
- Mày yêu em tao mà lại làm vậy ư, mày chỉ muốn nó là của mày, chỉ muốn chiếm đoạt nó, mày chưa từng nghĩ mày quá ích kỉ sao, nếu là yêu nó, phải biết hi sinh vì nó để nó đến với người nó yêu mày hiểu ko chứ

ko phải cứ chiếm đầu lấy nó là yêu đầu, mày sẽ chỉ có thể xác của nó mà ko bao giờ có trai tim nó cả ! Yêu là phải biết hi sinh cho người mình yêu bây giờ mày hiểu chưa - Minh xô 1 tràng vào mặt hắn

- Tao...tao....ko....xứng để yêu cô ấy - hắn tuyệt vọng, cuối cùng thì hắn là người gây thương tổn cho nó nhiều nhất, chính hắn đã làm cho tình yêu này trở nên rạn nứt và ko thể cứu vãn đc nữa, giờ hắn ko hy vọng nó tha thứ cho hắn nhưng ít nhất hãy sống.....bởi vì ít ra nó còn có ở trên đời, hắn còn có thể gặp đc nó....đừng rời khỏi cuộc đời hắn dù em hận anh bao nhiêu cũng đc nhưng anh xin em đừng rời bỏ anh.....

Tại bệnh viện

Nó đã đc cấp cứu khoảng 1 tiếng trước

” Tỉnh ”

Đền phòng cấp cứu đã tắt, Phong như ngột thở trong suốt 1 tiếng qua, anh soon sẽ rời bỏ anh

- Băng thế nào rồi - Minh chạy đến chỗ Phong hỏi

- Bác sĩ ra rồi cùng hỏi - Phong nói

Đúng lúc bác sĩ ra và hỏi

- Ai là người nhà của bệnh nhân Hàn Lệ Băng

- Tôi - Minh và Phong đồng loạt trả lời

- May là viên đạn chưa trúng tim chỉ cách tim 1cm nữa thôi đó là tin mừng cho các cháu nhưng mà chúng tôi rất buồn thông báo, bệnh nhân bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối - Bác sĩ lắc đầu nói :

- Trong thời gian này hãy cố gắng quan tâm chăm sóc bệnh nhân khi còn có thể - nói xong bác sĩ rời đi

” Bịch”

Minh hoàn toàn ngã xuống đất

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....hư hư tại sao.....huhuhu - Minh gào thét trong đau đớn, anh lại ko thể bảo vệ em gái mình anh vô dụng quá đã tự hứa với mẹ và ba, rằng chăm sóc cho em thật tốt, ko để em xảy ra chuyện gì cả nhwung tại sao ông trời lại nhẫn tâm cướp mất đứa em gái bẻ bồng của anh vậy

- Ko ko thể nào - trong lòng Phong hoàn toàn sụp đổ điều ko may anh nghĩ tới đã xảy ra

Trong đau khổ tột cùng Minh và Phong như nghĩ rằng đây là 1 giấc mơ nhưng sự thật luôn trở trêu, dù ko muốn nhưng điều đó đã xảy ra.....

39. Chương Thời Gian Vui Vẻ - Hạnh Phúc Của Chúng Ta....cảm Ơn Anh

1 tuần sau

Trong 1 tuần vừa qua, Lâm và Phong ở bên cạnh chăm sóc nó và cũng giành rất nhiều thời gian để đưa nó đi chơi, ăn những món ăn thật ngon tuy rằng rất bận nhưng vẫn muốn ở bên cạnh nó

Trong 1 tuần này, hắn vùi đầu vào công việc, ko quan tâm mọi thứ bên ngoài chỉ cúi đầu vào làm việc Lâm từng liên lạc với hắn nhiều lần nhưng hắn ko nghe máy

Tại bệnh viện

- Anh này, tại sao anh lại giành nhiều thời gian cho em vậy - nó hỏi Lâm, giờ trong nó xanh xao vô cùng

- Anh chỉ muốn bù đắp cho em trong thời gian em phải đau khổ thể thôi - Lâm cười nhẹ, lòng anh đau nhói

- Vậy tại sao em đc ra viện rồi lại phải nhập viện - Nó hỏi tiếp

- Chỉ là anh lo vết thương của em chưa lành mà thôi - Lâm nói giọng hơi khàn anh luôn muốn mỉm cười trước mặt nó, chỉ ít trong thời gian này, anh sẽ luôn cười sẽ ko để nước mắt rơi để nó ko phải lo lắng mà ra đi

- Anh à sao anh lại khóc - nó đưa tay lên mặt Lâm, lau nhưng giọt nước mắt đang rơi như mưa

Anh ko thể kìm đc lòng mình nữa, anh càng kiên cường bao nhiêu thì đau lòng bấy nhiêu, nước mắt chảy ra lúc 1 nhiều hơn

- Đừng khóc anh có chuyện gì thì cứ nói với em - NÓ ôm Lâm vào lòng nói

- Chỉ là anh nghĩ tới 1 câu truyện buồn nên mới khóc thôi - Lâm trấn an nó

- Vậy ạ thế anh hãy nghĩ tới những chuyện vui đi như vậy anh sẽ ko khóc nữa, anh hãy nghĩ tới khi ba ra tù, lúc đó chúng ta sẽ đoàn tụ gia đình và sẽ tạo nên nhiều kỉ niệm đẹp hứa với em nhé đừng bao giờ khóc nữa - nó đưa ngón út lên trước mặt Lâm

- Ủi chắc chắn đó - anh xúc động nói

- Anhem...và....ba sẽ tạo...nên...thật..nhiều...những kỉ...niệm đẹp..thật đẹp - Lâm ghen hòng nói

- Anh nói chẳng lưu loát j cả nhưng ko sao à anh này, sau này anh đừng xuống bếp nữa để em trở tài nhé - nó cười nói

- Ủi - Minh vuốt nhẹ tóc nó đau lòng nhìn nó cố gắng mỉm cười

Ở bên ngoài cửa, Phong cố ko gây ra tiếng động, anh cố nén những giọt nước mắt ko để nó tuôn trào, lau đi những giọt nước mắt đau thương cố gắng nặn ra 1 khuôn mặt tươi cười chỉnh lại quần áo anh bước vào

- Bằng hôm nay anh mua món em thích này - Phong cao giọng nói

- Vịt nướng ạ - nó hớn hở nói

- Ủi ăn nhiều vào nha- Phong nói

- Tất nhiên rồi món sở trường của em mà - Nó cười nói rồi quay ra ngấu nghiến miếng thịt 1 cách ngon lành, Phong và Lâm nhìn nó ăn lòng đắng vô cùng, cái mặt nó ăn ngon lành thế kia ko biết còn đc nhìn thấy ko nữa

- Tối giờ tiêm rồi mời người nhà bệnh nhân ra bên ngoài bác sĩ cần gặp - Cô y tá đc chỉ định tiêm cho nó nói với Phong và Lâm

- Đi thôi Lâm - Phong cười gượng nhìn Lâm

- Ủi - Lâm trả lời bần hiu

Bên ngoài phòng bệnh

- Bác sĩ em tôi bệnh tình có triển biến gì tốt hơn ko - Lâm hỏi bác sĩ

- Hiện tại tiến triển rất tốt.....nhưng.....dù thế nào đi nữa cái kết vẫn là.....như các cháu thấy đó ung thư dạ dày là căn bệnh quái ác ko chỉ em cháu mà còn rất nhiều người mắc phải, nếu như ở giai đoạn đầu chúng tôi có thể chữa khỏi nhưng mà.....đã ở giai đoạn cuối rồi....chúng tôi rất tiếc....hãy dành nhiều thời gian cho em cháu....ta có việc rồi ta đi trước - bác sĩ nói xong rồi đi luôn

”Choang’

1 tiếng động phá vỡ âm thanh tĩnh lặng, Phong và Lâm giật mình quay lại thấy nó với 2 hàng nước mắt

- Bằng à bọn anh chỉ là.....- Lâm đau lòng nhìn em gái mình

- Sao anh lại nói dối em - nó hét lên rồi khụy người xuống, trông nó vô vọng vô cùng

- Bằng à...bọn anh - Phong muốn giải thích nhưng cái j đó đã làm hòng của anh ghen lại ko thể nói đc

- Cuối cùng các người chỉ thương hại kẻ sắp chết như tôi sao - nó buông 1 câu làm cho Phong và Lâm đau lòng rồi chạy đi

Nó đau khổ cùng tuyệt vọng, nó sắp chết rồi ư, ko thể đợi đc khi ba ra tù cả nhà cùng đoàn tụ, đau tim nó đau lắm hoá ra anh Hai và Phong chỉ là thương hại kẻ sắp chết như nó, nó chết rồi thì họ có đau lòng ko,

có khóc vì nó ư, sẽ nhớ nó ư.....ko đâu thời gian là tất cả, kể cả có đau lòng bao nhiêu thời gian trôi rồi nỗi đau đó cũng tan biến đi vài phần rồi cuối cùng là lãng quên.....

Nó chạy thẳng ra xe phóng đi ra biển...có lẽ chỉ có biển mới thấu hiểu đc tâm rạn của nó lúc này.....

Khi tới nơi nó chạy ra thật nhanh xô vào làn sóng đang dạt vào bờ

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA - nó hét lên cũng oà khóc luôn

- Tại sao.....Tại sao lại.....ko cho tôi.....đc ở bên người mình yêu.....ít nhất cũng để tôi.....đc ở với người quan trọng của mình chứ....nếu tôi ko đc yêu....thì tôi cũng trách ông đâu....nhưng ít ra....ít ra cũng phải....cho tôi đc ở.....cùng người quan trọng đối với tôi người tôi cần bảo vệ.....tại sao vậy.....ông thật độc ác..... - nó khóc oà những lời nói của nó tựa như những lời ở sâu trong trái tim đến lúc phải đc nói ra

Sau 1 hồi phát tiết giờ người nó ướt như chuột lột đi vào bờ ngồi trên bờ cát 1 mình

- *hắt xì*.....lạnh thật - nó nói giọng hơi khàn

- mặc vào đi - 1 giọng nói quen thuộc vang lên đó là hấn từ lúc nó đến đây hấn cũng ở đó nhưng chỉ ở trong xe nhìn nó ko nghe đc những gì nó nói chỉ phỏng đoán như nó có chuyện j đó bực mình cần đc phát tiết ra

- Sao anh lại ở đây - nó hỏi lạnh nhạt

- Chỉ là buồn chán quá nên tìm nơi để hóng gió ai ngờ gặp em ở đây - hấn nói nhẹ nhàng trong giọng nói ẩn chứa sự nhớ nhung

- Anh nghe hết rồi à - nó hỏi hấn 1 lần nữa lại lạnh nhạt

- Ko chỉ thấy em đang tức giận thôi.....Trời lạnh rồi - hấn nói đồng thời ngồi sát vào nó hơn

- Trả anh áo, tôi sợ sẽ làm dơ nó..... thôi tôi đi đây anh ở lại mạnh khỏe - nó cởi áo ra đưa cho hấn rồi cũng đứng lên

- Em nói vậy là có ý gì - hấn níu kéo nó, bàn tay nó lạnh quá, khuôn mặt gầy gò đi nhiều, xanh xao lắm

- Ko có j cả chỉ là chúc anh mạnh khỏe thôi - nó nói rồi gỡ tay hấn ra tiếp tục bước đi nhưng câu nói tiếp theo của hấn khiến trái tim nó đau nhói

- Chúng ta phải trải qua bao nhiêu đau đớn nữa....để tình yêu của đôi ta mới có thể hoàn thành - hấn hỏi nó vu vơ mà cũng chứa chan bao nhiêu hàm ý, bao nhiêu sự chờ mong, cùng bao nhiêu hờn dỗi

-.....- nó ko nói cả nước mắt nó lại rơi.....đã thề rằng sẽ ko rơi nước mắt vì tình yêu này.....sẽ ko rơi vì người đàn ông này.....sẽ khoá chặt cửa trái tim lại.....đóng băng hồi ức của chúng ta lại mà sao chỉ vì câu nói đó mà lại rơi nước mắt 1 lần nữa chứ

- Đừng buồn nhé em.....Vì anh sẽ ko bao giờ từ bỏ tình yêu này...Chúng ta sẽ ko hối tiếc vì đã gặp đc nhau phải ko ? - Hấn hỏi nó, câu hỏi chứa đựng bao nhiêu tình yêu của hấn...bao nhiêu sự đau thương chờ mong và cả đau đớn nữa cả hai đã đau khổ nhiều vì tình yêu này vậy tại sao lại ko tha thứ cho nhau rồi cùng làm lại 1 lần nữa chứ

- Ngay cả khi trước mắt...nếu như chỉ là nếu như thôi tôi chết đi thì anh sẽ lại yêu người khác phải ko - nó nói....biết chắc chắn sẽ ko thể ở cạh bên nhau thì đừng yêu nữa hãy biến yêu trở thành sự thù hận để cho nhau đỡ phải đau khổ dần vật để cho nhau đc thoải mái hơn em nguyện nhận hết đau thương về phía mình

- KO đâu Anh vẫn sẽ yêu em mãi mãi - hấn nói thật to lên làm trái tim nó hạnh phúc vô cùng chỉ cần câu nói này thôi nó cũng mát nguyện lắm rồi...cảm ơn anh nhiều lắm ít ra anh đã mang lại cho em chút ấm áp trước khi em đi

- Thôi đừng nói j nữa đừng hứa hẹn j nữa chỉ làm nhau đau khổ thêm mà thôi - nó nói rồi chạy vào xe phóng đi

- Chỉ có em là độc ác thôi....em ko biết anh đau khổ đến nhường nào đâu Băng à - hấn nói khoé mắt cay cay thật là ! hấn ko thể kìm nổi nước mắt của mình nữa

40. Chương Nhớ Anh

1 tuần sau

Tại nhà nó

- Anh hai à em về rồi - nó mở cửa đi vào phòng Lâm nhưng ko thấy anh ở đó, nó cảm thấy có lỗi với anh nên lấy máy đt ra gọi cho anh. Trời ơi ! 105 cuộc gọi nhớ từ Hai và 60 cuộc gọi nhớ từ Phong, ko nghĩ nhiều nó quyết định gọi cho Lâm ngay và luôn
- Alo Hai à em nè - nó rụt rè khi bắt máy
- Bằng hử, em đang ở đâu, ăn uống có điều độ ko hử, em đang ở đâu để anh tới đó đón em - Lâm nói 1 tràng, qua giọng nói của anh có thể kết luận rằng anh rất lo lắng cho nó và rất yêu nó sợ nó bị tổn thương
- Em đang ở nhà - nó trả lời, anh hai quan tâm nó như vậy mà nó ko biết gì cả chỉ biết đổ cho Hai là người xấu thôi

1 Lúc sau

” Rằm ”

- Bằng à em ở đâu - Lâm phóng vào phòng khách tìm kiếm nó
- Em đây - nó bê 2 cốc nước ra từ phòng bếp mỉm cười với Lâm
- Ôn trời em vẫn ổn - Lâm ôm trầm nó vào lòng sợ nó sẽ biến mất vậy
- Bằng! - 1 giọng nói khác vang lên đó là Phong nhìn anh gầy quá, xanh xao hơn trước, chắc anh rất lo lắng ình
- Dạ - nó trả lời rồi chạy ra ôm trầm lấu Phong
- Em xin lỗi vì đã làm 2 anh phải lo lắng - Phong ôm lại nó, may thật em ko có mệnh hệ gì cả
- Ko sao em vẫn ổn là tốt rồi - Phong an tâm hơn xoa đầu nó

Sáng hôm sau

“Cốc...Cốc...Cốc”

- Anh vào nhé - Lâm mở nhẹ cửa thấy nó đang ngồi cạnh cửa sổ, nó chỉ mặc 1 cái áo sơ mi trắng rộng và quần ngủ màu trắng, nhìn nó mong manh tựa như li thủy tinh bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ đc
- Trời sang thu rồi lạnh lắm em mặc thêm áo vào đi - Lâm khoác cho nó 1 cái áo lông thú cùng lúc đưa cho nó li sữa nóng
- Em ko uống đâu - nó đẩy cốc sữa lại cho anh
- Uống đi sữa rất tốt cho sức khỏe - Lâm nói
- Em khỏe mà - nó nói giọng khàn khàn
- Ủ nhưng em vẫn phải uống - Anh buồn nhìn nó nói
- Anh này - nó nhìn ra cửa sổ nói
- Gì - Lâm trả lời
- Em...còn bao nhiêu thời gian nữa - nó hỏi tựa như 1 lời từ biệt vậy
- Việc này.... - Lâm buồn nhìn nó
- Anh ko cần trả lời em đâu....em tin 1 ngày nào đó thần chết sẽ tới và mang em đi ngày đó anh nhất định ko đc ko nhé - nó nhìn Lâm mỉm cười đưa ngón tay út ra thể hiện lời hứa

- Ủ - Lâm cũng đưa ngón tay út ra để hứa với nó Cõi lòng anh đau nhói

- Thôi anh xuống nấu bữa sáng đây nhớ uống hết sữa đi nhé - Anh gượng cười nhìn nó

Sau khi lâm đi, nó lục trong tủ ra 1 cuộn băng đó là cuộn ghi âm bài hát của mẹ nó ngày xưa mẹ nó từng hát cho nó nghe, nó rất thích bài này

“tạch” bài hát cất lên

- How did I fall in love with you? : Làm thế nào mà em lại yêu anh ?

What can I do to make you smile? : Em có thể làm gì để cho anh mỉm cười ?

I'm always here if you're thinking of: Em sẽ luôn ở đây nếu như anh đang nghĩ đến

The story of the tears from your eyes: Câu chuyện về giọt lệ trên khóe mắt anh

Moshimo negaigoto ga : Nếu như em chỉ có một điều ước

Hitotsu kanau nara : Và nó có thể thành sự thật

Shiawase kure ta kimi ni : Thì em sẽ ước được gặp lại anh

Mouichido ai tai : Người đã từng cho em hạnh phúc

Can't you hear the voices of my heart? : Anh không thể nghe tiếng nói từ con tim của em sao ?

I was staying here just wanna see: Em đã ở đây chỉ vì muốn nhìn thấy

Your happiness: Anh được hạnh phúc

Omoide mo himitsu mo : Những bí mật và những kỉ niệm của chúng ta

Kokoro ni shimaу yo : Em sẽ cất giấu vào trong trái tim này

Itsu no hi ni ka kimi to : Và một ngày nào đó

Mata meguri ai tai : Em chỉ muốn được gặp lại anh

Can't you hear the voices of my heart ? : Anh không thể nghe tiếng nói từ con tim của em sao ?

I was staying here just wanna see : Em đã ở đây chỉ vì muốn nhìn thấy

Your happiness : Anh được hạnh phúc

Omoide mo himitsu mo : Những bí mật và những kỉ niệm của chúng ta

Kokoro ni shimaу yo : Em sẽ cất giấu vào trong trái tim này

Itsu no hi ni ka kimi to : Và một ngày nào đó

Mata meguri ai tai : Em chỉ muốn được gặp lại anh.

[Bài hát : The story of the tears - Yuri Chika]

Khi bài hát kết thúc, đồng thời từng giọt nước mắt nó tuôn rơi đau lắm tim nó đau lắm dù yêu nhưng cũng hận lắm muốn gặp nhưng lại cũng chẳng muốn gặp 2 cảm giác trái ngược nhau nó lên làm thế nào đây

Bên ngoài phòng nó Phong đã nghe tiếng nó khóc và cả bài hát đó nữa lòng anh nặng trĩu và quặn đau ! Phải làm thế nào mới tốt đây số phận thật chớ trêu thay tại sao người nó yêu và say mê ko phải là anh, muốn ôm nó, muốn che chở cho nó, muốn bảo vệ nó khỏi cái sự thật kia nhưng người đó sẽ chẳng thể nào là anh người nó cần duy nhất lúc này là hắn chỉ có thể là hắn thôi mãi mãi là thế

41. Chương Hiểu Lâm Được Hoá Giải - Bên Nhau

Sáng hôm sau

” Cốc...Cốc...Cốc ”

- Băng ơi anh vào nhé - lâm đầu cửa đi vào
- BĂNG ! - anh hốt hoảng thốt lên khi thấy cô đang nằm dưới đất chạy lại bế cô lên, cô sốt cao quá
- Có chuyện j vậy - Phong nghe thấy tiếng Lâm thì chạy vào
- Phong, Băng sốt cao quá mau lấy se đưa em ấy đi bệnh viện - Lâm bế nó đi ra khỏi phòng vội xuống nhà
- Ủ - Phong cũng chạy theo anh ko suy nghĩ đc gì nữa cầm lấy chìa khoá xe rồi chạy nhanh xuống gara

Tại bệnh viện

- Nhanh lên mau đưa vào cấp cứu - Bác sĩ khẩn cấp nói
- Bác sĩ xin hãy cứu em tôi - Lâm hoảng hốt nhìn nó đang đc thở oxi
- Tới cửa phòng cấp cứu có y tá chặn Phong và Lâm lại ko cho 2 anh quá
- Xin hỏi ai là người nhà bệnh nhân theo tôi làm thủ tục nhập viện - Cô y tá nói
- Tôi - lâm nói rồi theo cô y tá đi làm thủ tục nhập viện

Phong ngồi đó, anh nhìn cửa phòng cấp cứu, giờ cảm giác bất an trong anh có, lo lắng có, đau lòng có, lo sợ cũng có.....

1 tiếng trôi qua

2 tiếng trôi qua

3 tiếng trôi qua

Phong và lâm đi qua đi lại từ lúc nó vào phòng cấp cứu 2 anh chẳng màng công việc gì nữa chỉ đứng đó đợi nó.....

4 tiếng trôi qua màu đèn đỏ của phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt

Bác sĩ đi ra, Phong và lâm chạy tới chỗ bác sĩ hỏi

- Bác sĩ em tôi thế nào rồi - Lâm hỏi gắt gao
- Bệnh nhân hiện tại đã qua cơn nguy kịch, vừa rồi nếu ko mau đưa tới thì sợ là chúng tôi sẽ ko cứu khỏi bệnh nhân bị sốt huyết dạ dày khá nghiêm trọng chỉ e rằng ko còn đc 3 ngày nữa - bác sĩ lắc đầu nói rồi bỏ đi

Chỉ còn lại Phong và lâm sững người ở đó

Lâm khụy xuống anh ko tin vào những điều mình vừa nghe thấy....ko tin....mãi mãi....là ko tin

” Bịch...Bịch...Bịch”

Phong dấm 3 quyền vào tường, tay anh rỉ máu ra nhưng như vậy có là j người anh yêu đang cận kề với sống chết anh ko còn tâm trạng đi lo mình sẽ ra sao nữa

1 lúc sau, Lâm vào chăm sóc nó còn Phong anh đi gặp Hấn

Tại quán cafe Sakura

- Anh gọi tôi ra đây là có việc ?j - hấn hỏi Phong 1 cách ngán ngẩm
- Anh có còn yêu Băng ko - Phong nhìn thẳng vào mắt hấn, anh chỉ muốn xác thực lại rằng hấn còn yêu nó ko chỉ hy vọng rằng việc cuối cùng.....anh còn có thể làm cho....nó.....hạnh phúc

- Sao anh lại hỏi thế chẳng phải anh là người hiểu rõ chuyện này nhất sao - hấn nói với Phong, thực ra muốn nói rằng còn yêu rất nhiều nhưng lòng tự tôn của anh ko cho phép điều đó

- TÔI BẢO ANH CÒN YÊU BĂNG KO - Phong hét lên làm cho cả quán cafe nhìn anh nhưng anh chẳng bận tâm tới vì còn có nhiều thứ khiến anh phải mỗi mết hơn

- Tôi.....tôi.....ko.....còn - hấn nói khó khăn đau quá...tim hấn như bị bóp nát vậy

” Bốp ”

Phong đánh cho hấn 1 quyền làm hấn ngã ra đất khoé miệng chảy máu

- anh thật vô tâm....Băng yêu anh nhiều lắm dù cho cận kề tới cái chết người em ấy luôn dõi theo vẫn luôn mong chờ chỉ có mình anh thôi sẽ chẳng bao giờ em ấy hướng tới tôi....Vậy tại sao anh ko biết chân trọng nó - Phong nói rồi bỏ đi để hấn ở lại như chết lặng, anh biết nói như vậy với hấn cũng đủ để hấn hiểu rồi

Hấn như ko tin vào tai mình tay run run lấy đt ra gọi cho Lâm

- Alo - tiếng Lâm trả lời giọng anh nghe buồn làm sao

- Băng cô ấy có phải như lời.....Phong nói....ko -Hấn nói, 1 lần nữa câu trả lời hãy là ko đi đừng cướp đi người hấn yêu trừng phạt như thế nào 1 mình hấn chịu thôi đừng làm thương tổn cô ấy

- Ukm em ấy.....sắp đi rồi....chỉ...còn lại....3 ngày thôi....cậu có.....có....tới thì.....tới - Lâm nói giọng anh khàn đặc có thể nghe thấy tiếng khóc nhẹ nhẹ ở đầu dây bên kia

” Pip...Pip....Pip”

Tiếng tắt máy vang lên 1 hồi hấn chết lặng, sống mũi cay cay, ko hiểu sao nước mắt như ko báo trước cứ thế tuôn trào

Đứng dậy chạy thật nhanh tới bệnh viện

1 tiếng sau

Hấn tới bệnh viện

” Bạch ”

Vì đi nhanh quá nên hấn đâm phải 1 cô y tá

- Xin lỗi cô - hấn nói rồi vội vàng đứng dậy

- O là cái anh hôm nọ đc đưa vào cấp cứu đúng ko - Cô y tá hám zai nói

- O cô có nhầm ai hay ko - hấn hỏi lại

- Ko đâu cậu là người mà cô bé xinh đẹp tên Băng j đó đã cứu tiếc là bị ung thư dạ dày sắp chết rồi, hôm đó tôi là người hỗ trợ bác sĩ phẫu thuật cho cậu mà, cô ấy khi đưa cậu vào đây cấp cứu khóc nức nở đòi cứu cậu rồi ngồi đợi mấy tiếng đồng hồ ko đi đâu cả nhưng khi cậu phẫu thuật xong thì lại bảo với bác sĩ ca đó phẫu thuật cho cậu rằng đừng nói là cô ấy cứu cậu, tôi chỉ nghe đc vậy thôi - Cô y tá hám zai nói 1 lèo

- Vậy sao - hấn sững người, thì ra người cứu anh là em nhưng tại sao em lại phủ nhận tại sao lại ko nói cho anh

” Rầm ”

Hấn ra sức đẩy mạnh cánh cửa phòng, chạy thật nhanh tới ôm nó siết chặt vòng tay lại để cho cảm giác khó thở này biến mất

- Anh sao vậy - 1 câu hỏi của nó khiến hấn nhói lòng, em vẫn quan tâm anh như ngày xưa.....

- Có phải thế ko....những điều Phong đã nói có phải sự thật ko - anh hỏi lại 1 lần nữa dừ Phong và Lâm đã trả lời dù trong lòng anh câu trả lời đã có sẵn nhưng vẫn ko tin vào nó

- Anh nghe hết rồi à - Nó nói giọng buồn buồn, đồng thời gạt tay hấn ra

- Anh về đi đừng thương hại tôi....tôi....chỉ muốn anh chết thôi - nó nói dù muốn thấy hấn nhưng nó buộc phải để hấn hận nó nó ko muốn cả 2 phải đau khổ
- Đừng dối anh nữa - hấn nói như quát
- Anh biết hết cả rồi, hôm đó ko phải là em ko lo lắng cho anh chính em đã đưa anh vào viện mà rõ ràng là vậy - hấn ôm nó thật chặt hưởng thụ mùi hương quen thuộc
- Sao anh lại....biết - khoé mắt nó ko kìm đc bật khóc thành tiếng

Bên ngoài cửa phòng bệnh

- Tốt rồi - Phong mỉm cười, có lẽ đây là điều cuối cùng anh có thể làm cho em chỉ hy vọng em có thể tận hưởng những ngày cuối cùng bên người mình yêu, anh sẽ học cách quên đi em và sẽ tìm 1 người khác tốt như em, đáng yêu như em và hơn thế nữa anh sẽ hạnh phúc hơn em nhưng anh nghĩ nó sẽ còn rất lâu khi anh chưa quên đc em.....

42. Chương Hạnh Phúc Cuối Cùng

Chương này t/g gọi nó và hấn là anh và cô nhé

Sáng hôm sau

Những tia nắng đầu tiên ảm áp chiếu vào khe cửa sổ bệnh viện, nơi 2 thiên thần đang say giấc

- Ukm - cô vươn vai cười hạnh phúc nhìn anh
- Dậy đi - cô lay lay anh
- Ko anh muốn ngủ tiếp - anh nhõng nhẽo ôm eo cô kéo cô vào lồng ngực hưởng thụ hương thơm từ tóc cô
- Dậy đi em đói - cô thủ thỉ
- Em thích ăn gì - anh cúi đầu hôn cô 1 cái hỏi
- Súp bò hầm - cô nói mặt cười tươi như hoa
- Ok vợ yêu - anh cười rồi nheo mắt cô
- Ui đau - cô xoa xoa mũi của mình đánh anh 1 cái
- A vợ bạo lực với chồng - anh vờ khóc đưa đôi mắt cún con nhìn cô
- Ai bảo ! ko thèm chơi với anh nữa - cô nói rồi xuống giường
- Anh xin lỗi mà - anh xuống giường ôm trầm lấy cô từ đằng sau nhẹ nhàng nói
- Biết lỗi chưa - cô quay lại đưa tay ra chỉ vào mặt anh hỏi nhẹ
- rồi - anh nói rồi gật đầu
- Yêu anh quá - cô ôm trầm lấy anh, anh cũng ôm lại, nhìn 2 người hạnh phúc vô cùng

1 lát sau khi vsen xong, anh dẫn cô đi ăn sau đó đi dạo quanh công viên, 2 người tay trong tay nhìn rất hạnh phúc

- Mùa đông sắp tới rồi, em lên mặc nhiều đồ vào - anh nhìn cô nói
- Em biết mà - cô cười phúc hậu nhìn anh
- Mà cũng sắp tới mùa hoa đào nở rồi nhĩ - anh nhìn mấy cây hoa đào trơ trụi ko 1 ngọn lá
- Uk khi hoa đào nở, anh nhất định phải cười - cô chạy ra gần cây đào nói
- Tại sao anh phải cười - anh hỏi, anh ko hiểu tại sao lại phải cười

- Tới lúc đó anh sẽ biết - cô nháy mắt tinh nghịch với anh

- Nói cho anh biết đi - anh năn nỉ cô

- Ko đâu lâu lâu - cô cười rồi chạy nhanh đi

- Đứng lại - anh cười rồi rượt cô

2 người rượt đuổi nhau hạnh phúc lắm, sau khi đã thấm mệt 2 người nằm ra chỗ bãi cỏ còn xanh, tay nắm tay

- Bểng này - anh gọi cô

- Ukm sao - cô quay lại nhìn anh hỏi

- Em ra ngồi ở ghế kia đợi anh 1 chút nhé - anh ngồi dậy chỉ vào cái ghế gỗ dài ở gần cây đèn

- Ok - cô cười rồi ngồi dậy đi tới đó

1 lúc sau, anh tới chỗ cô, quỳ 1 chân xuống cầu hôn cô

- Có thể lúc trước, anh đã ko tốt với em, anh biết anh đã làm những điều sai trái với em và gia đình em - anh nói giọng anh khàn khàn đầy hối hận, cô chẳng nói j cả lắng nghe anh nói

- Anh biết ở quá khứ em đã từng yêu anh và cho tới hiện tại anh biết em cũng yêu anh nhưng nó sẽ ko như ngày xưa em sẽ ko yêu anh, say mê anh nhiều như ngày xưa - Anh nói tiếp, anh chỉ hy vọng cô sẽ hiểu anh, đáp lại anh vẫn là sự im lặng từ cô

- Nhưng thế cũng đã đủ đối với anh rồi anh chẳng mong em yêu hay chẳng mong em sẽ thứ tha cho anh, anh chỉ hy vọng em chấp nhận anh và ở bên cạnh anh mãi mãi - anh nói tiếp, lúc này những giọt nước mắt của cô đã lăn dài trên má

- Anh cầu xin em làm vợ anh nhé - Anh nói với cô đồng thời mở hộp nhẫn ra, bên trong là 1 cặp nhẫn đôi, có hình trái tim đục đính bằng kim cương, bên trong nhẫn có khắc tên của cả 2 người 1 cách tinh tế

- Em...em....đồng ý - cô trả lời nghẹn ngào rồi ôm trằm lấy anh

- Cảm ơn em rất nhiều.....cảm ơn em.... - anh cũng ko ngăn được những giọt nước mắt của mình nữa, chúng cứ vậy mà tuôn trào ra

Cả hai người giờ đã thấu hiểu nhau, đã dành trọn trái tim cho nhau, hạnh phúc đã đến với họ dấu rằng họ sẽ phải đón nhận nỗi ly biệt sẽ là vĩnh cửu.....

Sợ lắm.....cái cảm giác tương trường như..... ôm trọn yêu thương

Rồi.....bỗng nhiên.....biến mất.....như.....chưa từng.....tồn tại

43. Chương Nói Chuyện

Sáng hôm sau

“Cúc Cu Cúc Cu ”

Tiếng chuông báo thức vang lên

- Ukm - cô vươn vai để giãn gân cốt

- Ngủ thêm 1 chút nữa đi - anh kéo cô vào lòng ngực mình thì thầm

- Sáng rồi mà, hôm nay, em muốn anh đi gặp 1 số người - cô nói với anh

- Vậy à - anh ôn nhu khẽ mở mắt nhìn cô

1 Lúc sau, vsen xong, anh và cô đi tới 1 cửa hàng đồ ăn nổi tiếng

- Em ăn nhiều vào - anh gấp cho cô 1 đồng thức ăn

- Cảm ơn anh, anh cũng thế - cô cười hạnh phúc nhìn anh

” Cách ”

1 người đàn ông tuấn tú bước vào đó là Phong

- Anh - cô nói

- ừ, em hẹn anh có việc gì à - Phong vào thẳng vấn đề chính hỏi

- Anh ngồi đã - hấn cười nhẹ với Phong

- Cảm ơn - Phong khách sao nói

- Hôm nay, em muốn các anh làm hoà nhau, em ko muốn các anh ghét nhau nữa, hãy vì em mà làm hoà nhé
- nó lấy tay của hấn và Phong chạm vào nhau

- Tất nhiên rồi - Phong nhìn hấn cười

- đương nhiên - Hấn cũng cười lại

- Cảm ơn 2 anh, em đi ra đây 1 chút - nó chuồn lẹ

- Cảm ơn anh, trong thời gian tôi ko ở bên cô ấy, anh đã thay tôi chăm sóc cô ấy - hấn nhìn phong đầy cảm kích

- Ko có j - Phong cười gượng, lòng anh đau nhói, anh vẫn chưa quên đc cô

- 2 người nói chuyện xong chưa - cô ngó đầu vào cười nhìn anh và Phong

- Rồi - anh trả lời cô

- Vậy anh đi cùng em.....Bye Phong nhé - Cô cười đi vào kéo tay hấn rồi hun tạm biệt Phong

- Uk - Phong cười.....1 nụ cười buồn

Ra xe, anh lái xe tới mộ mẹ cô.....

- Mẹ con tới thăm mẹ đây - cô đặt bó bạch hồng xuống mộ mẹ mình

- Bác con tới xin lỗi bác mong bác tha thứ - anh quỳ xuống nhìn mẹ cô, bây giờ anh rất hối hận vì những việc làm nông nổi khi xưa của mình

Cô đứng đó nhìn anh hối lỗi, cô mỉm cười nhẹ, anh và mẹ đã gặp nhau rồi, anh cũng đã xin lỗi rồi hy vọng mẹ hãy tha thứ cho anh ấy cô nói thầm trong lòng mình

Sau khi thăm mộ mẹ cô 1lúc, anh lại lái xe tới chỗ nhà giam phạm nhân

- Ba - cô vui mừng thất lên khi ba cô bước ra

- Bác - anh cũng nói

- Con rể - Ông cười hiền với ba cô

- Em ra ngoài để ba và anh nói chuyện - Cô cười rồi bước ra ngoài, giờ trong phòng chỉ còn lại anh và ba cô

- Bác hực ra thì bác bị như ngày hôm nay là vì con.....là thế.....con..... - anh kể hết mọi chuyện cho ba cô nghe, mới đầu ông rất sock, 1 hồi nước mắt ông rơi khi ông nghe nó sắp xa ông

- Con thực sự xin lỗi - anh cúi đầu nói

- Ta hiểu mà, ta hiểu, có lẽ lúc này ta ko thể chấp nhận cậu nhưng hãy ở bên cạnh con gái ta , tạo nên những kỉ niệm đẹp cho nó nhé, chắc chỉ có cậu mới có thể thôi - Ông cười

- Cảm ơn.....ba - anh xúc động nói

- Đã hết giờ thăm phạm nhân - 1 người công an gần đó nói

- Hãy chăm sóc tổ cho nó nhé - Ông cười rồi đi vào

- Vâng - anh cúi đầu tạm biệt ba nó
- Anh ba đâu - nó hỏi
- Ba đi vào rồi - anh cười rồi ôm trầm lấy nó
- Sao vậy - nó hỏi anh
- Cảm ơn em vì đã ở bên anh - anh dụi đầu vào vai cô hưởng thụ hương thơm từ người cô
- Cảm ơn gì chứ - cô cười xoa đầu anh lòng ấm áp

Anh và cô ra về với ụ cười trên môi

Tối đó

- Anh này, mai em muốn ra biển - cô nhìn anh nói
- ư - anh cười rồi ôm cô vào lòng

2 người chìm sâu vào giấc ngủ, nhìn thật hạnh phúc và thật yên bình làm sao.....liệu điều đó có kéo dài mãi.....

Các bn đọc giả thân mến ! vậy là bộ truyện của mình sắp tới hồi kết rồi, chỉ còn lại mấy chương thôi! thời gian qu cảm ơn các bạn đã đóng góp ình những lời khuyên, những lời động viên bên cạnh đó cũng có những lời chỉ trích, tất cả đều là đọc giả muốn góp ý tác giả ko ý kiến! Mong các bn theo dõi chương tiếp theo đừng bỏ lỡ nhé ! Kamsa

44. Chương Hôn Mê

Sáng hôm sau

“Cốc....Cốc....Cốc ”

- Anh làm bữa sáng hảo hạm cho em nè - anh nói giọng ngọt ngào
- Còn không mau dậy hay là để anh “ăn” em mới chịu dậy hả - anh nói giọng gian tà kèm theo nụ cười ma mãnh
- Dậy đi Băng à - Anh nhéo mũi cô
-- cô không đáp lại
- Băng - anh lớn tiếng hơn
-- đáp lại anh vẫn là sự im lặng
- Băng em sao thế - anh hốt hoảng đỡ cô ngồi dậy, người cô giờ đã lấm tấm mồ hôi, anh nhanh chóng gọi cấp cứu

“Ui o ui o ui o ui o ”

Tiếng xe cấp cứu vang lên

Tại bệnh viện

Anh đang ngồi phòng chờ đợi cô cấp cứu

- Băng đâu - Lâm hốt hoảng chạy tới còn có cả Phong nữa, mặt anh biến sắc trắng bệch
- Ở trong phòng cấp cứu, bác sĩ nói là cô ấy đã chịu đựng cơn đau mà ko tới bệnh viện, nếu mà tới muộn 1,2 phút là sẽ không cứu được - anh nói, giọng run run

” Bạch”

Lâm suy sụp tinh thần ngã ngồi trên nền đất lạnh buốt sương

Phong vỗ vai Lâm, anh hiểu thời gian đã gần hết rồi

1 tiếng

2 tiếng

3 tiếng

Đèn phòng cấp cứu đã chuyển sang màu xanh

Bác sĩ đi ra, anh Lâm và Phong chạy lại hỏi

- Bác sĩ em tôi/cô ấy/em ấy sao rồi - 3 người đồng thanh

- Haizzzzzzz chúng tôi rất tiếc mọi người hãy chuẩn bị tinh thần đi là vừa.....1 lát nữa hãy vào thăm bệnh nhân.....chúng tôi chuẩn đoán chỉ còn 3 ngày nữa thôi - bác sĩ lắc đầu

- Nó cuối cùng cũng tới rồi - Lâm giọng buồn buồn trái tim anh như bị bóp nghẹn lại

- Ủ điều đó cuối cùng đã đến - Phong nói giọng khàn đặc, con tim anh vỡ vụn

Trong phòng bệnh, chỉ có anh và cô

- Băng, anh xin lỗi - anh cúi đầu xuống bên cạnh giường thủ thủ

- Tất cả là tại anh, chỉ tại anh mà em như thế này - anh nói tiếp khoé mắt cay cay

- Anh có lẽ đã làm rất nhiều chuyện khiến em chán ghét anh, khiến em hận anh - nói từng câu từng chữ , từng giọt nước mắt lăn dài theo khoé mi

- Nhưng em vẫn chấp nhận tha thứ cho anh, vẫn bất chấp tất cả mà yêu anh ! 1 lời cảm ơn anh còn chưa nói với em, hàng ngàn lời xin lỗi anh còn chưa nói được vậy mà sao em như vậy đây đi Băng à - đến lúc này, anh ngẩng đầu lên lay lay tay cô

- Dương đừng quá kích động em ấy chỉ ngủ thôi - Phong trấn an anh

- Con bé chỉ đang chống cự lại ác mộng, 1 cơn ác mộng đáng sợ - Lâm nói xa xăm

- Uk chỉ là ngủ thôi nhưng sao tôi vẫn thấy lo giống như là cô ấy muốn rời xa tôi vậy - anh nói giọng khàn khàn , vùi đầu vào tay cô

- Mà phải hiểu vì yêu mà, yêu mà đến chết em ấy muốn chống lại căn bệnh kia mà ở bên mà vì mà là nguồn độc lúc duy nhất để em ấy có niềm tin mà đánh đổi tất cả - Lâm nói như hét vào mặt anh

- Nhưng cô ấy nếu tỉnh dậy sẽ không hận tao chứ, trước kia tao đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với gia đình mà - anh nói hối hận vô cùng

” Bóp”

Phong đánh cho anh 1 cái

- Tỉnh ngộ đi, tại sao cô ấy lại bỏ qua tất cả, vì yêu anh anh hiểu không, thứ mà tôi vĩnh viễn không bao giờ có được - Phong nói rồi hung hăng phá cửa ra ngoài

- Giờ cậu hiểu chưa - Lâm đưa giấy cho anh

- Uk, Phong có lẽ yêu Băng rất nhiều nếu tôi không tồn tại trên đời có lẽ bây giờ họ đã rất hạnh phúc - anh nói nhận lấy giấy của Lâm lau khoé miệng dính vệt máu

- Có lẽ là như vậy, tôi có thể nhìn thấy được họ rất hạnh phúc, nhưng hiện tại cậu là người mà Băng yêu nhất cho nên hãy ở bên em ấy nhé tôi đi đây - Lâm nói vỗ vai anh, Lâm đến gần giường bệnh của cô nhẹ nhàng hôn lên trán cô

- Em gái của anh cố lên - anh nói rồi rời đi

Cứ như thế thời gian trôi đi nhanh chóng 1 ngày, 2 ngày, 3 ngày, cô nằm trong trạng thái hôn mê miên man như vậy.

45. Chương Mùa Đông Năm Đó Anh Mất Em Mãi Mãi

Sáng hôm sau

- Anh tới thăm em nè - anh mỉm cười đi vào phòng đặt bó hoa lên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh giường
- Sao em vẫn chưa tỉnh dậy hả Băng - anh cầm tay cô lên, nhìn cô gầy quá, xanh xao đi nhiều

Đột nhiên những ngón tay đung đầu

- Bác sĩ - anh như ko tin vào mắt mình tìm bác sĩ thật anh để kiểm chứng

1 Lúc sau khi bác sĩ ra khỏi phòng bệnh

- Bệnh nhân đã tỉnh lại giờ có thể vào rồi - bác sĩ tươi cười nói
- Cảm ơn anh - anh ko nói j thêm đi vào
- Băng - anh thốt lên
- Dạ - vẫn giọng nói đó, vẫn là giọng nói trong trẻo nghe thật em tai
- Anh nhớ em - anh ôm trầm lấy cô như để xem đây có phải là mơ ko
- Em muốn ra biển chơi - cô nói nhẹ nhàng
- Em vẫn còn chưa khỏe.....đc rồi - anh nói nhắc nhở nhưng khi thấy cái mặt hờn dỗi của cô thì ko thể kháng cự lại đc
- yehet - cô vui sướng hét lên

Sau khi lấp đầy cái bụng của mình, cô thay quần áo chuẩn bị ra biển, cô mặc 1 cái váy chữ A màu trắng, 1 cái áo khoác nhẹ màu vàng chanh đi thêm đôi giày cao gót màu trắng nốt

- Em đẹp lắm - anh khen ngợi cô
- Cảm ơn - mặt cô hơi đỏ

Cả hai người đi tới bãi biển

- Biển ơi ta tới đây - ko nghĩ j hết cô cởi bỏ đôi dày đi chân ko chạy ra biển
- AAAAAAA thả em xuống - Lúc cô ko để ý anh chạy ra nhắc bóng cô lên
- Hôn anh cái - anh ra điều kiện

Cô và anh hôn nhau, nhìn hạnh phúc biết bao

- Đc chưa - cô cười hạnh phúc
- Uk - anh bế cô vào bờ, đặt cô xuống cái xích đu màu trắng
- Thật thoải mái - cô dựa vai vào vai anh nhìn biển
- Anh đọc truyện cho em nghe - anh ngọt ngào nói
- Ok - cô cười đồng tình

Anh bắt đầu đọc, ban đầu cô cũng nghe nhưng về sau, đầu óc cô chỉ nhớ tới những kỉ niệm của 2 đứa

Lúc cô và anh trên lễ đường

Lúc cả hai ở chung

Lúc cả hai hẹn hò

Lúc anh cầu hôn cô

Tất cả như 1 giấc mơ đẹp vậy tất cả đều rất ngọt ngào! Cảm ơn anh đã ở bên em, Cảm ơn anh đã yêu em, Cảm ơn anh vì tất cả

Cho tới phút cuối cùng em vẫn yêu anh mãi mãi vậy nên xin anh đừng khóc

Em yêu anh rất nhiều.....

- Em yêu anh - cô nói, tiếng nói cuối cùng dành cho anh rồi gục vào vai anh
 - Em nói gì vậy - anh đang đọc say sưa thấy cô gục đầu vào vai mình hỏi
 - Sao vậy - anh ko thấy cô trả lời liền bắt an
 - Bằng à - anh lay lay cô cả thế giới trước mắt anh như sụp đổ lại
 - Ko đừng bỏ anh một mình ko có em anh ko thể sống nổi đâu - anh ôm chặt lấy cô
 - Đừng đi mà anh xin em anh cầu xin em đó đừng đi mà - anh khóc, khóc cho tới khi ko thể khóc đc nữa
- Người còn gái anh yêu nhất trần đời này đi rồi, xa anh mãi rồi, sẽ ko đc gặp lại cô nữa!

Mùa đông năm đó, anh mất em mãi mãi

Đó là ngày cuối cùng anh đc ở bên em.....

Bằng mất, Lâm , Phong và cả Anh nữa đau lòng, cả ba người đã chôn cất Bằng để cô ấy yên nghỉ

- Em hãy yên nghỉ nhé Bằng - Lâm nói nước mắt anh lăn dài, dù rằng mọi chuyện sẽ đến, ko thể nào ngăn nổi thời gian
- Em hãy nghỉ ngơi đi, chắc em mệt lắm rồi - Phong đặt 1 bó bạch hồng xuống mộ cô, nhìn di ảnh của cô nụ cười đó như anh nắng của mặt trời thật hạnh phúc, anh cố kìm những giọt nước mắt của mình nhưng ko đc nữa rồi, nó đã lăn dài trên gò má gây gò của anh từ lúc nào cũng ko biết
- Anh sẽ vẫn chờ đợi em cho tới khi anh chết.....du cho em có nói gì đi chẳng nữa.....Anh vẫn sẽ chờ em....Ngày mai rồi ngày mai.....từng ngày mai có trôi đi thì anh vẫn sẽ chờ em - anh nói nước mắt đã tràn ngập hốc mắt từ bao giờ, khi nhìn thấy nụ cười như những tia nắng kia lòng anh đau nhói.....em đi rồi sao ko cho anh đi với....Ồ cái thế giới chẳng khác nào địa ngục này.....Anh sẽ điên mất....điên vì ko thể thấy em.....

Quá Khứ và Tương Lai Anh không thể nào xác định được

Nhưng điều duy nhất anh xác định được đo là

ANH YÊU EM

Dẫu cho em không đáp lại tình yêu đó

Thì như vậy đối với anh.....

Cũng là Quá Đủ rồi.....

46. Chương 10 Năm Sau

Kể từ ngày đó

Tới giờ anh cũng đã ngoài 30 tuổi, nhưng vẻ đẹp của anh ko phai nhòa theo thời gian vẫn giống y hệt năm đó vẫn rất khôi ngô tuấn tú chỉ là nhìn anh chừng chạc hơn nhiều mà thôi

Có rất nhiều cô gái trong công ty để mắt anh bởi lẽ anh chẳng những giàu có trên cương vị là chủ tịch, anh còn đẹp trai mê luyến lòng người

Nhưng người duy nhất anh yêu chỉ có một !

Có 1 lần anh đc lên tv vì đc bầu chọn là 1 trong top 3 công ty lớn mạnh nhất thế giới

1 Vị phóng viên đã hỏi rằng tại sao anh lại ko kết hôn lúc đó anh chỉ cười nhẹ nhàng trả lời

- Vì người con gái tôi yêu đang ở 1 nơi rất xa và tôi đang chờ đợi cô ấy đến với tôi

Sau cuộc họp báo ngày hôm đó có rất nhiều câu hỏi đc đặt ra

Cô gái trong mộng của anh là ai

Gia cảnh như thế nào

Có xinh đẹp ko

Có rất nhiều hoa hậu người mẫu chú ý đến tin tức này bởi lẽ

Ko biết cô gái tốt số nào lại lọt vào mắt xanh của vị tổng tài lãnh khốc này

- Băng tới thăm em nè - anh đặt 1 bó hoa xuống mộ cô

- Anh cũng tới à - 1 giọng nói rất đỗi quen thuộc

- Ủi lâu rồi ko gặp Phong cậu vẫn khỏe chứ - Anh nói hết sức nhẹ nhàng

- Ủi - sau ngày hôm đó, Phong đã suy sụp rất nhiều cho tới bây giờ anh đã khá lên chút ít

- Cậu vẫn yêu cô ấy à - Anh hỏi Phong

- Sao cậu hỏi vậy - Phong hỏi lại anh

- Vì cậu vẫn độc thân ko định tìm nữa còn lại ình à - Anh hỏi Phong

-.... - Phong ko nói j chỉ lắc đầu

- Còn cậu thì sao cô ấy đi rồi vẫn cố chấp chờ đợi à - Phong nhìn anh hỏi

- Mình sẽ ko chấp nhận ai cả vì trái tim mình chỉ thuộc về cô ấy mà thôi - anh nói khẳng định

- Uk mình đi đây tạm biệt - nói rồi Phong rời đi

- Ủi - anh cười nhìn Phong

Sau khi Phong đi anh cũng tạm biệt cô rồi quay về công ty của mình

- Thư chủ tịch cha ngài nói cần gặp ngài - thư kí của anh nói

- Mời ông ấy vào đi - anh nói

- vâng - thư kí trả lời rồi lui ra ngoài

- Con trai à - cha anh đi vào, ông cũng chẳng già đi mấy, nhìn ông rất tao nhã đậm chất của 1 quý ông

- Cha - anh gọi 1 tiếng cha

- Ta vừa đi gặp lão hàn về (ý nói cha Băng) - ông nói

- Ta nghĩ còn lại tìm người nối dõi tông đường đi là vừa rồi, lão hàn cũng bảo con nên tìm nửa còn lại của đời mình, dù ko yêu nhưng ta vẫn cần có cháu con xem ta đã 59 tuổi rồi mà còn chưa 1 đứa cháu con xem - ông than vãn với anh

- Cha ko phải là con ko cho cha cháu mà là con ko muốn chỉ vậy thôi với lại cô ấy cũng có 1 đứa con nhận nuôi hiện tại con đang tìm kiếm đứa trẻ đó - anh nói

- Vậy thì mau tìm đi ta muốn gặp cháu ta - ông nói rồi đứng dậy

- Ta sẽ nói chuyện này với lão Hàn, thôi ta đi đây ta có trận đánh gôn với lão - ông nói rồi bước ra ngoài

” Reng...reng..reng”

-Alo bảo bối của cha con đang làm j thế - anh nói giọng ngọt ngào

- Cha các bn bảo con ko có mẹ - tiếng khóc của 1 cậu nhóc vang lên

- Ngoan nha chẳng phải con có hình mẹ sao ko đưa cho họ xem - anh mỉm cười nhẹ nói
- Đúng a con quên cảm ơn ba nhiều lắm - cậu bé lại tươi cười rồi cúp máy
- Thằng bé này thật là - anh lắc đầu nói nhìn vào khung ảnh cười của anh và cô miệng anh bất chợt nhếch lên

Lẽ ra anh nên cảm ơn cô vì đã cho anh 1 thiên thần hết sức thông minh, thằng bé tên Minh cái tên rất hay, khuôn mặt khá baby mà lại có phần hơi giống cô, đi ra ngoài đường ai cũng khen thằng bé giống mẹ chỉ có cái mũi cao là giống anh mới đầu có nghi ngờ cô len co thái với anh rồi ko cho anh biết nhưng lại khá là thật vọng, thằng bé ADN ko giống anh và cô chỉ là có khuôn mặt giống thôi nhưng vì có thằng bé ở bên mà cuộc sống của anh ko còn đau khổ nữa, mà kể ra thằng bé thông minh nha, mới 4 tuổi đã hoàn thành chương trình tiểu học (tg : siêu ghê)

“Choang”

Tiếng vỡ phá tan suy nghĩ của anh

Chả là lúc lấy vô ý đánh rơi tấm ảnh của cô và anh, anh suýt soa tẩm anh, đột nhiên thấy đằng sau tấm ảnh có ghi 1 tấm bản đồ, anh nghĩ cô chắc là đã làm thứ j đó nên đi theo tấm bản đồ

Theo như tấm bản đồ này, đích đến là căn phòng của cô khi mà cô phản đối anh ở chung phòng với cô khi ra viện

Trước mắt anh là khung ảnh cô, nghĩ 1 lúc anh bỏ khung ảnh xuống quả nhiên sau khung ảnh có 1 ô mật mã có 6 ô chữ, nghĩ xem nào ở trong tờ giấy có ghi lần đầu thấy đã yêu cụm từ ” lần đầu ” lẽ nào

Trong đầu anh chớp nhoáng 1 thứ gì đó rồi anh bấm bấm số

” Ting”

tiếng ting vang lên 1 cánh cửa ặc mở ra qua nhiên mật mã là ngày đầu tiên anh gặp cô

Bước vào bên trong, anh thấy người lạ, căn phòng này, dần nhiều anh hơn số anh có, những lúc anh ngủ, lúc cô tự sướng rồi cả lúc đi hẹn hò ,ăn kem rồi lúc cô đi shopping cô tự chụm nhiều quá, trái tim anh len lỏi thứ j đó đau lắm

“Anh à ”

1 tiếng gọi vang lên từ khung màn chiếu, lúc cánh cửa mở ra, máy chiếu đã ặc kích hoạt, anh nhìn vào đó đây là lúc cô tự quay

” Anh này chắc hẳn anh đã tìm ra ặc căn phòng này anh nhỉ

Bé con của em sao rồi nó vẫn khỏe chứ

Em ko hy vọng anh tìm ặc căn phòng này bởi vì trong căn phòng này chứ rất nhiều suy nghĩ khi mà em về làm dâu nhà anh cho tới cái ngày cuối cùng

Tất cả tựa như 1 giấc mơ dài anh nhỉ

Em rất yêu anh yêu nhiều tới nỗi em ko biết mình đã cho đi bao nhiêu

Em biết rằng khi em rời xa anh sẽ rất đau

Dù nói yêu anh tới cuối cùng sẽ nguyện ý ở bên anh

Nhưng em sẽ rất khó chấp nhận những chuyện trước đây

Em đã suy nghĩ rất nhiều, chúng ta yêu nhau nhưng số phận ko cho phép

Giống như Adam và Eva phải ăn trái cấm.....”- tới đây tiếng khóc nức lên của cô làm những giọt nước mắt của anh lăn

“Em xin lỗi anh, em yêu anh rất nhiều ” - câu nói kết thúc đoạn băng dừng lại

Anh nhìn xung quanh phòng, tất cả có những nét chữ của cô trong tờ giấy nhớ màu vàng anh đọc từng cái 1

Bởi yêu anh nên mới hận
Bởi hận nên mãi ko thể quên anh
EM rời xa anh thì sau này anh sẽ ở trong vòng tay của ai nhỉ ?
Anh sẽ hát bài hát gì để chọc người ta cười ?
Ngày mai anh có vui thế nào thì đó mãi mãi sẽ ko phải là em
Tình yêu của chúng ta chỉ như nửa bản tình ca vậy
Anh xa em tới với người khác vậy lời chúc của em 1 nửa là chân thành 1 nửa là đắng cay
Thời gian ko ngừng lại nữa rồi tạm biệt anh
Thứ khiến người ta nhớ tới nhất và đau khổ nhất đó chính là sự dang dở
Em ko cần là người anh yêu nhất
em chỉ cần là người anh yêu cuối cùng
Anh là người yêu cuối cùn trong cuộc đời em
Giờ này anh đang ở đâu
EM rất rất nhớ anh
Đây chính là tình yêu đó sao?
Có phải càng yêu sẽ càng đau khổ
Dù rằng em luôn nhìn phía anh nhưng anh chẳng bao giờ nhận ra
Dù em đã cố gọi tên anh nhưng anh vẫn chẳng thể nghe thấy
Dẫu rằng có thể cuối cùng sẽ chỉ còn em với nước mắt
Nhưng em vẫn chờ đợi anh như một đứa ngốc
Nên tạm biệt ngay từ lúc này, tạm biệt anh
Làm thế nào mà em lại yêu anh nhỉ ?
Nếu em có một điều ước
Mà nó sẽ thành sự thật
Em ước sao em gặp anh ngay lúc này
Em yêu anh lắm
Saranghaeyo
Nhớ anh nhiều
Anh ăn gì chưa ?
I found the way to let you leave. I never really had it coming (Em cuối cùng có thể buông tay để anh ra đi...Chuyện như thế chưa từng xảy đến với em)
I can't believe the sight of you (Em ko thể tin tưởng vào anh.....)
I want you to stay away from my heart (Em muốn anh tránh xa trái tim em.)
Đọc gần như là tất cả những tờ giấy nhớ, anh đã mất bao nhiêu nước mắt....
Anh xin lỗi em nhiều lắm
” Anh ko cần xin lỗi đâu ”

1 tiếng nói hiện ra trong tai anh

- Em đang ở đây à Bằng hay anh đang mơ - anh như ko tin vào tai mình

Nhưng đáp lại anh vẫn là sự yên lặng

Anh nhìn vào 1 tờ giấy đó là những từ cuối cug ngày hôm đó cô viết

Anh hãy sống thật hạnh phúc sống thay em và hãy chăm sóc cho Minh nhé

Hãy luôn mỉm cười vì anh cười coi như em cười anh hạnh phúc coi như em hạnh phúc !

Tạm biệt nhé chồng yêu của em

The End

47. Chương Ngoại Truyện 1

Tại trường học

- Dương sao mày ở đây ngủ hả lại làm biếng rồi - cô gọi anh khi thấy anh nằm ngủ ở sau vườn trường

- Đây, sao dám xưng hô mày tao với anh hả - anh nhéo mũi cô

- Kệ tao thích thế - cô ngang bướng gọi tiếp

- Thế em phải chịu trừng phạt - Thế là anh kéo cô xuống hôn cô thật sâu

- Ừm.....a.....ơ.....đáng ghét - cô bị anh đè xuống vẫn cố gắng chống cự dù gì thì cô cũng có đai đen taekwondo chứ bộ

- Vẫn dám chống cự hả, tối nay an sẽ cho em biết tay - anh cười nhếch miệng

- Đồ biến thái bộ tưởng anh là anh họ em mà thích làm j thì làm à - nó hét lên

- Dù sao thì mấy bài điểm 1 của em vẫn còn ở phòng anh đó he - anh cười gian tà

- Mày ơi thương tao với tao bik lỗi rồi - nó xuống nước năn nỉ an chứ mấy cái bài đó mà vào tay mẹ nó là xong ôi nghĩ thôi là cả 1 vấn đề

- Vậy tối nay đi chơi với anh - anh ôm eo nó hỏi

- Ko dc em hẹn với anh Phong rồi còn cả học trường Lâm nữa

- Ko dc - anh ghen tuông nói

- Ai cho anh quyết định em hẹn đi ăn với người ta rồi - cô nói rồi phui váy đứng dậy

Tan học

- Em Dương đứng lại cho tôi, sao em lại ko viết chữ j vào bài kiểm tra anh văn hả bộ em ghét tôi lắm sao - Thầy dạy anh văn điên tiết

- Em...em - Dương giả bộ nai con nhìn về phía cô

- Bằng cậu cứu Dương đi - 1 bn nữ là fan cả anh nói

- Haizzzz - cô chỉ biết lắc đầu ngao ngán rõ là làm dc mà ko làm toàn làm cái j vậy ko à

- Thưa thầy, bn Dương đã biết lỗi mong thầy bỏ qua, bn ý sẽ làm lại bài và nộp cho thầy vào ngày mai ạ - nó lựa lời nói với thầy giáo

- Vậy 2 em ở lại làm rồi chốc nộp cho tôi luôn, bằng thầy nhờ em kèm nó giúp thầy nhé - Thầy nói rồi đi ra “Ừng”

Câu thầy vừa nói làm tan nát kế hoạch đi chơi với Lâm và Phong của cô

- Haizzzzz - nó thờ dài nhìn cái đt lē ra 4h tan học là nó về nhà chuẩn bị 4h15 đi giờ ngồi tới 4h15 ở trường đợi anh làm bài haizzzzz

- Em có thể đi đừng đợi anh - anh nói giọng hờn dỗi

- Haizzzzz dù sao thì em cũng gọi ấy anh ý rồi hôm nào đi sau cùng đc giờ anh làm bài tập đi - cô giục anh, mỗi cái bài luận thôi mà ngồi từ lầy tới giờ

- Uk - anh chẳng nói gì ngồi làm mấy chữ

- Em đi VS anh ngồi làm típ đi - cô nói rồi đứng dậy đi ra khỏi lớp

Đợi cô đi, anh nằm rứt xuống bàn, ko học nữa, anh thấy mệt mỏi với đống chữ này quá dù gì anh cũng lấy đc bản đại học rồi chẳng qua là muốn ở chung chỗ với cô cho nên mới đi học cùng cô

- Anh lại làm biếng rồi à - cô thấy anh lười biếng nằm đó thì mắng

- Anh làm xong rồi - anh trả lời

- vậy em đi nộp cho, anh sách cặp xuống đi nhé - cô nói rồi cầm bài của anh chạy tốt đi

Ở phòng giáo viên

- Thưa thầy bài của bn Dương đây ạ - cô lễ phép đưa cho thầy giáo

- Ủ...à Băng này thầy bảo, em và Dương là anh em họ lên chắc chẳng ngại chuyện j, thấy muốn nói là em ấy đã có bằng đại học do việc em ấy nhảy cóc, thầy khó hiểu là tại sao còn đi học lại - Thầy nói như 1 điềm báo đáng xuống đầu cô

Anh dẫu cô việc này, ha anh thương hại cô sao

- Dạ em cũng ko rõ - cô cười nhẹ rồi chạy đi

Tại cổng trường

- Sao lâu thế - anh thấy cô thì hỏi

-.....- cô ko trả lời liền đi thẳng

- Ê - anh nắm lấy tay cô

- Bỏ ra - cô hất tay anh ra chạy 1 mạch về nhà

Ở nhà

- Dương con gọi Băng xuống ăn cơm - bà giúp việc ôn hoà nói

- Vâng - anh đi lên phòng cô

- Băng em giận anh chuyện lúc chiều à, vì anh mà em bị lỡ hẹn với học trưởng - anh hỏi cô

- Ko - cô lạnh nhạt nói

-vậy xuống ăn cơm đi - anh nói rồi bỏ xuống nhà ăn cơm

Ở dưới nhà đợi mãi mà cô ko xuống thôi anh ăn trước rồi để cô ăn sau cũng đc

9h tối

- Alo - anh nghe máy

- Mày đi bar ko - Tiếng Lâm hỏi

- Ok - anh đang chán rồi cũng đồng ý

10h tối cô mò xuống nhà với cái bụng đói meo, sau khi ăn xong định tìm anh xin lỗi thì ko thấy đâu

- Thím Trương anh Dương đâu ạ - cô hỏi bà giúp việc

- Cậu chủ đi chơi với bạn rồi ạ - Bà nói

-Vậy à cảm ơn thím - cô cười nhẹ rồi đi lên lầu. Đáng chết đi ko rủ mình

12h hơn cô vẫn đợi anh, ngồi trước cửa phòng anh đợi

“Cạch ”

Có tiếng cửa mở cô chạy xuống

- Ô - cô thấy anh say mên với 1 cô gái ăn mặc thiếu vải

- Cô là ai hả tránh ra, - cô gái đó đẩy cô làm cô té xuống cầu thang

- À tôi là em gái anh ấy - cô trả lời ủa sao tim cô đau thế này

- Vậy hả phòng anh cô đâu tôi là bn gái anh ấy - cô gái chảnh choẹ đó nói

- Kia chỉ lên phòng - phải rồi cô và anh là anh em mà sao anh ấy yêu mình đc là cô ngốc mà

Ko nói j cô trở về phòng của mình, tôi đó cô khóc rất nhiều

Tại Phòng anh

- Cô về đc rồi tiền tôi sẽ chuyển khoản - anh nói với cô gái ăn mặc thiếu vải

- Ờm tôi về, mà em gái anh chắc buồn lắm đó - cô gái ăn mặc thiếu vải

- Ko sao sáng mai tôi sẽ dỗ cô ấy - anh cười hạnh phúc nói mà ko biết cô đã khóc vì anh

Sáng hôm sau

cô tỉnh dậy với cặp mắt gấu trúc, trang điểm lại 1 chút để che đi quầng thâm, cô sẽ vất bỏ tình yêu đầu tiên đó cô nghĩ ko nên nói ra vì sẽ làm cả hai khó gặp mặt nhau

- Ăn sáng đi này - mặt anh tươi rói khi nhìn thấy cô

- Uk thôi em hẹn ăn sáng với nh Phong rồi em đi trước - cô cười nhẹ nói

-..... - anh chẳng nói j cứ để cô đi, chẳng lẽ tối quá anh dùng chiêu đó cô ko ghen

Tại trường học

- Ủa Băng chưa tới hả cậu - anh ko thấy cô bèn hỏi người ngồi gần cô

- Tới rồi, bạn ấy muốn chuyển chỗ, giờ bn ấy ngồi bàn đầu - cô bn ngồi cạnh cô chỉ cho anh phía cô đang ngồi

- Băng sao chuyển chỗ vậy - anh hỏi cô

- Thích - cô vẫn tiếp tục đọc sách ko nhìn anh

- Lát ra sau trường nói chuyện chút đi - anh nói

- Uk - cô chẳng nói thêm j

Phía sau trường học

- Em làm sao vậy hả Băng - anh ép cô vào tường tra hỏi

- Bình thường mà - cô lạnh nhạt

- Vậy sao chuyển chỗ hả - anh hỏi

- Thích - cô nói

- Nói dối, em lừa dối anh - anh nói

- Vậy sao anh ko nghĩ mình đã tổn thương em, việc an đã có bằng đại học sao anh ko nói với em , em thương hại em à, - cô bực mình nói ra,

- Anh.....- anh ko nói j đc nữa, cô hòng anh như bị ghen cái j đó

- Trả anh - cô đưa anh cái nhẫn đeo ở ngón áp út
- Anh xin lỗi - anh kéo cô lại ôm cô thật chặt vào lòng
- Anh ko muốn giấu em chỉ là anh sợ em sẽ xa cách anh cho nên anh mới giấu em - anh nói, dịu đầu vào vai cô
- Buông em ra - cô dẩy giũa nhưng anh càn om chặt thêm
- *Chụt* Đc chưa - Cô vòng hai tay qua đầu anh hôn nhẹ vào môi anh
- Muốn nhiều hơn thế - anh vui trở lại nở nụ cười
- Trớ có động - cô giữ chặt tay anh ko cho anh động tay động chân
- Chỗ này có ai đâu - anh nói rồi ép chặt cô vào tường ko cho đường thoát
- Đây là trường học - cô nói
- Về về nhà là đc đúng ko - anh hỏi gian tà
- Thôi đi học tới giờ học rồi - cô đánh trống lảng
- Tối nay em phải đền cho anh - anh cười chạy theo cô
- AAAAAAAAAAAAAAAAAaa em ko nghe thấy j hết á - cô bịt tai lại chạy vào lớp
- Đứng lại đó - anh cười đuổi theo cô

Nhìn hai người thật hạnh phúc

Hết

48. Chương Ngoại Truyện 2

1 năm sau tang lễ của nó

Mặc dù nó đã rời khỏi anh rồi nhưng sao anh mãi cứ nhớ tới nó sao lại không thể xoá nhoà đi hình ảnh của đó, nụ cười ấp áp đó, khuôn mặt dằng khóc đó, tại sao khi mà nó đi rồi anh vẫn cứ nhớ đến dù cho trái tim nó đâu có hướng về anh

- Phong mày định thế này đến khi nào - Lâm nhìn Phong mệt mỏi nói

Anh nhìn Lâm, sao cứ khi nhìn cậu là anh lại nhớ nó, vì 2 người họ là anh em cho nên giống nhau là phải nhưng mà trái tim anh vẫn cứ âm ỉ đau

” Bộp ”

Lâm đâm Phong làm cho máu chảy trên khoé miệng anh

- Cậu đừng như vậy nữa, quên mọi thứ đau buồn đi hãy nhìn vào tương lai, hay tìm 1 người khác mà cậu yêu đừng mãi chôn trong quá khứ mà chịu đựng nỗi buồn như thế, tớ có phải bn cậu không - Lâm hét lên

Cậu đang cố làm cho Phong tỉnh lại và rời khỏi quá khứ, mất đi đứa em gái mà mình thương nhất đâu phải cậu không đau lòng, nhưng mà nếu cứ mãi ôm nỗi đau cũng chả làm được gì, phải học cách chấp nhận sự thật dù sự việc có tồi tệ tới mức nào câu này chính là em gái yêu quý dạy anh lúc còn bé tí xiu

- Tớ.....sẽ học cách chấp nhận nhưng hãy cho tớ thời gian để quên đi dù gì thì chúng ta vẫn còn rất trẻ mà đúng chứ - Phong cố gắng cười, nụ cười gượng gạo

Anh sẽ học cách quên em Bằng à dù nó quá khó đối với anh nhưng anh sẽ cố gắng, em ở 1 nơi nào đó vẫn ủng hộ và dõi theo anh đúng chứ, chắc thời gian qua em đã đau lòng vì anh đúng chứ ! anh sẽ không để em phải đau lòng nữa đâu, anh sẽ không chạy trốn thực tại nữa, anh sẽ không nghĩ về quá khứ nữa, anh sẽ chỉ nhìn vào tương lai nơi mà em đang đứng chờ anh, 1 ngày nào đó không xa anh sẽ bắt đc cánh tay em và nói với em rằng ” Anh rất nhớ em ” nhé

-.....- Lâm không nói gì, anh cười hiền, nụ cười vô cù ấm áp

Cậu đã làm dc rồi đó Phong quên đi em gái tớ, hãy gắng lên tớ ủng hộ cậu, dù chỉ là những bước đi chập chững ban đầu của con đường gian nan này nhưng ít ra cậu đã vứt bỏ dc đi cái quá khứ mang nhiều nỗi buồn đó và bước đi đến tương lai, trong tương lai, con có rất nhiều điều đang chờ đợi cậu, cố gắng lên tớ sẽ ủng hộ cậu hết mình vì chúng ta là những người bn mà đúng không !?

Và sau ngày hôm đó, 1 người của năm đó đã tìm được ánh sáng nơi cuối con đường và tiếp tục vươn lên bằng ánh sáng đó!

Các bn à trong cuộc sống, chúng ta sẽ không tránh được những lúc lầm lỡ, những lúc sai sót, nông nổi khiến chúng ta vô cùng hối hận cho 1 việc làm của chúng ta

Nhưng các bạn biết đó, nếu cứ mãi ôm quá khứ và trách chính bản thân mình, đó sẽ là 1 bước lùi đối với chúng ta

Cho nên hãy học cách chấp nhận quá khứ đó hay chấp nhận chúng ta của ngày đó, chấp nhận những phút giây nông nổi đó

Và cố gắng hơn trong thực tại và tương lai, hay làm 1 việc nào đó hết sức mình để không phải hối hận vì việc làm đó và biến điều đó trở thành quá khứ tăm tối

Chúng ta đang ở tuổi thanh xuân cho nên hãy tận hưởng nó và biến nó trở thành 1 tuổi thanh xuân đầy những kỷ niệm đẹp đáng nhớ, nơi chỉ chứa những hồi ức của hạnh phúc

Để 1 ngày nào đó chúng ta đã đến nơi cuối con đường chúng ta đi khi nhớ lại, chúng ta sẽ cười thật hạnh phúc

Vì trong những hồi ức đó chúng ta đang mỉm cười rất hạnh phúc

5 năm sau

“Tèn tèn tèn tèn tèn tèn tèn tèn ”

Khúc nhạc đám cưới vang lên, đôi vợ chồng hạnh phúc nhìn nhau và trao nhẫn sau đó là trao nhau nụ hôn đắm thắm

- Lâm anh sẽ mãi ở bên em chúng ta sẽ sống tới đầu bạc răng long - Phong nhìn cậu cười hạnh phúc

- Ủ - lâm mỉm cười rất rất hạnh phúc

Bằng em ở dưới đó chắc đang ủng hộ bọn anh có phải không ! Cảm ơn em nhiều, bọn anh sẽ sống thật hạnh phúc

49. Chương Ngoại Truyện 3

Sau cái ngày mà hắn tìm dc căn phòng bí mật của cô, anh đã rất đau lòng

Thì ra chỉ mình anh có lỗi chứ không phải cô, cô vẫn luôn yêu anh, nhưng chính anh đã làm cho cả hai xa cách nhau, khiến cho cả hai rời khỏi nhau như 2 đường thẳng song song không bao giờ giao nhau

- Ba ơi - Minh cất tiếng ba 1 cách ngây thơ, giọng nói hồn nhiên mà trong trẻo như những giọt nước

Cậu nhóc mới 3 tuổi rưỡi thôi cậu không phải là con ruột của hắn và cô, mà chỉ là con nuôi của cô thôi theo điều tra của hắn là khi cô đi biển hóng gió vô tình ở gần đó có 1 cô nhi viện, cô mới vào đó và nhận nuôi thằng bé lúc đầu tên của thằng bé là Hàn Dương Minh nhưng mà hắn đã đổi lại họ của thằng bé là Nhật Dương Minh

- Bảo bối của ba, hôm nay con học dc những gì nào - hắn cười ấm áp bé thằng bé lên hôn nó 1 cái chụt

Mỗi khi thấy nó, hắn lại cảm thấy lòng mình dc an ủi phần nào, nỗi đau mất cô đã làm hắn suy sụp rất nhiều hắn sẽ không để thằng bé có mệnh hệ gì dù chỉ là 1 cọng tóc vì hắn đã hứa với cô rằng sẽ chăm sóc thằng bé thật tốt

- Chán lắm ba ,toàn tô màu với vẽ tranh thôi à - cậu bé ngây thơ đáp

Hắn có đôi chút ngạc nhiên về câu nói của cậu bé và bèn hỏi nó 1 câu

- $5 + 5$ bằng mấy ? - hắn hỏi thằng bé xem nó trả lời như nào

Hắn không ngừng nó là thiên tài , có thể lắm chứ

Không ngần ngại câu nói của ba, Minh trả lời luôn

- quá dễ 20 ạ - cậu bé cười đáp

- Vậy hả thế cha đó con câu này, sắp tới tết rồi, ba vay ông ngoại con 5 nghìn, vay ông nội 5 nghìn tổng cộng là 10 nghìn, mua kẹo hết 7 nghìn còn 3 nghìn, ba giả ông ngoại 1 nghìn còn nợ ông 4 nghìn, giả ông nội 1 nghìn còn nợ ông 4 nghìn ! 4 nghìn cộng 4 nghìn bằng 8 nghìn thêm 1 nghìn trong túi ba là 9 nghìn thế 1 nghìn của ba đâu ?

Hắn ra 1 câu hỏi tương đối trung bình đối với hắn, hắn xem con trai mình sẽ trả lời ra sao

- Ba học lớp mấy vậy 4 nghìn cộng 4 nghìn là 8 nghìn, nghĩa là ba nợ 2 ông 8 nghìn, với 1 nghìn trong túi ba thì còn 7 nghìn thôi chứ thế mà ba cũng đòi ra câu đó - Minh tỏ vẻ không hài lòng đối với ba mình

-Hahahahaha - đáp lại lời mắng mỏ của con trai mình, hắn cười 1 cách vui mừng

Thì ra suy đoán của hắn không hề sai 1 chút nào, thằng bé là 1 thiên tài không biết sau này nó sẽ trở thành như nào....có lẽ sẽ không giống hắn.....sẽ không để mất.....cô....

- Con không chơi với ba nữa - Minh tự động nhảy xuống khỏi vòng tay của hắn

- Cần thận kéo ngã - hắn bắt ngờ khi Minh nhảy xuống sợ thằng bé sẽ ngã

- Con không sao - Minh cười hiền đáp lại lời hắn rồi lon ta lon ton chạy đi chơi nói đúng hơn là quây tung bùng công ty của hắn

Nhớ lại hồi cô còn ở bên cạnh hắn, thật ấm áp, cảm giác này cũng như cảm giác khi hắn ở bên Minh vậy, hắn sẽ không cô đơn nữa

Có lẽ nếu không có thằng bé hắn không biết sẽ như thế nào, thật cảm ơn em đã mang đứa bé tới bên anh, anh sẽ chăm sóc thân bé thật tốt thậm chí là tốt hơn em chăm thằng bé trước đây

Có lẽ là anh đã mắc nhiều sai lầm, đã làm em tổn thương em, làm em đau khổ, nhưng từ giờ, anh sẽ cố gắng hơn để không đánh mất thằng bé, mất đi em cả thế giới anh sụp đổ nhưng em đã đưa thiên thần bé nhỏ này tới cuộc sống dương như là tối tăm hoàn toàn của anh, để cứu rồi anh khỏi sự dằn vặt, chắc em chưa tha thứ cho anh đâu nhỉ, chắc vẫn còn giận anh lắm không có lẽ là hận anh.....

Nghĩ tới đây mắt hắn hơi đỏ, 1 tầng nước nho nhỏ ộc phủ ở mắt

- Ba đừng khóc, mẹ sắp về rồi - Minh chạy tới bên hắn, vỗ vào chân hắn

- Không sao - hắn ôn nhu nhìn Minh cười

Lấy lại tinh thần hắn bế Minh lên rồi hôn Minh chùn chụt

Thế này là đã quá hạnh phúc rồi, anh chả còn điều gì phải hối tiếc nữa, dù em hận anh nhưng em vẫn rất quan tâm anh, sợ anh cô đơn cho nên mới cho anh 1 thiên thần đáng yêu, có lẽ ngoài lời “Cảm Ơn Em ” anh chả còn gì để tỏ rõ lòng biết ơn em cả

The End

Và đây là phần ngoài lề chút nha

Sau 1 time dài tğ nghỉ viết do bận thi và bí ý tưởng cộng độ lười quá mức, cuối cùng tğ cx đã đăng xong ngoại truyện 3 và kết thúc bộ này, cảm ơn đọc giả đã theo dõi và đánh giá góp ý cho tğ trong 1 time dài, tğ rất vui và trân thành cảm ơn !

Và tğ đang viết 1 bộ nữa tên là

Mèo ngốc của anh ! Anh yêu em Đừng dối nữa nha !

Ủng hộ tğ nha

Hiện tại thì tğ mới up đc ới chương 8 thoai cho nên bn nào mà thích đọc nhiều nhiều thì cứ chờ nữa chờ mãi cho tới khi đc nhiều roài đọc nha

Thoai muộn roài tğ đê ngủ đây pp các đọc giả tğ đi ngủ đây Pipi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-duoc-lam-lai-mot-lan-nua-toi-van-quyet-dinh-han-anh>